IRIS VALENTINE

Casa de lângă râu

Traducerea şi adaptarea în limba română de ANCA MORĂRESCU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Prima dată când îl văzuse, Marina se afla în magazin, iar el ieşea din Plough cu o blondă înaltă, slăbuţă, care arăta ca o actriţă.

Fata văzuse Rolls-Royce-ul de culoare verde pal, de cum coborâse din pauza de masă, dar n-a fost deloc surprinsă de faptul că o astfel de maşină era alături de alte mărci precum Land Rover, Beetles şi Mini, în parcarea care înconjura Market Cross. Plough fusese la început motel, dar acum devenise un restaurant renumit pentru delicatesele servite, lucru care aducea multe persoane bogate şi faimoase în micuţul orăşel în care Marina îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţa ei. Şi nici n-a surprins-o când cuplul nu s-a îndreptat spre maşină, ci a traversat şi a venit la magazinul ei. Mulţi dintre cei care veneau la Plough erau atraşi de firma „Antichităţi şi curiozităţi” care atârna deasupra uşii buticului ei.

Bunicul o învăţase pe Marina să-i deosebească pe cei care priveau de cei care cumpărau, iar aprecierea ei se dovedea doar rareori greşită. De cum s-au apropiat bărbatul şi fata blondă, Marina îşi dădu seama că fata era mai degrabă un cumpărător din categoria „mărunţişuri” decât un colecţionar autentic care se întâmpla să caute ceva care a fost cândva în magazin, dar care, fiind unic, nu mai ştia nimeni ce se întâmplase cu respectivul obiect şi cui i se vânduse. Se apropiau de intrare, iar bărbatul avea o privire indulgentă pe chip, ceea ce însemna că va plăti tot ce-şi va alege însoţitoarea lui.

Dar, de această dată, părerea i-a fost parţial greşită. De cum a intrat în magazin, fata s-a îndreptat spre o

minunată rochie de seară cu paiete, datând din anul 1920. Bărbatul, în loc să privească în jur aiurea, a spus mai întâi politicos „bună ziua!”, după care s-a îndreptat spre un serviciu de farfurii. Cea pe care a luat-o de pe raft era din ceramică şi avea pictată pe ea o imagine cu o fată înconjurată de două capre. În timp ce-l măsura cum se uită la farfurie în lumină, ca să observe mai bine lucrătura, Marina era fascinată de frumuseţea mâinilor lui; nişte mâini mari, cu degete subţiri şi lungi care se terminau cu nişte unghii frumos îngrijite şi tăiate scurt.

Atât bărbatul cât şi fata erau foarte bronzaţi, ca şi cum abia se întorseseră dintr-o vacanţă din insule sau dintr-un concediu la schi. Fata avea mai multe inele pe degete, dar niciunul nu era de logodnă, aşa că Marina era de părere că cei doi erau ceea ce se numea „prieteni apropiaţi”. Oare de ce-i trecea prin cap că între cei doi nu era mai mult decât o relaţie intimă? Poate pentru că fata era foarte frumoasă şi era conştientă de lucrul ăsta, celelalte aspecte lăsând-o rece, şi pentru că nu prea părea în stare să atragă şi pe un alt plan atenţia bărbatului cu care venise?

Într-un fel se completau, pentru că faţa lui parcă avea mai degrabă trăsături hotărâte decât frumoase. Era o zi friguroasă de februarie şi el purta o bluză cu fermoar şi guler din blană de raton. Pe alţi bărbaţi, un astfel de accesoriu ar fi arătat superficial, poate chiar efeminat, dar el avea o masculinitate pe care o răspândea în jur ca pe un parfum franţuzesc.

— Există vreo cabină unde pot proba rochia asta? întrebă blonda.

Întrebarea fetei o luă prin surprindere pe Marina, ceea ce însemna că-l analiza foarte atent pe bărbatul din faţa ei. Se îmbujoră, crezând că fata se amuzase când şi-a dat seama de privirile ei insistente şi-i spuse repede:

— Da. Mergi pe hol şi în dreapta e o cameră. Dar mă

tem că nu e încălzită.

— Oh! Nu mă deranjează! şi dispăru.

După plecarea ei, Marina îi spuse bărbatului:

— Păcat că farfuria e crăpată. Aţi văzut asta, nu?

Bunicul ei îi spusese întotdeauna că e bine să arate defectele obiectelor pe care le avea la vânzare, iar ei îi plăcea să fie sinceră cu cei care-i vizitau magazinul.

Bărbatul îşi ridică ochii şi o privi. Avea ochii de un căprui deschis ciudat, aproape aurii.

— Da, am văzut. Dar nu are oare un preţ cam mare, ţinând cont de faptul ăsta?

— Este un obiect rar. N-am mai văzut aşa ceva în magazinele de antichităţi. Mai există doar în cărţile foarte vechi. Pe vremuri, colecţionarii voiau doar obiecte întregi. Dar acum, lucrurile astea au devenit atât de rare, încât o crăpătură nu e atât de importantă.

El aprobă din cap.

— O s-o cumpăr. O puse deoparte şi începu să se uite în jur să vadă dacă mai găseşte ceva. Bănuiesc că te ocupi de ceva timp de afacerea asta, nu? o întrebă el peste umăr.

— Cam de doisprezece ani.

A privit-o curios. Avea douăzeci de ani, dar părea mai tânără.

— Cu părinţii, bănuiesc?

— Cu bunicul meu. A murit anul trecut. El s-a ocupat timp de patruzeci de ani de lucrul ăsta. Ar face un atac dacă ar vedea ce fel de obiecte vând acum. Dar dacă m-aş limita la ceea ce considera el antic, magazinul ar fi aproape gol, zise cu tristeţe.

Blonda reveni.

— Ce crezi, dragule? Nu-i drăguţă?

Bărbatul a privit-o din cap până-n picioare, iar ea s-a rotit făcând paietele să strălucească. Tenul ei bronzat şi spatele gol nu se potriveau deloc cu frigul din magazin. Marina avea acolo un reşou, dar nu dădea prea multă

căldură astfel că trebuia să poarte două pulovere că să-i fie bine. Dar blondei nu i se făcuse pielea de găină.

Ba mai mult, începu să defileze prin cameră cu graţia unui model profesionist.

— Ai grijă! O să dai ceva pe jos! Bărbatul părea mai interesat de un vas din sticlă în care Marina pusese câteva obiecte care erau prea valoroase ca să fie lăsate pe raft.

Fata răspunse răstit:

— Mă gândeam că aş putea s-o port diseară, la petrecerea lui Wroxley.

— De ce nu? apoi se uită la Marina. Pot să mă uit la portretul ăsta în miniatură, pe care-l ai aici?

— Bineînţeles. Marina îşi zornăi cheile în timp ce-o căuta pe cea cu care să deschidă cutiuţa de sticlă în care se afla portretul. Vă dau o lupă?

— Am şi eu una, mulţumesc. Îşi deschise bluza şi scoase din buzunar o trusă din care-şi luă o lupă. Se uită prin ea la portretul din fildeş al unui domn cu perucă albă, îmbrăcat în uniformă militară.

Marina se impacientă din cauză că, în ciuda faptului că blonda adusese vorba de familia Wroxley, cuplul nu prezenta mare încredere. Aşa că în loc să-i spună bărbatului că tabloul se credea a fi al lui Samuel Shelley, îi spuse:

— Un cunoscut de-al meu care obişnuia să colecţioneze astfel de miniaturi, e de părere că un astfel de tablou poate aparţine doar lui Samuel Shelley.

Bărbatul se uită la preţul afişat şi, fără niciun alt comentariu, îl aşeză deasupra farfuriei. Continuă să se uite şi la alte lucruri, iar fata se duse în faţa oglinzii, să se mai privească.

În cele din urmă, zise:

— O cumpăr. Voiam să port o Jean Moir în seara asta, dar probabil că asta vor purta jumătate din femeile care vor fi acolo. Rochia asta e… Care-i cuvântul, dragă?

— Autentică? sugeră Marina.

— Da, asta era – autentică.

Nu crezi că o să arate dezgustător la o astfel de petrecere?

— Nu, sunt sigură că nu va fi aşa, o asigură Marina. Mi-a fost vândută de familia unei bătrâne care a murit cu câteva săptămâni în urmă. Aparţinuse doamnei la care lucrase în tinereţe şi mi s-a spus că mai aveau un şifonier plin cu lucruri purtate o singură dată, lucruri pe care le dăruise bătrânei ca recompensă pentru sufletul ei bun. Obişnuia să le scoată o dată pe lună la aer, ca timpul să nu le deteriorareze. Am vândut majoritatea lucrurilor ei unui politician care a venit cu afaceri în acest orăşel. Asta e ultima rochie şi cred că a fost purtată doar o dată sau de două ori. Preţul e aşa mare din cauză că rochia a fost păstrată în condiţii bune.

— Cât costă?

Marina îi spuse.

— Oh! Nu e mult. Trece-o şi pe asta, spuse fata cu indiferenţă, după care plecă să se schimbe.

Când să plătească, Marina văzu că ceea ce aleseseră se ridica la o sumă destul de mare, aşa că a fost nevoită să le spună politicos:

— Îmi cer scuze, dar nu accept cecuri decât de la clienţii fideli.

— O decizie înţeleaptă, dar eu plătesc cu bani gheaţă, zise bărbatul în timp ce-şi deschidea valiza.

De obicei, într-o astfel de situaţie, un client obişnuit ar fi scos un teanc de cărţi de credit şi ar fi încercat s-o convingă nu numai să i le accepte, ci să-i mai facă şi o reducere. Dar bărbatul din faţa ei nu zise nimic ci începu să calculeze. Marina nu văzuse decât economişti cu astfel de valize cu bani, aşa că nu putu să-şi stăpânească curiozitatea şi-l întrebă după ce acesta termină de calculat:

— Sunteţi economist?

— Nu, dar mă descurc cum pot, răspunse el zâmbitor.

Poate că din cauză că avea pielea atât de bronzată, dinţii îi erau de un alb incredibil. Totul la el deborda de sănătate şi vitalitate – părul negru şi des, pielea frumos bronzată, ochii aurii, atât de ciudaţi şi totodată atât de atrăgători. Şi dintr-odată, Marina îşi dădu seama că era primul om sănătos care îi cumpărase din magazin, pentru că de când lucra acolo, vedea doar persoane supraponderale, sau răcite, deprimate din cauza vremii sau a facturilor neplătite.

Bărbatul ăsta şi fata care-l însoţea nu aparţineau lumii de zi cu zi, ci veneau dintr-o altă dimensiune a vieţii în care se putea fugi de iarnă, în care nu exista disconfort, iar timpul se scurgea întotdeauna repede, pentru că existau mereu lucruri interesante de făcut, lume veselă de cunoscut, petreceri, râsete, amuzament.

În tot timpul cât a făcut bonul şi le-a împachetat obiectele, Marina a simţit că e privită.

— Crezi c-ai mai putea face şi altceva dacă afacerea asta cu antichităţile n-o să mai meargă?

— Nu m-am gândit la asta, dar sunt sigură că o să mă descurc. Am noroc, pentru că majoritatea celor care se ocupă de aceeaşi afacere şi au lucruri frumoase de vândut, vin la mine şi nu la cumpărători de duzină, cum le spunea bunicul meu, adică aceia care nu ştiu mai nimic despre produse pentru că-i interesează doar câţi bani ar putea scoate din ele.

Blonda reapăru. Îşi trecu un braţ pe sub cel al bărbatului şi zise mieros:

— Mulţumesc, dragule, pentru cadou.

Pe tocurile înalte ale cizmelor dintr-o piele gri, fină, fata era la fel de înaltă ca el. Nu trebuia decât să-şi întoarcă puţin capul ca să-i murmure ceva la ureche. Marina nu se îndoia că blondina avea să-şi exprime mulţumirile puţin mai târziu, într-un cadru intim.

În timp ce-i privea îndreptându-se spre maşină, fata se întreba dacă la petrecerea de diseară fusese invitată şi familia Logan. Domnul Wroxley era un afacerist extrem de bogat care, cu câţiva ani în urmă, cumpărase o minunată casă, still Queen Anne, la câteva mile depărtare de magazinul de antichităţi. Proprietarul de dinainte fusese un baron înstărit care nu mai trăia şi a cărui văduvă locuia împreună cu fiica ei, una dintre clientele fidele ale Marinei.

Onorabila doamnă Logan venea de mult timp la magazinul de antichităţi, dar fata o cunoscuse când avea paisprezece ani, iar Marina opt, şi abia venise din America pentru că părinţii îi muriseră într-un accident de maşină. Jane Logan era şi încă mai este proprietara unei case de păpuşi pentru care ani întregi strânsese bănuţ cu bănuţ ca să reuşesc să cumpere mobilă în miniatură. Acum venea la magazinul Marinei în căutare de obiecte pentru propria ei casă. Dar cum soţul ei nu era bogat şi, în plus, mai aveau şi trei băieţi de crescut, nu şi-a putut permite să-şi satisfacă gusturile pentru obiecte rare, aşa cum o făcuse proprietarul Rolls-Royce-ului.

Jane fusese cea care-i spusese Marinei că trebuia să se ocupe în continuare de afacerea bunicului ei, după ce acesta murise.

În ultimii ani de viaţă, domnul Merryweather presimţea că, deşi îşi învăţase nepoata tot ce ştia despre comercializarea antichităţilor, ea nu va fi în stare să continue lucrul după pensionarea lui. Prin anii şaizeci, cererea de antichităţi crescuse mult, pentru că oamenii căutau tot felul de obiecte din porţelan şi ceramică şi nu le păsa că nu aparţineau epocii victoriene.

Aşa că o încurajase pe Marina să-şi exerseze talentul la desen şi design şi era în primul an la şcoala de arte când el suferise un atac de inimă care s-a dovedit fatal. Fusese un om zdravăn şi sănătos de la care oricine s-ar fi aşteptat să trăiască mulţi ani. Fireşte, Marina n-a avut ce face şi a

trebuit să se lase de şcoala de arte şi să preia afacerea care constituia singura sursă de venit a ei şi a bunicii sale invalide.

Îl iubise mult pe bătrân; aveau multe lucruri în comun, mai ales o răbdare de fier cu bunica ei care era, pe zi ce trece, din ce în ce mai dificilă.

Dacă n-o avea ca prietenă pe Jane Logan, Marina s-ar fi simţit foarte singură. Orăşelul în care trăia era un loc pitoresc, încântător pentru cei mai în vârstă, dar oarecum plicisitor pentru cei tineri. Erau unul sau doi băieţi de fermieri care se arătau interesaţi de ea, dar nu răspundea avansurilor lor pentru că n-avea chef să-şi petreacă sâmbetele la meciuri de rugby şi duminicile îndopându-se cu batoane de ciocolată şi ascultând discuţii despre maşinile sport.

Soţul lui Jane era un om pasionat de istorie care, mai scria, din când în când, texte pentru documentare televizate. Uneori, Marina întâlnea acasă la ei oameni interesanţi din lumea televiziunii. Dar compania la care visa să lucreze aparţinea unui coleg de-al ei de la şcoala de arte, însă ştia foarte bine că va trece mult timp până va fi capabilă să-şi înceapă cariera. Între timp însă, decorase o cameră din casa familiei Logan şi o făcuse atât de bine, încât, la scurt timp, a primit un număr serios de comenzi pentru decorarea unor încăperi.

Următoarea zi era duminică, şi după ce a pregătit prânzul, s-a dus în atelier ca să lipească două bucăţi de perdele în carouri pentru o comandă de interior.

Abia se aşezase pe scaun, când sună telefonul şi alergă repede să răspundă ca soneria să nu irite nervii sensibili ai bunicii.

— Marina? Bună, sunt Jane. Aş fi vrut să te pot suna mai devreme, dar am fost la petrecerea domnului Wroxley aseară şi ne-am întors târziu. Ce bine că o am pe mama, care a stat şi de data asta cu copiii! Uite ce e, scumpo,

trebuie să faci rost de cineva care să stea cu bunica ta şi să vii aici cât poţi de repede. Eroul tău o să vină în curând la noi ca să bem ceva.

— Eroul meu? întrebă Marina, nedumerită.

— James Sebastián! L-am cunoscut la petrecere, aseară. E un bărbat foarte atrăgător, te asigur. În plus, o să decoreze toată casa domnului Wroxley şi nu-ţi spun câţi bani or să iasă din chestia asta. Ştiam că o să fii invidioasă că l-am cunoscut doar eu, aşa că l-am invitat să bea ceva cu noi înainte să se întoarcă la Londra. Trebuie să prindă un avion, de aceea nu poate sta mai mult. Probabil ne crede la fel de bogaţi ca familia Wroxley şi că-i vom da şi noi ceva de lucru de pe urma căruia să se aleagă cu bani buni. Oricum, ne-a promis că va veni, aşa că ai o oră să te faci frumoasă şi să ni te alături.

— Oh, Jane, mi-ar plăcea să vin, dar nu pot, spuse Marina cu regret. Doamna Bates e plecată să-şi ajute fiica pentru că abia a născut şi nu mai am pe nimeni la care să pot apela.

— Trebuie să fie cineva. La naiba! Ar fi putut veni mama, dar are şi ea o întâlnire cu o prietenă pentru prânz. Uite ce e, n-o să fii plecată mai mult de o oră. Cu siguranţă, bunica ta ar putea sta singură în timpul ăsta, nu? îi spui că e o şansă pe care n-o poţi rata.

— Ştii că nu pot face asta! S-ar plânge şi s-ar blestema, iar eu m-aş simţi ca un monstru. Dacă James Sebastián o să lucreze la casa aceea, cu siguranţă voi mai avea şi alte ocazii să-l cunosc. Cum arată?

— Mi-e greu să-l descriu. Are ceva… Oh, la naiba! auzi zgomotele de afară? Nici nu mai înţeleg ce spui. Mai bine trec mâine pe la tine să-ţi povestesc cum a fost, bine? Pa dragă!

Dintre primii nouă designeri de interior de talie europeană a căror muncă o admira mereu – Henri Samuel, Stefano Mantovani, David Hicks, John Stefanidis, Geoffrey

Bennison, Dudley Poplak, David Mlinaric şi Esteban Cerda – James Sebastián era preferatul ei. I-ar fi plăcut foarte mult să-l cunoască şi să mai afle nişte secrete de meserie. Se întrebă dacă o să-l amuze când va vedea camera pe care Jane i-o pusese la dispoziţie oferindu-i un buget minim pentru a o redecora şi că aceasta folosise unele dintre schemele lui expuse în reviste şi în unele magazine.

Era un designer care nu doar excela în Stilul Rothschild, ceea ce însemna interioare unde se îmbinau mobila şi picturile de valoare cu maximum de confort, dar care se pricepea de minune să îmbine materiale ieftine pentru a obţine un efect spectaculos. Stilul lui era întotdeauna compatibil cu lucrurile de zi cu zi ale vieţii.

N-a fost nevoie ca Marina să aştepte o zi până să afle cum era James Sebastián ca bărbat, pentru că

Jane, ghicindu-i curiozitatea, veni s-o vadă după-amiază. Profitară de somnul doamnei Merryweather şi se retraseră în camera Marinei, ca să poată vorbi în linişte.

— În primul rând, începu Jane, a fost foarte impresionat de camera pe care ne-ai decorat-o tu. A zis că din moment ce ai preluat unele dintre ideile lui, nu te vei supăra dacă şi el va prelua câteva dintre ale tale şi, chiar şi-a scos o agendă pe care a notat câteva din schiţele tale.

— Serios? ochii verzi ai Marinei se umplură de uimire şi de plăcere.

— Da. Şi nu ţi-a găsit nicio greşeală. Eram sigură că va avea ceva de criticat, dar ţi-a lăudat toată munca; felul în care ai aranjat mobila, culorile, totul.

— Cred că a fost doar politicos.

— Nu, pentru că mi-a cerut numărul tău de telefon. Cred că atunci când se va întoarce din străinătate, te va suna şi-ţi va oferi un loc de muncă. Nu mă gândesc că ai să-l şi accepţi, dar gândeşte-te ce şansă ar fi pentru tine când vei dori să renunţi la afacerea cu antichităţi şi să te ocupi de cariera ta.

Marinei nu-i plăcea să vorbească despre asemenea lucruri, mai ales că ele aveau să se întâmple doar după moartea bunicii sale.

— Cum i s-a părut lui Robert? a întrebat.

— Doar îl ştii pe Robert. Înainte să-l cunoască, asemuia toţi bărbaţiidesigner cu balerinii. Dar când l-a văzut pe Sebastián, a realizat că nu e deloc efeminat, aşa cum poate erau alţii care aveau aceeaşi meserie.

— Cred că unii sunt efeminaţi, iar alţii nu. Câţi ani are? Cum arată?

James Sebastián nu era o persoană care să dorească să i se facă publicitate, aşa că Marina nu văzuse niciodată o fotografie cu el.

— Are cam treizeci de ani şi nu prea are aspect de englez, îmbrăcat obişnuit în comparaţie cu domnul Wroxley, care a purtat la petrecere un costum de seară foarte elegant cu manşete şi butoni asortaţi cu o cravată pe măsură. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?

— Cred că da, zise Marina râzând. Dar la ce te-ai referit când ai zis că nu are un aer englezesc?

Jane ezită puţin.

— De fapt, îl cunoşti. A venit ieri la magazinul tău.

— Acela era James Sebastián? întrebă Marina, palidă. Dumnezeule!

Dar nu e deloc aşa cum mi l-am imaginat.

— Şi cum ţi l-ai imaginat?

— În niciun caz aşa.

— Cu siguranţă, n-are nimic apatic în caracter aşa cum se întâmplă cu majoritatea designerilor. Dacă n-aş fi ştiut cu ce se ocupă, aş fi putut jura că e sportiv de performanţă.

— Cine era blonda care-l însoţea?

— Lara Lester. Se pare că e model. Unul foarte slăbănog, bineînţeles. Dar probabil că aşa trebuie să arate, nu crezi? După cum spune Robert, e la fel de plată ca talpa

unui fier de călcat. Aş fi crezut că un bărbat ca James Sebastián preferă femei mai pasionale.

— Avea o piele frumoasă. I-a cumpărat rochia aceea albastră cu paiete pe care zicea că o va purta la petrecere. Apropo, a purtat-o?

— Da, şi toată seara a stat pe lângă domnul Wroxley să-l vrăjească, în timp ce James era înconjurat de toate femeile din încăpere. Mă întreb dacă doamna Wroxley îi va cere să redecoreze şi dormitoarele, pentru că, vezi tu, în ciuda a ceea ce doreşte soţul ei, ea e o persoană simplă şi nu se potriveşte cu ideile lui moderniste.

— Când au venit azi la voi acasă, au părut apropiaţi? întrebă Marina, curioasă. Mi s-a părut că la magazin i-a cumpărat tot ce şi-a dorit, indiferent cât costa, dar cred că se întâmpla lucrul ăsta doar pentru că el era ocupat să-şi aleagă cele mai preţioase obiecte.

— Poate că doar în pat n-o găseşte plictisitoare. Nu mi s-a părut deloc deşteaptă. Chiar a încercat să flirteze cu Robert, dar cred că a făcut-o doar ca să-l enerveze pe James sau poate că e una dintre femeile alea care flirtează cu oricine poartă pantaloni.

După zece zile, Marina primi un telefon:

— Domnişoara Marina Linwood?

— La telefon.

— Rămâneţi pe fir, vă rog, am o convorbire pentru dumneavoastră.

A urmat o pauză, timp în care Marina se întreba cine putea fi, de nu-şi permitea să piardă câteva secunde.

— James Sebastián la telefon. Îmi pare bine, domnişoară Linwood. Am fost de curând în magazinul tău şi cred că ţi-a spus prietena ta, doamna Logan, că am rămas impresionat de munca făcută într-una din camerele sale.

— Da, mi-a spus.

Înainte să găsească ceva prin care să-i spună că se

simţea onorată de aprecierea lui, el continuă repede:

— Probabil ştii că domnul Wroxley m-a angajat să-i redecorez casa. Din păcate, o vrea gata cât mai repede, iar eu am mult de lucru şi i-aş putea-o face în cel puţin optsprezece luni. Aşa că a trebuit să le recomand un alt designer pentru că nu l-aş putea servi în urâtoarea perioadă.

— Da, înţeleg. Emoţia pe care o simţise când îi auzise vocea începea să se stingă. N-avea să-l revadă curând.

— Doamna Logan mi-a spus că ai urmat cursuri la şcoala de artă ca să te pregăteşti pentru o carieră de designer. Dar ţi-a murit bunicul şi a trebuit să abandonezi şcoala. Ţinând cont de ceea ce ai făcut pentru prietena ta, şi ştiind că ai destule cunoştinţe în ceea ce priveşte antichităţile, vreau să-ţi ofer o slujbă ca şef de echipă pentru oamenii mei.

— Mulţumesc, domnule Sebastián, şi vă asigur că nu mi-aş dori nimic mai mult. Din păcate, îmi va fi imposibil să-mi las bunica invalidă singură, pe parcursul lucrărilor.

— Dacă ai avea în vedere faptul că afacerea cu antichităţi nu va mai avea multă viaţă, ai putea să-ţi trimiţi bunica la Londra, ca să te ocupi şi de viitorul tău.

— Dacă aş putea s-o conving, să ştiţi că aş face lucrul ăsta, dar ştiu că nu va vrea niciodată să se mute de aici. În afară de asta, aici sunt aproape de ea tot timpul. Pe când la Londra, voi fi plecată mai mereu şi nu-mi pot permite să angajez o persoană care să stea cu ea.

— Îţi înţeleg problemele şi-mi pare rău că n-ai cum să-ţi foloseşti talentul. Oricum, dacă se iveşte vreo posibilitate să pleci de acolo, vino la mine să vorbim.

— Aşa o să fac. Mulţumesc mult.

— La revedere, domnişoară Linwood.

— La revedere. Puse receptorul în furcă şi se privi în oglinda de lângă telefon.

Avea un chip plăcut, păr castaniu deschis, sprâncene

şi gene întunecate. Ochii erau verzi, pomeţii înalţi şi bine conturaţi, iar gura, parcă desenată, dădea farmec întregii feţe. Când zâmbea, i se spunea că e drăguţă. Iar în momente ca acum, se vedea clar care-i era starea sufletească.

— Cine era la telefon, Marina? îşi auzi bunica strigând din sufragerie. Deşi era aproape de telefon, auzul o lăsase de mult, aşa că n-a putut înţelege mare lucru din ce vorbise nepoata ei.

— Era doar un client, bunicuţo. Mai vrei să-ţi aduc ceva înainte să mă duc sus?

În ediţia de toamnă a revistei „Casa şi grădina” era un articol în care era prezentat apartamentul lui James Sebastián din Londra. De asemenea, mai erau şi nişte fotografii însoţite de articole despre munca lui la un muzeu din Roma şi la o fermă din sudul Franţei.

Marina se uită la fiecare detaliu al fotografiilor. Privi cu atenţie poza dormitorului său în care se găseau piese de mobilier din secolul al optsprezecelea perfect îmbinate cu câteva elemente moderniste. Nu putea să nu se întrebe cu câte femei împărţise un decor atât de intim şi rafinat şi dacă mai ieşea cu Lara Lester sau deja îşi găsise alte partenere cu care să se plictisească. Nu înţelesese niciodată cum unii oameni puteau să rămână lângă acelaşi partener ani întregi, pe când alţii treceau repede de la unul la altul. Se întreba care va fi soarta ei. Câteodată, simţea că dragostea trecuse pe lângă ea pentru că se afla într-un loc unde nu se petreceau prea multe evenimente şi pe unde nu călca niciunul dintre bărbaţii care i se potriveau.

În timpul cât frecventase şcoala de arte, fusese îndrăgostită dar nu s-a terminat în niciun fel povestea, pentru că băiatul la care visa, era împreună cu altă fată.

Capitolul 2

Cu o lună înainte de aniversarea ei de douăzeci şi doi

de ani, muri bunica. Însă Marina nu putea plânge după ea aşa cum plânsese după Angus Merryweather.

Din nou, Jane a fost cea care a făcut-o să dea curs ofertei lui James Sebastián, pentru că Marina era de părere că trecuse prea mult timp de la propunerea lui.

A oscilat între a-i scrie şi a-i telefona, dar în cele din urmă a ajuns la concluzia că mai bine ar petrece câteva zile în Londra şi se va duce fără nicio programare la biroul lui. În felul ăsta, avea să-l vadă cu siguranţă pentru că, dacă i-ar trimite o scrisoare, probabil că ar fi primit ca răspuns un bileţel prin care James îşi exprima regretul de a n-o mai putea primi, deoarece îşi completase deja echipa.

Birourile lui erau pe Brook Street şi pe Bond Street, deasupra unei săli de expoziţie, unde oamenii care-i apreciau munca dar nu-şi permiteau serviciile lui, puteau cumpăra cupoane din materialele folosite de el, din perdele, scaunul neoclasic inventat de Sebastián, faimoasa lui lampă de citit şi o impresionantă colecţie de obiecte folositoare şi bibelouri delicat lucrate de el şi perfecte pentru cadourile de Crăciun şi de nuntă.

Holul era pustiu când Marina a împins uşa de sticlă de la intrare. Au întâmpinat-o două vitrine, una cu un birou vechi şi un cuier persan, iar cea de-a doua cu un set de măsuţe moderne pentru micul dejun, lucrate în cristal şi oţel.

O fată drăguţă se apropie de ea şi o întrebă:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Aş dori să-l văd pe domnul Sebastián, spuse Marina.

— Aveţi programare?

— Nu, dar mi-a spus să vin. Mi-a oferit o slujbă.

— Oh, înţeleg, spuse fata care-şi schimbă tonul într-unul prietenos. Ei bine, în cazul ăsta, trebuie să vă întoarceţi, să intraţi pe a doua uşă şi să urcaţi scările. Liftul e doar pentru clienţi. Dar aşteptaţi puţin. O s-o sun

pe secretara lui şi o să văd dacă vă poate fixa o întâlnire. Ştiu că domnul Sebastián e acum plecat, pentru că l-am văzut luând un taxi. Cum vă numiţi?

— Marina Linwood.

Fata se duse în capătul sălii la o măsuţă pe care era un telefon. A vorbit încet, dar Marina a auzit-o spunând:

— Pat? Sunt Julie. Marina Linwood e jos, în sala de expoziţii. Spune că J.S. i-a oferit o slujbă. După un moment, o întrebă: Cum vă scrieţi numele?

— L-i-n-w-o-o-d.

Fata a repetat asta în receptor, a ascultat, după care a închis. I-a arătat Marinei liftul şi i-a spus: Mai bine vă duceţi s-o vedeţi pe Pat. Puteţi folosi liftul, de data asta. Ultimul etaj.

Când a ieşit din lift, Marina a intrat într-un hol unde de o parte şi de alta era câte o uşă. Una era închisă şi scria pe ea NU INTRAŢI!; cealaltă era deschisă şi se putea vedea o femeie care bătea la maşină. Când Marina a apărut în cadrul uşii, femeia s-a ridicat s-o salute. Avea în jur de treizeci de ani şi, după machiajul impecabil şi îmbrăcămintea simplă, dar elegantă, părea o persoană eficientă şi ordonată.

— Numle meu este Pat Wilson şi sunt secretara domnului Sebastián. Îmi pare bine să vă cunosc, domnişoară Linwood. Vă rog, intraţi şi luaţi loc. Nu v-am găsit numele în agendă. Când v-a sugerat domnul

Sebastián că ar fi bine să veniţi? De obicei, îmi spune să-i notez toate întâlnirile.

— Acum mult timp, anul trecut, mai exact. A sunat la magazinul de antichităţi al bunicului meu, când era în drum spre casa familiei Wroxley, care-l angajase s-o redecoreze. A văzut câte ceva din munca mea la o altă casă şi, cam la zece zile după asta, pe la începutul lui februarie, m-a sunat şi mi-a oferit o slujbă pe care n-am putut-o accepta în acel moment.

În timp ce Marina vorbea, doamna Wilson căuta în registrele din spatele biroului. A luat unul legat în piele şi, când l-a deschis, Marina văzu că era ţinută acolo o evidenţă a tuturor întâlnirilor.

— Da, într-adevăr, am notat aici vizita lui la Oakfield Hall, casa familiei Wroxley. Data explică de ce nu vă aflaţi în agenda mea. Eu lucrez de opt ani pentru domnul Sebastián, dar în perioada aceea am fost plecată în concediu pentru câteva săptămâni şi din cauza asta n-au fost notate toate întâlnirile. Acum, să vedem ce facem cu întâlnirea dumneavoastră. Ar fi fost mai bine dacă aţi fi sunat înainte, sau dacă ne-aţi fi scris. Domnul Sebastián e întotdeauna foarte ocupat şi pleacă deseori în străinătate. Rămâneţi la Londra mai multe zile?

— Da, până vineri după-amiază.

În timp ce doamna Wilson încerca să găsească o zi de întâlnire potrivită, în birou intră un bărbat, o privi pe Marina fără s-o recunoască şi spuse politicos:

— Vă rog să mă scuzaţi. Pat, ai reuşit să iei legătura cu Grigson?

— Da, ai un bilet pe birou.

După aceea, a intrat pe o uşă care părea că face legătura între cele două birouri şi doamna Wilson s-a scuzat şi l-a urmat pe bărbat.

Marina a rămas uimită că bărbatul n-o mai cunoştea. Nu se aştepta s-o recunoască, dar spera că, văzându-i chipul, poate îşi va aminti vag de ea. E adevărat că vedea o mulţime de oameni în fiecare zi, dar Marina reuşea să reţină până şi clienţii care apăreau la magazin după câţiva ani.

Secretara reapăru.

— Domnul Sebastián are cincisprezece minute libere şi vă poate primi acum.

Tânăra intră într-o încăpere de trei ori mai mare decât biroul doamnei Wilson. În centru trona un birou din

lemn masiv, în jurul căruia erau aşezate nişte scaune în stil Chippendale. Se părea că acest ultim etaj fusese adăugat la construcţia iniţială, pentru că biroul avea pereţi de sticlă prin care pătrundea tot timpul lumina.

Dar Marina n-avu prea mult timp să observe încăperea, pentru că James Sebastián se îndrepta zâmbitor spre ea, cu mâna întinsă.

— Te rog să mă ierţi că nu te-am recunoscut mai devreme, domnişoară Linwood. Mi-era gândul la nişte lucrări pe care trebuie să le predau şi, ca să-ţi spun drept, prima oară când ne-am întâlnit, erai îmbrăcată mai mult pentru a-ţi fi cald decât pentru a părea elegantă. Azi, parcă ai fi decupată dintr-o revistă de modă.

Acum nu se mai simţea prost că n-o recunoscuse de prima dată. Era chiar măgulită că-şi amintise de ea purtând puloverul acela gros. Iar în ceea ce priveşte complimentul pe care i-l făcuse, avea dreptate în totalitate. Se străduise să arate cât mai bine, dar ştia că nu era nici pe departe tânăra după care James Sebastián să întoarcă privirea pe stradă. El era obişnuit să vadă fete frumoase în fiecare zi; îmbrăcămintea ei putea părea la modă în ochii unui bărbat obişnuit, însă ştia că n-avea cum să se întâmple lucrul ăsta şi cu un designer experimentat.

Ca să nu mai lase loc de alte complimente, Marina spuse:

— Mulţumesc. E posibil ca slujba pe care mi-aţi oferit-o să nu mai fie de actualitate, domnule Sebastián?

— Aici e întotdeauna un loc disponibil pentru un om talentat. Acum eşti disponibilă?

— Da, bunica a murit luna trecută, iar magazinul de antichităţi a fost preluat de un agent.

În timp ce vorbea, o invitase să se aşeze, iar el luase loc la birou. După câteva clipe în care a privit-o gânditor, spuse:

— Poţi veni pentru o perioadă de probă de şase luni.

Nu vei câştiga foarte mulţi bani, dar munca va fi variată şi interesantă. Dacă faci treabă bună, vei avea multe lucruri de câştigat. Am rămas plăcut impresionat de munca ta, dar doamna Logan mi-a spus că ţi-a dat mână liberă să lucrezi cum crezi de cuviinţă. Lucrul ăsta nu se întâmplă prea des şi abilitatea cu care reuşeşti să te descurci cu clienţii care schimbă des cerinţele, e la fel de importantă ca talentul. Când poţi începe?

— Imediat ce voi găsi o locuinţă.

— Secretara mea te va putea ajuta pentru o perioadă. Şi-a pierdut soţul anul trecut şi are câteva camere libere într-o casă din Kensington, pe care le închiriază. Dacă nu mai e niciuna liberă, cu siguranţă îţi va putea găsi ceva convenabil. Aşa că o să ne vedem când te vei alătura echipei noastre.

S-a ridicat şi Marina a constatat cu uimire că interviul deja se sfârşise.

A condus-o până la uşă şi, pentru a doua oară, i-a simţit mâna puternică şi ochii aurii care o priveau cu blândeţe.

— La revedere, domnişoară Linwood, spuse politicos.

Apoi uşa s-a închis în urma ei şi s-a trezit din nou în biroul secretarei.

— Ai avut noroc? o întrebă femeia cu o voce prietenoasă.

— Da, am obţinut o perioadă de probă de şase luni. Nici nu-mi vine să cred.

— Felicitări! spuse zâmbind doamna Wilson. Când începi?

— Depinde. Domnul Sebastián mi-a spus că mi-ai putea închiria o cameră până îmi caut o locuinţă.

— Am trei camere bune, dar sunt toate ocupate. Mai am o mansardă micuţă, unde ai putea sta temporar. Dar mai bine ai veni s-o vezi înainte să accepţi. Dacă vrei, poţi să vii cu mine când plec de aici, la patru şi jumătate.

Astfel, ai putea avea seara liberă.

— E bine aşa. Mulţumesc. Ne vedem mai târziu.

Marina ieşi din clădire şi se îndreptă spre Bond Street cu o privire amuzată.

Seara, îi telefon lui Jane şi-i spuse că a obţinut slujba şi a făcut rost şi de o locuinţă temporară, care era la cinci minute distanţă de metrou şi la zece de minunatul Muzeu de Artă.

— Aşa că o să vin acasă marţi şi nu vineri, ca să-mi împachetez din lucruri. O să mă întorc la Londra duminică, pentru că încep serviciul de luni.

— Pari foarte mulţumită. Cum ai reuşit să rezolvi toate astea într-un timp atât de scurt?

Marina îi povesti totul, după care adăugă:

— Pat locuieşte împreună cu mama sa, care are grijă de băieţelul ei. Din câte am înţeles, soţul i-a murit din cauza unei boli rare şi, ca să acopere costurile înmormântării şi să se întreţină, au fost nevoite să închirieze din camere. Dar mie mi-ar plăcea să găsesc o locuinţă nemobilată, pe care s-o redecorez eu şi unde să-mi pot aduce toate lucrurile. Oricum, până mă acomodez cu oraşul, o cameră la Pat este exact ceea ce-mi trebuie.

%%%

În prima săptămână petrecută la Londra, Marina retrăi bucuria simţită la începutul cursurilor de artă. Dacă după moartea bunicului, se trezea dimineaţa conştientă că viaţa ei nu va mai fi la fel de liniştită, acum se trezea fericită că era tânără şi liberă şi că obţinuse slujba mult visată. Simţea că se află la momentul potrivit, în locul potrivit. Nu se putea abţine să nu zâmbească mai tot timpul.

Pe parcursul acelor cinci zile, l-a văzut foarte puţin pe J.S., aşa cum i se spunea, dar a început să-i cunoască pe ceilalţi oameni care lucrau pe Brook Street şi pe câţiva dintre specialiştii care dădeau formă ideilor lui Sebastián.

Cea mai în vârstă membră a personalului era o doamnă foarte drăguţă, de aproape cincizeci de ani, care, pentru asistenţii personali, Dominic şi Lance, era Sybilla, iar pentru restul echipei – doamna Fox-Lennox. Asistenţii ei erau întotdeauna băieţi tineri, iar cei ai lui J.S. erau fete, descoperi Marina.

Toţi asistenţii de design, aşa cum erau numiţi, doreau să ajungă designeri renumiţi. Dar până atunci, ei erau cei care trebuia să stabilească elementele unui desen; linia să nu fie prea groasă, nuanţa să fie cea potrivită pentru o draperie, farfuriile asortate, coşul de pâine de dimensiunile cerute, pictarea casei astfel încât să pară că a fost făcută din bucăţi de mătase, jaluzelele confecţionate manual şi aşa mai departe.

În vinerea celei de-a doua săptămâni petrecute pe Brook Street, Marina se afla în sala care găzduia sute de eşantioane, de la perdele din catifea la olane din ceramică. J.S. vârî capul pe uşă.

— Ia-ţi haina şi vino jos, în sala de expoziţie.

Grăbită, Marina lăsă mostrele din material pe care le studia şi se duse repede la vestiar să-şi ia haina, eşarfa şi mănuşile.

Vorbea cu Julie când ajunse jos şi continuă să vorbească în timp ce chemă un taxi. Maşina nu întârzie să apară, iar J.S. îi spuse:

— Bine. Acum plecăm.

I-a dat şoferului adresa, înainte să se sprijine de banchetă şi să-i spună:

— Din câte ştiu, încă n-ai fost la depozitul nostru, aşa că m-am gândit c-ar fi bine să te duc şi să te prezint lui Fred, paznicul comorilor noastre.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Privirea i s-a plimbat pe corpul ei, observând toate detaliile, de la cizme la cerceii aurii sub formă de cercuri.

Fetei i se părea că nu era tocmai inspecţia potrivită pe care ar face-o orice şef angajatului său ca să vadă dacă acesta este la standardul dorit. Nu, era mai mult de atât. Marina întoarse capul să privească pe fereastră, făcându-se că nu observă privirea insistentă a bărbatului, dar nu putea să vadă nimic pe geamul maşinii pentru că simţea că J.S. îi priveşte atent figura, ca şi cum ar fi vechi cunoştinţe.

— Cum ţi se pare până acum? întrebă el, obligând-o să-l privească.

— Am învăţat multe. Însă n-am făcut nimic folositor, încă.

— Vei face.

— Nu prea ştiu ce aveţi în gând cu mine. Oare acum învăţ ca să devin asistent de design?

— Nu, trebuie să înveţi ceea ce au învăţat şi ei, dar eu mă bazez pe cunoştinţele acumulate până acum, pentru că de astea avem amândoi nevoie. Eşti deja pregătită să te duci la cele mai importante săli de expoziţii şi să vizitezi diverse regiuni de unde ne poţi aduce antichităţi de valoare. După un an şi ceva de o astfel de muncă, te-aş vedea specializându-te în verificarea acestor lucrări, domeniu unde îţi vor prinde foarte bine cunoştinţele pe care le acumulezi acum. După o pauză, adăugă: presupun că eşti o persoană serioasă, că vrei să faci carieră în domeniul ăsta şi că nu vei lăsa un bărbat să te convingă să rămâi acasă de dragul lui.

— Oh, nu! Adică, da, sunt serioasă.

— Bine, pentru că, după cum îţi dai bine seama, investim mult timp în tine şi e întotdeauna iritant atunci când o fată ajunge să-şi folosească la maximum potenţialul şi, dintr-odată, renunţă la tot în favoarea căsătoriei.

— Eu sunt de părere că, în zilele noastre, tot mai multe fete încep să lucreze după măritiş, pentru că viaţa e mai scumpă dacă stai acasă şi nu faci nimic.

— Da, e adevărat. Dar să munceşti cu scopul ăsta, nu

e acelaşi lucru ca atunci când vrei să faci carieră din asta. Preocuparea unei soţii este să asigure confort bărbatului de lângă ea. Femeia care vrea să facă o carieră, îşi pune pe primul plan slujba.

— Şi sunteţi de părere că n-ar trebui să se căsătorească niciodată?

— E de preferat aşa.

Dar asta nu înseamnă că nu poate trăi cu cineva, spuse repede. Traiul cu un bărbat se pare că nu ridică atâtea probleme unei femei aşa cum o face căsătoria. Dacă trebuie să rămână peste program, nu se simte vinovată că n-are cine să-i pregătească mâncare bărbatului ei. Presupune că va mânca în oraş sau că-şi va găti singur.

— Asta se întâmplă din cauză că acestui gen de fată care trăieşte cu un bărbat nu-i pasă dacă cel de lângă ea sare peste o masă.

— Nu eşti de acord cu dragostea liberă? o întrebă amuzat.

— Nu cred că există aşa ceva. Există sex liber. Cum ar pute să existe dragoste liberă? Dacă iubeşti pe cineva, eşti legat de acea persoană prin sentimente puternice. Dacă e în pericol, îţi faci griji pentru ea. Dacă e bolnavă, eşti agitat până se face bine. Dacă moare, eşti terminat. Dacă cineva simte toate lucrurile astea, nu văd cum ar putea ezita să se lege oficial de acea persoană, aşa cum e şi emoţional.

— O să reformulez întrebarea. Nu eşti de acord cu sexul liber?

Ştia că începea să se înroşească şi era enervată pe ea însăşi pentru că a dus conversaţia atât de departe.

— Nu e un lucru la care să mă fi gândit mult.

— Cred că ar trebui să te gândeşti mai bine la treaba asta. Când locuiai în provincie, cu o bunică invalidă în grijă, e posibil să ţi se fi părut întrebarea mea destul de grea. Dar locuind la Londra şi arătând aşa cum arăţi, nu va

mai trece mult până va deveni obişnuinţă.

Spre uşurarea Marinei, au ajuns la destinaţie şi nu mai trebui să spună nimic.

Depozitul era într-o capelă veche unde se aflau acum înghesuite tot felul de mobile, picturi şi ornamente care erau mereu şterse de praf şi ţinute în stare bună de către Fred Archer, un omuleţ cu o şapcă pe cap şi cu un şorţ din pânză legat în talie.

Toate obiectele erau grupate în aşa fel, încât să se poată ajunge la ele. Pe Marina au impresionat-o oglinzile de Dublin, în formă ovală şi cu o ramă acoperită cu bucăţele de sticlă. Erau acolo de aproape o oră şi ceasul arăta cinci şi jumătate.

Când au luat la plecare taxiul, Marina se aştepta să oprească şi s-o lase la o gură de metrou.

În loc de asta, spuse:

— Ţi-ar plăcea să arunci o privire la Galeriile Palladio?

— Da, foarte mult, domnule Sebastián.

— Când nu suntem la birou, spune-mi James. I-am spus lui Pat să nu-şi facă griji dacă vei ajunge mai târziu acasă. Te simţi bine la ea? Ai început să-ţi cauţi ceva pentru tine?

— Da. Toată sâmbăta şi duminica trecute, dar cred că va mai trece puţin timp până voi găsi ceva care să-mi placă. Dar, între timp, mi-e foarte bine în camera lui Pat.

— Mă bucur. Se uită la ceas. Avem timp să bem ceva la Westbury înainte să ajungem la galerii. Vizita începe abia la şapte.

Marina era încântată că va avea timp să-şi aranjeze părul şi să-şi refacă machiajul în toaleta din hotelul Westbury. În timp ce se ştergea pe mâini cu un prosopel roz, se gândea că să lucreze pentru cineva ca James nu era acelaşi lucru ca atunci când ai lucra pentru un bărbat de vârstă mijlocie, cu soţie şi copii, sau pentru cineva ca

Dominic şi Lance care nu erau interesaţi deloc de femei.

— Ce doreşti să bei? a întrebat-o când l-a însoţit în hol.

— Aş putea cere un Harvey Wallbanger?

— De ce nu? îi comandă băutura, şi mai ceru un gin cu apă tonică pentru el.

Marina aruncă o privire în sală şi văzu că era plină de fel de fel de oameni îmbrăcaţi elegant. La câţiva metri de ei, o fată într-o rochie din mătase verde şi o jachetă din blană de nurcă ce-i acoperea braţele şi spatele, cu un însoţitor care părea destul de bătrân ca să-i poată fi bunic, îl săgeta cu privirea pe James. Marina îşi dădu seama că era însoţită de cel mai atrăgător bărbat din sală, chiar dacă se aflau acolo în scopuri profesionale, nu de plăcere.

— Ce-ai mâncat la prânz? întrebă el când veniră băuturile.

— O salată cu brânză dulce. Principala mea masă e seara.

— În cazul ăsta, cred că mai bine comandăm ceva de mâncare, pentru că altfel o să te ameţească băutura. Ceru chelnerului nişte sandvişuri.

Băutura cerută de Marina, Harvey Wallbanger, veni într-un pahar înalt, cu multă gheaţă şi cu un gust mai degrabă de suc de portocale, decât de alcool.

Când au ajuns la galerii le-a mai fost servită o băutură, aşa că Marina se bucură că James îi mai dăduse la hotel şi din sandvişurile lui cu pui şi somon.

Tânăra mai fusese la astfel de vizite private, dar niciodată nu avusese prilejul să participe la una de o asemenea amploare. Majoritatea celor prezenţi acolo veniseră mai degrabă să vadă şi să fie văzuţi, şi nu să studieze picturile. Din când în când, femeile veneau la James şi-l salutau zgomotos, după care îi lăudau munca. Şi toate îi priveau cu interes însoţitoarea, pe care el o prezentase fără a explica legătura dintre ei.

La un moment dat, apărură o doamnă împreună cu fiica ei, care încercă să schimbe câteva cuvinte cu Marina; însă aceasta, văzând că fata îi tot arunca priviri pline de subînţeles lui James, s-a retras din cerc şi s-a îndreptat spre un tablou care avea o steluţă într-un colţ, ceea ce însemna că fusese vândut.

În timp ce privea pictura, a venit la ea un tânăr drăguţ, care i s-a confesat că nu ştie să deosebească un Picasso de un Van Gogh şi că se afla acolo doar pentru că mătuşa lui era interesată de artă. În timp ce vorbeau, apăru şi mătuşa, la semnalul discret al băiatului, dar nu atât de discret încât Marina să nu observe. Tânărul avu astfel prilejul să se prezinte şi să-i afle şi ei numele.

— Lucraţi în domeniul artei, domnişoară Linwood? o întrebă mătuşa care înţelese că rolul ei era să-i uşureze nepotului sarcina.

— Lucrez în arta designului, dar mi-a spus nepotul dumneavoastră că sunteţi o bună cunoscătoare a acestui domeniu.

— Oh, nu! Nu mă pricep aşa bine. David exagerează.

Sunt o amatoare. Ţie care gen de artă îţi place?

— Cam toate, răspunse Marina evaziv.

Se gândi că dacă David ar dori s-o cunoască, va încerca el însuşi să afle mai multe despre ea şi nu se va mai baza atât de mult pe mătuşa lui, care-i amintea Marinei de mama lui Jane, părând mai mult o persoană din provincie care nu se prea potrivea cu decorul londonez.

La un moment dat apăru şi James, care aştepta să fie inclus în conversaţie.

— Doamnă Grigson, vi-l prezint pe James Sebastián.

— Încântată de cunoştinţă, domnule Sebastián. Am stat cândva într-o casă care beneficiase de stilul dumneavoastră. Era extraordinară transformarea pentru oricine o văzuse înainte. Acesta este nepotul meu, David Leigh. Domnul Sebastián este unul dintre cei mai renumiţi

designeri din Europa.

Bărbaţii au dat mâna. David era la fel de bine făcut ca James, dar în celelalte privinţe contrastau puternic. Părul blond şi tenul deschis al bărbatului mai tânăr parcă întunecau şi mai mult pielea închisă şi părul negru al lui James şi ceea ce numise Jane aspectul lui ne-englezesc.

În timp ce James o întreba pe doamna Grigson despre casa pe care o văzuse, David se întoarse spre Marina şi-i spuse:

— Mă tem că designul de interior e un alt aspect al artei care mie mi-e total necunoscut. Aş putea spera că mâine ai putea lua prânzul cu mine ca să-mi luminezi ignoranţa? Sau – uitându-se la James – sunt în plus?

— Nu, dar, din păcate, la ora prânzului n-am timp decât pentru câteva sandvişuri.

— Atunci, ce zici de cină?

— Mulţumesc, dar sunt în Londra doar de două săptămâni şi momentan orice clipă liberă e folosită în căutarea unui apartament. Poate când voi fi mai liberă…

El încuviinţă.

— De unde eşti de loc?

Înainte ca ea să-i răspundă, James spuse:

— Trebuie să mergem, altfel vom întârzia, Marina.

— Unde vom întârzia? întrebă ea când portarul le deschise uşa la ieşire.

— La cină. Îţi place mâncarea italiană?

— Da.

— Crezi că poţi merge pe jos până în Soho cu cizmele astea?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Bine. Din cauză că nu sunt fumător, după o oră în spaţiul ăla închis am nevoie de aer proaspăt.

Din fericire, cizmele aveau tocuri medii, iar James îşi potrivise pasul după al ei. În timp ce mergeau, vorbeau despre tablouri.

Abia când au fost conduşi la o masă în restaurantul sofisticat unde era, evident, un client fidel, James o întrebă:

— Te-a deranjat că te-am luat repede de lângă admiratorul tău?

— Nu prea. Abia îl cunoscusem.

— Ştiu, l-am văzut în acţiune. Încerca să te ia uşor.

— Nu prea. Era doar un tip care nu se simţea în elementul lui la o astfel de întrunire şi căuta pe cineva cu care să discute.

— Înseamnă acelaşi lucru. L-am verificat. Nu pot lăsa o fată inocentă, abia venită din provincie, să cadă în ghearele unui escroc de oraş, cel puţin nu înainte de a învăţa cum să deosebească băieţii buni de lupii fioroşi.

— N-am şaptesprezece ani, spuse Marina senină, şi să ştii că şi în provincie sunt lupi.

James zâmbi şi ochii pătrunzători îi străluciră în lumina discretă a lumânărilor care ardeau între ei. Ştia că dacă el voia, într-o clipă ar fi făcut-o să-i cedeze, în ciuda stăpânirii de sine pe care o afişa.

Era mult mai periculos ca David Leigh şi dacă n-ar fi crezut că o scoate în oraş nu pentru a o vâna, ci pentru a o cunoaşte mai bine în calitate de membru al echipei lui, de mult şi-ar fi ridicat garda. Şi mai credea că, atunci când îi zâmbea atât de provocator, o făcea doar ca s-o tachineze. Probabil că aşa se purta cu toate femeile.

De câteva ori în timpul cinei, James şi chelnerul schimbară câteva cuvinte în italiană, ceea ce o determină pe Marina să întrebe:

— Vorbeşti mai multe limbi?

— Cinci, inclusiv engleza. Dar germana e singura limbă pe care am învăţat-o cu greu. Cu trei generaţii înaintea mea, bărbaţii din familia Sebastián s-au căsătorit doar cu femei străine. Străbunicul s-a căsătoit cu o italiancă. Bunicul – cu o spaniolă, iar mama e franţuzoaică.

Avem multe rude în toate aceste ţări, iar în vacanţele pe care mi le-am petrecut în cea mai mare parte în ţările astea, am învăţat limba mai mult de la veri decât din cărţi.

— Părinţii tăi locuiesc în Anglia?

— Nu. Tata e mort. Mama locuieşte aproape de Lyon, unde rudele ei au o fabrică de ţesături. Bunicul a avut un magazin de mobilă în Midlands şi, în fiecare an, în drum spre Spania împreună cu bunica, originară din Barcelona, se oprea la Lyon ca să cumpere mătase pentru tapiserii. Astfel, tata a intrat în afacere şi a cunoscut-o pe mama. În timpul războiului, bunicul a murit şi magazinul a fost bombardat, iar tata a avut un moment când şi-a dat seama că vrea să devină pictor. Dar n-a fost unul prea bun. Acum îmi ştii povestea. A ta cum sună?

— Tata a fost în Legiunea Străină. M-am născut la Bruxelles, am locuit acolo şi la Washington până la vârsta de opt ani, când părinţii mi-au murit într-un accident de maşină. După asta, am locuit cu bunicii.

— N-ai fraţi sau surori?

— Nu. Şi a fost mai bine aşa, pentru că bunicii nu s-ar fi putut îngriji de mai mulţi nepoţi.

— Dar îmi imaginez că te-ai simţit foarte singură. Eu mai am un frate şi trei surori.

— Nu, nu m-am simţit singură, mi-am făcut prieteni la şcoală şi îmi plăcea la nebunie să dau o mână de ajutor în magazinul de antichităţi şi să mă duc la licitaţii.

La zece şi jumătate, au ieşit din restaurant. Când a urmat-o în taxi, Marina spuse:

— Oh, nu, te rog, nu e nevoie să mă conduci.

— E în drumul meu, stai liniştită.

James n-a vorbit deloc în taxi, iar Marinei i-a fost destul de greu să găsească ceva adecvat de spus. În ciuda faptului că decorul era cam straniu – geamul de legătură dintre ei şi şofer, scaunul din spate destul de spaţios şi faptul că pe tot parcursul drumului luminile magazinelor

de pe stradă străluceau în interiorul maşinii – Marina era de părere că exista totuşi ceva atrăgător pe bancheta din spate a unui taxi londonez.

S-a trezit scrutându-l cu privirea pe bărbatul de lângă ea, care avea braţele încrucişate la piept, picioarele lungi întinse în faţă atât cât îi permitea spaţiul. Se întreba cum arăta în haine de casă? Probabil că avea o menajeră sau un majordom care să aibă grijă de el.

Din cauza tăcerii de pe parcursul drumului, a fost o uşurare când au ajuns la casa lui Pat, unde James a coborât s-o conducă.

Ea îi spuse:

— Mulţumesc pentru prezentare şi pentru cina delicioasă. A fost o seară foarte plăcută pentru mine.

— Şi pentru mine. Noapte bună.

A aşteptat în faţa casei până când Marina a urcat scările şi a descuiat uşa. Apoi i-a mai făcut o dată semn cu mâna, după care s-a urcat în maşină şi a plecat.

Marina lucra la el de trei luni, timp în care nu-l prea văzuse des pe James, când, într-o după-amiază după Crăciun, a fost chemată în biroul lui.

N-a invitat-o să se aşaze, doar i-a spus aspru:

— La sfârşitul săptămânii viitoare plec în Spania. Vrei să vii cu mine?

— Mi-ar face mare plăcere. Despre ce proiect e vorba?

— Sunt două proiecte. Un restaurant şi o casă particulară. Ai paşaport?

— Nu, dar îmi pot face unul repede.

— O să mai ai nevoie şi de un permis internaţional de condus. Pat o să-ţi comunice ora la care pleacă avionul nostru şi îţi va da orice altă informaţie de care vei mai avea nevoie. Cu un semn din cap i-a dat de înţeles că poate să plece şi a luat telefonul.

În celălalt birou, i-a zis lui Pat:

— Mi s-a spus de călătoria pe care o vom face în Spania. În ce parte a Spaniei mergem?

— La Costa Blanca. E aici, spuse Pat, îndreptându-se spre harta lumii afişată pe unul dintre pereţii încăperii. E aproape de ţărmul mediteranean. O să zburaţi la Alicante şi o să luaţi din aeroport o maşină deja închiriată care vă va duce la nord de Jávea. O să fiţi cazaţi acolo, la un parador.

— Ce este un parador?

— Este un hotel care aparţine statului şi multe dintre ele sunt castele sau alte clădiri istorice. J.S. Îşi ia întotdeauna cameră la un parador dacă e vreunul aproape de locul unde are lucrări.

— Cât timp vom fi plecaţi?

— Şase nopţi.

Marina petrecu toată seara gândindu-se ce haine să-şi ia pentru călătorie. Şi-a ales câteva din ceea ce avea deja, iar restul şi le-a cumpărat la sfârşitul săptămânii.

Pe măsură ce se apropia ziua plecării, era tot mai neliniştită. Nu mai fusese în străinătate din copilărie, iar Spania era una din ţările pe care dorea de mult să le viziteze. Dar buna dispoziţie i-a dispărut curând când, cu o noapte înainte de plecare, Pat a venit în camera ei, în timp ce Marina îşi făcea bagajul şi i-a spus zâmbind:

— Mi se pare corect să te avertizez că, în tipul călătoriei, J.S. Îţi va face avansuri şi nu va renunţa până nu-şi va atinge scopul.

Marina se opri din împachetat:

— Ce vrei să spui cu asta?

Pat se aşeză de cealaltă parte a patului.

— Nu ţi-am spus niciodată ceva despre el, pentru că o secretară n-ar trebui să-şi bârfească şeful, iar J.S. s-a purtat minunat cu mine după moartea lui Dick; eu îl plac şi-l admir, deopotrivă. Dar te plac şi pe tine, Marina. Eşti diferită de fetele de-o vârstă cu tine. În unele situaţii, eşti

mult mai matură decât vârsta ta; în alte cazuri, însă, eşti mult prea naivă. Poate mă înşel, dar nu cred că ai avut vreodată o relaţie serioasă cu un bărbat – mă refer la relaţii intime – şi n-ar fi corect să te las să pleci în străinătate cu J.S. fără să-ţi spun ce fel de om e.

— Prima dată când l-am văzut, era însoţit de o fată frumoasă, Lara Lester. Erau iubiţi, nu?

— A avut mai multe iubite de când a fost cu Lara. Ca să-ţi spun drept, este cel mai de temut cuceritor. Vorbind în general, bărbaţii care au succes la femei, nu sunt extraordinari şi ca iubiţi, mai degrabă e invers. Parcă i-ar împiedica ceva să aibă o relaţie serioasă şi de lungă durată. Dar nu cred că este şi cazul lui J.S. Nu ştiu care e problema lui. Ştiu doar că orice fată care pleacă în străinătate cu el, ajunge în patul lui. Şi din câte mi s-a spus, experienţa a fost, de fiecare dată, agreabilă. Durerea vine când îşi pierde interesul, iar ele trebuie să muncească în continuare pentru el. Nu le concediază niciodată. Ele sunt cele care, nemaisuportând situaţia, îşi dau demisia. Aşa că, dacă ai de gând să faci carieră la noi, gândeşte-te bine la asta.

— Nu trebuie să mă gândesc, spuse Marina, hotărâtă. N-am nici cea mai mică intenţie să ajung în pat cu el.

Pat zise cu blândeţe:

— La asta m-am referit când am spus că eşti naivă. Nu-mi spune că nu-l găseşti atrăgător!

— Da, recunosc, e atrăgător, încuviinţă Marina din cap.

— Atunci, eşti sigură că i-ai putea rezista? Când veţi fi doar voi doi, în Spania? După ce ai petrecut o seară dansând în braţele lui? După ce ai băut destul vin, încât să nu conştientizezi când te duce în camera lui?

— Eu credeam că ne ducem acolo să muncim.

— În cea mai mare parte a timpului, da; dar nicidecum tot timpul. J.S. poate lucra douăsprezece ore şi

tot îi mai rămâne energie.

Marină împături un tricou, după care spuse:

— Poate dacă o fată i-ar rezista, atunci ar concedia-o.

— Oh, nu! Nu e un ticălos! E un om drăguţ. În multe privinţe, chiar bun la suflet. Doar atitudinea pe care o are faţă de sex îl face să fie respingător. Sau poate că doar eu îl văd astfel, pentru că am cunoscut dragostea în adevăratul sens al cuvântului.

— Erai căsătorită când l-ai cunoscut?

— Da, şi sunt sigură că şi-a dat repede seama că în ceea ce mă priveşte, nimeni nu se putea ridica la nivelul lui Dick. Şi-ţi mai spun ceva. Când rămâi văduvă, cam toţi bărbaţii cred că eşti foarte frustrată din cauza asta. Am avut cele mai neplăcute experienţe cu tot felul de bărbaţi dispuşi să-mi îndulcească singurătatea. Dar nu şi J.S., slavă Domnului! Ţin la el ca la un frate şi aş fi fost foarte dezamăgită dacă ar fi început să-mi facă avansuri.

— Poate instinctul îi va da de înţeles că pe mine mă interesează doar cariera şi că nu mă dau în vânt după aventuri de genul ăsta, spuse Marina.

— Instinctul o să-i spună că eşti mai degrabă tânără, frumoasă şi liberă şi te va duce în pat înainte ca prietenul tău, David Leigh să se gândească măcar la asta, remarcă Pat caustic.

Ştia despre David pentru că acesta venise de mai multe ori s-o ia de acasă ca să meargă la teatru.

— Ei bine, mulţumesc pentru avertisment. Sper, totuşi, să te înşeli. Dar, dacă e aşa cum spui, cel puţin voi fi pregătită, spuse fata, încercând să pară sigură pe ea.

Dar, după ce Pat i-a spus noapte bună, a terminat de împachetat gândindu-se tot timpul la ceea ce i se spusese, dându-şi seama că era o situaţie ciudată să se apere de cel care o angajase.

Capitolul 3

Deasupra Franţei şi Spaniei era un cer înnorat, dar

curând norii dispărură, iar apa mării te invita parcă la o baie înainte de a ajunge pe aeroportul din Alicante.

Un Mercedes îi aştepta în faţa clădirii şi, la douăzeci de minute după aterizare, erau pe drumul care ducea în nord. Marina aruncă o privire fugară la mozaicul faimos care mărginea esplanada în timp ce mergeau cu viteză spre oraş. Dar prima impresie referitoare la Spania a fost legată de o şosea care tăia spectaculos un peisaj montan de o rară frumuseţe.

La Gata de Gorgos au luat-o spre est, pe lângă ţărm, şi au intrat într-o regiune cu portocali şi mandarini şi cu pointsettia, pe care Marina îi ştia cultivaţi în ghivece mari şi aşezaţi în faţa fermelor din Anglia.

După cum presupusese Pat, paradorul era o clădire veche, însă cu un interior modern. La recepţie, James le-a spus numele şi a adăugat în spaniolă că aveau două dormitoare rezervate.

Se întoarse spre Marina şi-i zise amuzat:

— Pentru siguranţă, Pat ne-a rezervat camere la etaje diferite.

L-a mai auzit verificând dacă una din camere are pat dublu. Încrederea pe care o afişa o înfurie, dar nu-şi arătă mânia.

A urmat-o în cameră, ca să vadă dacă are tot ce-i trebuie.

Avea vedere spre sud, spre palmierii hotelului care umbreau grădinile, în spatele cărora începea plaja. În depărtare se mai zăreau nişte stânci, iar pe ţărm se mai vedeau nişte vile albe.

Înainte ca el să plece, Marina întrebă:

— Ce program avem în seara asta?

— Cinăm cu familia Rutland, cea care acumpărat casa pe care vreau s-o decorez. E o cină neoficială. Crezi că poţi fi gata într-o oră?

— Sigur.

— Bine, atunci ne întâlnim jos, la bar.

După ce şi-a despachetat lucrurile, a făcut repede un duş. S-a hotărât să îmbrace un costum cumpărat din Beauchamp Place. Era format dintr-o bluză cu mâneci lungi, o fustă strâmtă şi un sacou cambrat. În talie îşi prinse o centură asortată. Toate trei piesele aveau imprimeuri diferite, dar se asortau prin câteva elemente comune, nişte dunguliţe albastre şi verzi. Îşi adusese de acasă şi un lanţ cu mărgeluţe verzi şi aurii şi un manşon auriu, primit în dar de la bunicul ei la aniversarea de optsprezece ani. Cerceii erau nişte cercuri aurii – preferaţii ei – şi mai avea şi câteva inele pe care şi le alesese dintre nişte antichităţi înainte ca acestea să devină un accesoriu vestimentar la modă şi să aibă un preţ exorbitant.

James o aştepta deja, vorbind în spaniolă cu barmanul. I-a complimentat ţinuta şi, umplându-i şi ei un pahar cu vinul pe care-l bea, spuse:

— Pentru o călătorie reuşită!

În timp ce ciocneau, tânăra se gândi că poate pentru el succesul consta în a o determina să-şi lase camera liberă şi să vină într-a lui; iar dacă aşa stăteau lucrurile, va rămâne foarte dezamăgit.

— La naiba! Am crezut că va fi o cină liniştită, pentru patru persoane, dar ei au organizat o petrecere, spuse James când au ajuns la vila familiei Rutland şi au văzut câteva maşini parcate afară. Uşa le-a fost deschisă de un spaniol în costum alb. Au intrat direct într-o sufragerie imensă, unde toată lumea vorbea şi servea băuturi. Majoritatea erau de vârsta a doua sau mai bătrâni, iar James i-a murmurat la ureche: Acum înţelegi de ce regiunea se mai numeşte şi Coasta Geriatrică?

— Domnule Sebastián! Ce plăcere să te văd din nou! Gazda, cu mâinile pline de diamante, veni să-i salute.

Pentru Marina nu era o seară tocmai reuşită, deşi

mâncarea era bună. James a fost imediat înconjurat de majoritatea femeilor, iar pe ea a lăsat-o să se descurce cu ceilalţi, dintre care mulţi se retrăseseră în Spania după o lungă perioadă petrecută în Africa. După două ore, abia aştepta să plece. Era de părere că James nu va îndeplini profeţia lui Pat în seara aceea.

— Îmi cer scuze pentru seara asta. Cred că te-a plictisit teribil să stai de vorbă cu toţi moşuleţii ăia care vorbeau despre aventurile lor în Africa, spuse el când erau deja pe autostradă.

— Ah, nu, erau interesanţi, răspunse ea neconvingător.

— Eşti o bună ascultătoare, nu-i aşa? E o calitate pe care n-o au mulţi oameni. Majoritatea sunt prea plini de ei ca să mai asculte şi pe cei din jur.

Complimentul lui i-a făcut plăcere. Apoi, s-a gândit că poate era un început bun pentru a o seduce.

În timp ce treceau prin faţa unui club cu o terasă puternic luminată, el spuse:

— N-aş vrea să continuăm noaptea aici, pentru că e deja târziu şi mâine dimineaţă trebuie să fim în picioare la prima oră. Familia Rutland nu se trezeşte atât de devreme, dar mi-au făcut o schiţă ca să le găsesc mai uşor casa de la ţară şi m-am gândit că e bine să ajungem acolo la ora nouă, ca s-o putem vedea înainte de apariţia lor. Mâine seară, în schimb, o să putem merge undeva să ne distrăm.

Ajunşi la hotel, James o întrebă dacă voia să bea ceva cu el.

Marina dădu vehement din cap:

— Dacă nu te superi, o să-ţi refuz invitaţia.

— Ai ceva de citit în cameră? Poate ai nevoie.

— Da, mulţumesc. Noapte bună.

În cameră, Marina găsi draperiile trase şi patul făcut. Înainte să se dezbrace, ieşi pe balcon. Noaptea era plăcută, marea se unduia sub razele blânde ale lunii şi uda

cu valuri dantelate plaja cu nisip fin. Dealurile din depărtare, luminate de vilele din zonă, contrastau puternic cu marea calmă. Era incredibil că o noapte de ianuarie putea fi atât de plăcută.

În dimineaţa următoare o trezi James, care-i telefonă să-i spună:

— M-am gândit că nu ţi-ai luat cu tine un ceas deşteptător. Este şapte şi jumătate. Ne întâlnim jos, la ora opt, ca să luăm micul dejun.

Afară era încă întuneric, dar până au terminat micul dejun, cerul s-a mai luminat şi promitea o zi frumoasă.

După-amiază, Marina văzu de aproape munţii stâncoşi care înconjurau portul Jávea. James îi spusese că se numiseră cândva Montgo şi că erau de fapt un lanţ muntos care se desfăşura pe o distanţă mare de-a lungul ţărmului, cu vârfuri semeţe şi peisaje spectaculoase. Ziua se făcea din ce în ce mai caldă şi mai plăcută, iar cei doi conduceau pe un drum de ţară, care trecea printr-o plantaţie frumoasă de portocali, măslini şi migdali înmuguriţi. După un timp, James reduse viteza şi coti pe un drum lăturalnic care ducea la o casă veche, aşezată ciudat pe o parte a colinei.

Când a oprit motorul, Marina a ieşit din maşină să admire peisajul: cerul senin, soarele călduţ şi parfumul uşor de iasomie care-i gâdila nările. Şi ea şi James purtau blugi, el cu un tricou alb din bumbac peste care avea un pulover, iar ea – un hanorac pe gât peste un tricou crem.

În faţa casei era o verandă mare, susţinută de cinci piloni, acoperiţi de flori de bougainvillea de culoare roşie şi grena.

Când s-au aşezat unul lângă altul pe o băncuţă, admirând priveliştea inedită pe care le-o ofereau munţii, Marina îl privi şi-l văzu preocupat. Înţelese că, deşi erau singuri într-un loc atât de izolat, mintea lui era doar le muncă şi ea, în momentul de faţă, nu era altceva decât

asistenta lui personală.

Domnul Rutland îi dăduse cheia cu care James descuie uşa casei şi intră în sufrageria întunecată şi igrasioasă.

— Uite un tavan tipic spaniol, spuse, arătând spre curbele făcute în tencuială. Trebuie deschise toate ferestrele. Tu te ocupi de parter, eu mă duc sus.

Au mers prin toată casa şi au deschis toate obloanele şi ferestrele ca să lase lumina să pătrundă până la dalele prăfuite de pe podea şi în colţurile cele mai întunecate.

După ce deschise câteva obloane din partea sudică a casei, Marina avu o surpriză plăcută. În curtea din spate se vedea, în toată splendoarea ei, o mimoză înflorită.

— Ce loc de vis! îi spuse lui James, când se întoarseră în sufragerie.

El nu era atât de entuziasmat.

— Priveliştea e minunată, dar e nevoie de bani mulţi pentru ca spaţiul ăsta să poată fi locuit de pretenţioasa familie Rutland.

— Dar îşi permit, nu-i aşa?

— Da, dar probabil că vor să fie gata până în iunie şi asta înseamnă că muncitorii trebuie supravegheaţi permanent. Oricum, vom face tot ce ne va sta în putinţă ca să iasă cât mai bine. Ţine tu asta puţin, te rog. îi dădu o ruletă de douăzeci şi cinci de metri.

Au măsurat fiecare cameră, iar James a făcut schiţe pentru toate încăperile, mai ales pentru felul în care cade lumina.

— Niciodată să nu iei decizii în privinţa decorării unei camere înainte de a vedea cum cade lumina, dimineaţa, la prânz şi după-amiaza târziu, îi spuse el. Aici, trebuie să luăm în calcul şi faptul că în iulie şi august e mai răcoare, iar iarna e mai cald.

Sosi şi familia Rutland, şi Marina admiră felul în care James le prezentă problemele pe care le ridica locuinţă,

însă fără a le diminua entuziasmul.

În timp ce Henry Rutland discuta cu James despre posibilitatea de a construi un solar pe dealul din spatele casei, doamna Rutland o duse pe Marina la etaj, unde îi arătă unul dintre cele trei dormitoare spaţioase.

— Asta va fi camera mea. Abia aştept să văd ce va face James cu ea. Am un pat superb – are o tăblie cu mozaic din fildeş şi perle – pe care mi l-a cumpărat Henry din Libia cu mulţi ani în urmă şi vreau să fie piesa centrală. Îl las pe James să se ocupe de rest. Lucrezi de mult cu el, draga mea?

— Am intrat în echipa lui anul trecut. Bănuind că doamna Rutland o luase cu ea ca s-o chestioneze în legătură cu viaţa intimă a lui James, Marina spuse: casa e frumoasă şi bine poziţionată, dar eu sunt de părere că şi vila pe care o locuiţi în prezent este minunată. De ce vreţi să vă mutaţi?

— Da, e adevărat, casa noastră din Jávea e drăguţă, dar majoritatea vilelor de lângă noi aparţin madrilenilor bogaţi, care vin acolo doar vara. Iarna suntem cam izolaţi, iar vara e petrecere în fiecare seară. Aici, într-adevăr, nu avem vecini, dar nu suntem înconjuraţi nici de case goale. Chiar şi în sezonul estival, aici vom avea linişte, în afară, bineînţeles, de zilele când vom da noi o petrecere.

Zicând acestea, se duse pe balcon, unde se găseau aceleaşi coloane ca şi pe veranda de la intrare. Marina îi auzi pe bărbaţi urcând.

— Nu-i aşa că e un balcon minunat? O să mă pot bronza aici fără bikini. Parapetul ăsta mă apără de orice privire.

— Nu şi de cea a păstorului, remarcă James amuzat.

Ea se întoarse spre el, uimită.

— Care păstor?

Ieşi pe balcon şi privi spre dealurile care înconjurau casa.

— E un păstor pe aici, pe undeva. Aud clopoţelele oilor. Da, acolo e.

Punând mâna la ochi pentru a şi-i proteja de soarele care în ianuarie, în Spania, strălucea ca vara în Anglia, Marina ieşi pe balcon şi văzu o turmă de oi care urca dealul.

— În locul tău, nu mi-aş face griji, draga mea. Păstorul n-are binoclu să te poată vedea în toată splendoarea ta.

Spre prânz, familia Rutland a plecat să viziteze nişte prieteni, iar James o însărcină pe Marina cu măsurarea tuturor ferestrelor şi uşilor.

Asta a ţinut-o ocupată până la ora unu, când James apăru şi anunţă pauza de masă.

— Credeam că în Spania prânzul se serveşte mai târziu.

— Aşa e, dar noi suntem obişnuiţi după orele englezeşti şi trebuie să luăm acum pauză pentru un picnic. M-am gândit c-ar fi frumos să urcăm dealul şi să mâncăm acolo.

Ajungând la maşină, James descuie portbagajul ca să ia un rucsac cu mâncare. Îşi lăsaseră amândoi puloverele la maşină şi Marina îşi dorea să fi avut şi ea un tricou subţire ca al lui James.

Dealul nu era greu de urcat, era terasat şi mai avea urme de ziduri vechi, probabil de când maurii stăpâniseră locurile. Briza aducea miros de ierburi aromate, iar pe alocuri creşteau tufişuri cu floricele galbene.

James merse înainte, iar tânăra îi admiră mersul sprinten şi statura zveltă. Robert Logan îi spusese odată că urcuşul trebuie să fie la fel de încet ca o conversaţie care nu te adoarme.

— Mergi mult, de obicei?

Se opri şi se întoarse spre ea:

— Da, când am timp. Dar… se opri, pentru că-i

atrăsese atenţia ceva care zbura deasupra capului – doi vulturi. I-ai văzut?

Se întoarse şi privi cerul, pe deasupra unei stânci.

— Nu, unde?

James coborî puţin, se aşeză în spatele ei, puse o mână pe umărul ei stâng, iar cu cealaltă indică direcţia în care trebuia să privească. Urmărindu-i braţul, văzu vulturii care zburau aproape de vârful stâncii.

— Da, acum îi văd.

Îşi retrase mâna dreaptă, dar nu şi pe cea stângă, care i se mai odihnea încă pe umăr. Probabil că nu era atent la ce făcea, dar Marina era conştientă de faptul că erau apropiaţi şi s-a bucurat când vulturii au zburat şi el şi-a reluat urcuşul în faţa ei.

Au prânzit stând pe două stânci de pe un deal aflat deasupra casei familiei Rutland, care, de la o asemenea înălţime, arăta ca o casă de jucărie. De acolo, vedeau şi autostrada care trecea pe lângă Gata de

Gorgos. Au mâncat salată de legume cu pui şi lipie, şi au băut o sticlă de vin roşu.

— Ce norocoşi suntem! Probabil că în Anglia plouă la ora asta, spuse Marina după ce terminară de mâncat.

— Probabil că şi pe aici plouă mult uneori, pentru că, altfel, n-ar fi atâta verdeaţă. Te superi dacă îmi scot tricoul?

— Bineînţeles că nu. Dacă ştiam cât de cald va fi, mi-aş fi luat un maiou, în loc de bluza asta groasă.

— Da, se vede că ţi-e cald. Vrei să iei tricoul meu? E mai răcoros ca bluza ta şi nu-mi trebuie până la întoarcere.

— Oh, da, te rog, dacă nu te deranjează.

S-a dezbrăcat de el, iar ea s-a dus în spatele unor tufişuri ca să şi-l pună. Era într-adevăr mai răcoros, pentru că era mai mare cu câteva măsuri.

Când a revenit, James nu mai era acolo, dar nu-l căută, bănuind că voia puţină intimitate. Îşi reluă locul şi-şi

bău în continuare vinul.

A stat câteva clipe singură, timp în care, toropită de căldură, aţipi. Când se trezi, îl văzu stând pe o piatră, în faţa ei, cu pielea atât de bronzată, de parcă ar fi trăit de o veşnicie într-un asemenea climat.

Când şi-a ridicat braţele ca să-şi acopere ochii de soare, mişcarea muşchilor sub pielea maronie a fost la fel de plăcută şi de uşoară ca unduirea şuvoiului de apă printre stânci. Deşi îşi petrecuse toată viaţa desenând schiţe în avion sau la mesele unor restaurante scumpe, era fără îndoială un bărbat în formă, destul de puternic.

Când a privit-o, avea o expresie pierdută, pe care el a interpretat-o greşit.

— Deja ţi-e dor de prietenul tău?

— Prietenul meu?

— Leigh, parcă aşa îl chema, nu?

— Este un prieten, nu prietenul meu.

— L-am văzut de câteva ori când a venit să te ia de la serviciu.

— Da, o dată sau de două ori, recunoscu ea.

Dacă ieşi de câteva ori la teatru cu cineva, nu înseamnă că ai o relaţie.

— Ai putea profita. L-am verificat şi am aflat că este un tânăr foarte bogat, care are toate şansele să moştenească acţiuni la cea mai importantă companie a statului.

— Da, ştiu. Mătuşa lui o cunoaşte pe mama lui Jane Logan. Dar eu nu caut un soţ bogat, abia mi-am început cariera.

James se uită la ceas.

— E timpul să ne întoarcem. Spune-mi, ce crezi că ar fi de făcut cu sufrageria?

— Pentru început, eu aş da jos obloanele. Or fi tradiţionale, dar mi se pare că dau casei un aspect deprimant.

În timp ce se întorceau spre casă, au discutat despre problemele decorative.

Căldura amiezii se mai potolise, iar Marina şi-a îmbrăcat bluza când au închis obloanele şi au încuiat. La întoarcere, au oprit la un bar pentru tapas, gustările pe care le luau spaniolii între masa de prânz şi cină.

— Mulţi dintre oamenii ăştia trăiesc aici de ani întregi şi abia dacă ştiu ceva despre cultura spaniolă, spuse James.

— Da, am fost surprinsă când, la petrecerea de aseară, un bărbat mi-a spus că nu vorbeşte spaniola, deşi locuieşte de cinci ani aici. Marina îi urmă exemplul şi despărţi cu o scobitoare un ineluş de os de o bucăţică de carne albă, cu aspect cauciucat, prăjită în unt. Astea ce mai sunt?

— Calamares alla romană. Bucăţi de calmar.

— Sunt delicioase. Abia aştept să încerc şi paella.

— O poţi încerca în seara asta, dacă vrei. Dar să nu te îmbraci prea elegant. Cele mai bune paellas nu se găsesc în hotelurile turistice, ci în restaurantele şi barurile frecventate de localnici.

Câteva ore mai târziu, o duse într-un loc, de lângă port, într-un bar plin de pescari care vorbeau tare. Podeaua era plină de chiştoace de ţigări, mesele nu erau acoperite cu nimic, iar bucătăria era, de fapt, un spaţiu îngust, mascat de o perdea.

Mai întâi, barmanul le aduse o sticlă de vin şi două pocale; apoi, două chifle crocante şi o salată cu măsline şi lăptuci. În cele din urmă, veni şi paella decorată cu bucăţi din carne de scoică, pe un pat de orez asezonat cu sos de usturoi. Era cea mai delicioasă cină din viaţa Marinei.

S-au întors pe jos, portul fiind doar la o milă distanţă de şoseaua mărginită de o parte de mare, iar de cealaltă, de vilele puternic luminate şi pline de turişti.

Pe drum, au continuat să discute problemele de

design pe care le impunea casa familiei Rutland, dar, pe măsură ce se apropiau de hotel, Marina nu putu să nu se gândească dacă James va dori să continue conversaţia într-un decor mai intim. Oricum, lucrul ăsta nu s-a întâmplat, nici măcar n-a sugerat să mai rămână să stea de vorbă cu el. Când liftul a ajuns la etajul ei, James a condus-o până la uşă, i-a urat noapte bună şi apoi s-a îndreptat spre camera lui.

În dimineaţa următoare, James n-o mai trezi cu un telefon, aşa că dormi până la opt şi jumătate şi trebui să se spele şi să se îmbrace în grabă. Oricum, nici el nu coborâse la micul dejun, probabil pentru că rămăsese să doarmă mai mult. Nu i se părea genul lui să întârzie atât, pentru că terminase de mâncat, iar el tot nu apăruse. Aşa că se îngrijoră. Oare era bolnav? Oare vreo scoică din paella să nu fi fost proaspătă şi să-l fi otrăvit? îşi amintea că citise undeva că, dacă mănâncă mâncare stricată, oamenii se îmbolnăvesc foarte repede, şi dacă nu sunt trataţi la timp, pot muri, chiar.

Cu gândul ăsta în minte, urcă în grabă până în camera lui James şi bătu la uşă. Nu se auzi nimic dinăuntru. După câteva secunde, timp în care nu ştiu ce să facă, deschise uşa puţin. Draperiile erau lăsate. Camera era într-un întuneric total. Nu se auzea nimic. Deschise uşa puţin mai mult, şi-l văzu pe James stând pe pat, nemişcat. Convinsă acum că avusese dreptate – ce alt motiv ar fi existat pentru ca un tânăr sănătos să fie încă în pat la aşa o oră târzie? – se grăbi spre pat şi aprinse veioza de veghe. Stătea cu faţa în pernă, acoperit pe jumătate cu o pătură. Când puse mâna pe umărul lui, respiră uşurată, pentru că încă mai era cald. Se temea că ar fi putut avea pielea rece. Dar atingerea ei nu-i provocă bărbatului nicio reacţie.

— James! îl scutură ea încetişor. James, te simţi bine? El scoase un geamăt, iar ea se sperie din nou. Gândindu-se că nu trebuie să-l lase singur, era pe cale să sune la

recepţie ca să cheme ajutor, când James se rostogoli cu faţa la ea, deschise ochii şi spuse sec:

— Bună, ce cauţi aici?

— Am crezut că eşti bolnav.

— Bolnav? De ce-aş fi bolnav?

— Este foarte târziu. Aproape nouă şi jumătate. Am crezut că nu ţi-au priit scoicile de aseară.

Ţinându-şi pătura cu mâna, lucru din care Marina deduse că nu purta pantaloni de pijama, se ridică în capul oaselor.

— Cred că am uitat să-mi potrivesc ceasul. M-am culcat pe la trei.

— Oh, ai ieşit din nou?

— Nu, am lucrat. Ia priveşte. Şi arătă spre masa de lângă fereastră.

Constată uimită că toate măsurătorile pe care le luase ea cu o zi în urmă erau transpuse acum pe douăzeci sau treizeci de schiţe frumos colorate.

— Trage draperiile, te rog.

Marina îl ascultă, lăsând lumina să pătrundă în cameră.

— Stai puţin cu spatele la mine. O să ies din pătură ca să iau ceva pe mine, pentru că dorm dezbrăcat.

În timp ce-i spunea acestea, Marina se gândi că ar fi mai bine să nu mai rămână în camera lui, din moment ce nu era bolnav. Avea de gând să-l aştepte până va intra în baie, apoi va pleca. Dar deocamdată, trebuia să se concentreze asupra schiţelor.

— Asta nu e bine. Nu e nicio deschizătură în peretele din faţa scării, spuse ea.

— Acum, nu. Dar va fi. Gata, poţi să te întorci.

Privi în direcţia lui şi văzu că pusese pe el un halat de baie.

— Te las să te îmbraci, spuse ea.

— Nu, nu fugi! Uită-te la astea în timp ce fac un duş

şi mă bărbieresc şi spune-mi ce părere ai. Dacă e nouă şi jumătate, înseamnă că mai avem doar o jumătate de oră până ne întâlnim cu familia Rutland. Dispăru în baie.

Oarecum derutată, Marina se aşeză pe un scaun şi începu să răsfoiască schiţele. În câteva dintre ele folosise câteva piese de mobilier din vila locuită în prezent de familia Rutland. Recunoscu două veioze, o măsuţă de cafea din sticlă şi o carpetă persană. Desenele erau foarte bine făcute, dar şi mai impresionant era felul în care James reuşise să îmbunătăţească aspectul casei, scoţând uşile de unde erau şi punându-le în alte părţi. Ea văzuse problemele, iar el soluţiile.

— Mă întreb cât va mai dura până să-mi pot da şi eu seama, după ce privesc interiorul unei case, ce trebuie făcut, astfel încât să repar greşelile de construcţie, spuse Marina mai tare, pentru ca James s-o poată auzi din baie.

— Nu mult. E mai mult o chestie de experienţă.

În acelaşi moment, se auzi o bătaie uşoară în uşă şi un bărbat intră în cameră. Văzând-o pe Marina lângă fereastră, păru nedumerit, spuse ceva în spaniolă şi vru să se retragă, când apăru James în uşa băii. Bărbaţii nu numai că şi-au zâmbit, dar, spre surprinderea Marinei, sau şi sărutat pe ambii obraji. Văzându-i expresia uimită, James îi zâmbi şi-i spuse: Asta e obiceiul ţării. Permite-mi să ţi-l prezint pe vărul meu, José-Maria. Domnişoara Marina Linwood.

— Encantado señiorita, spuse spaniolul.

— José-Maria locuieşte în apropiere, dar a fost plecat la Barcelona şi s-a întors abia aseară, târziu, explică James. Se întoarse către el şi începu să vorbească într-o spaniolă fluentă. Îi spunea ceva referitor la señor Rutland şi bănui că-i spunea omului mai scund că trebuie să ajungă la o întâlnire.

Vărul zise ceva dând din cap şi la câteva minute după asta, dădu din nou mâna cu Marina şi plecă.

— Ne-a invitat la prânz, spuse James când au rămas singuri. Soţia lui, Lolita, nu vorbeşte engleza, dar mă îndoiesc că nu vei reuşi cumva să comunici cu ea. Femeile se pot înţelege bine, unele pe altele.

— Oh, dar nu vreau să deranjez o întâlnire de familie. Pot prânzi aici, şi după aceea, mă pot bronza puţin, sugeră ea.

— Nu vei deranja deloc şi nu va fi o masă de familie, pentru că neamţul cu care Jose-Maria e în parteneriat şi care sponsorizează restaurantul pe care trebuie să-l vedem, va fi şi el acolo. Trebuie să mă îmbrac. N-o să-mi ia mult. Aşteaptă în maşină, dacă vrei. Şi spunând astea, luă cheile de pe măsuţă şi le dădu Marinei.

Tânăra merse în parcare şi descuie Mercedesul. Se întreba dacă nu cumva prezenţa în camera lui James şi patul dublu al acestuia îi lăsaseră cumva o impresie greşită lui Jose-Maria. Dar nici nu-i putea spune lui James: Lămureşte-l pe vărul tău că între noi nu e altceva în afară de o relaţie de afaceri. Şi-l putea imagina râzând de toate astea.

— Am văzut un magazin de antichităţi în faţa hotelului. Când avem timp, vom merge să ne uităm pe acolo, spuse James în timp ce se strecura la volan.

Era încă o dimineaţă frumoasă şi, încrezătoare că în următoarele câteva ore nu va avea de ce să se simtă stânjenită, Marina se relaxă şi se bucură de soare.

Apropiindu-se de vila familiei Rutland, Marina înţelese izolarea casei. Aproape toate celelalte vile erau încuiate, deşi în câteva grădini, nişte spanioli udau plantele şi întreţineau curtea în absenţa proprietarilor.

I-au găsit pe cei doi soţi bronzându-se pe terasa de lângă piscina frumos ornată cu faianţă albastră.

— Înotaţi tot timpul anului? întrebă Marina.

— Nu, nu. Doar din mai până în noiembrie. Dar ţinem mereu piscina plină cu apă, pentru că altfel arată

deprimant.

James se duse la termometrul de pe marginea piscinei, să vadă temperatura apei.

— Ce ziceţi de-o baie? spuse domnul Rutland în glumă. Vă pot împrumuta nişte costume.

James se uită spre Marina.

— Ce zici?

Doamna Rutland răspunse în locul ei:

— Cu siguranţă, nu! E mult prea frig. Biata fată, o să îngheţe. Dar, dacă tot sunteţi aici, de ce să nu te bronzezi puţin, draga mea? Fiica noastră a lăsat nişte costume de baie care-ţi vor veni, cu siguranţă. Ar fi păcat să te întorci la Londra nebronzată.

Marina ezită, dar, nedorind să se certe cu doamna Rutland, se lăsă dusă în casă, să se schimbe. Când a văzut costumele de baie, şi-a dorit să fi opus mai multă rezistenţă. Erau nişte piese în miniatură şi, chiar dacă-şi dorea un bronz ca cel al lui James, tot ar fi vrut s-o prindă soarele mai îmbrăcată.

— Te las să te schimbi, spuse femeia mai în vârstă, când Marina alese un costum bleu, care nu-i scotea atât de mult în evidenţă albeaţa pielii.

După ce l-a îmbrăcat, a vrut să-l dea jos imediat. Dacă Pat avea dreptate în ceea ce-l privea pe James, să apară astfel în faţa lui însemna să grăbească situaţia pe care dorea s-o evite.

Când se întoarse şovăitoare pe terasă, James era deja în apă.

— Dacă ai face şi tu asta, Henry, în fiecare zi, nu ţi-ar mai trebui nicio băutură energizantă, remarcă doamna Rutland privindu-l pe James ieşind din apă pe cealaltă parte a piscinei.

— Sunt cu treizeci de ani mai în vârstă decât James, draga mea. Şi oricine ar fi de părere că dacă n-ai avea o slăbiciune pentru gustările cu migdale prăjite, ai fi şi tu la

fel de slabă ca Marina.

Doamna Rutland îşi încreţi buzele şi-l privi rece, lucru care o făcu pe Marina să ia parte, ruşinată, la un moment de neînţelegere conjugală, care mai târziu o făcu să se întrebe dacă nu cumva cei doi soţi nu se înţelegeau atât de bine pe cât păreau.

Uită de astea şi se simţi uşurată când James li se alătură.

În timp ce studiau portofoliul cu schiţe, Marina fu pusă din nou într-o situaţie neplăcută. Îşi potrivise şezlongul în aşa fel încât să poată sta pe burtă, cu bărbia în palme, pentru ca soarele s-o prindă pe spate şi pe picioare. Dintr-odată, James, care se uscase şi care primise şi el un slip de la gazde, se ridică de pe şezlongul lui, luă un tub de loţiune al doamnei Rutland, se aşeză pe şazlongul Marinei şi, înainte ca ea să poată reacţiona în vreun fel, începu s-o maseze cu cremă pe umeri.

— Stai puţin întinsă.

Mai mult pentru a-şi ascunde obrajii îmbujoraţi de ochii celor doi soţi, Marina se supuse, dar regretă curând acest lucru. Cu o îndemânare care nu putea veni decât dintr-o practică îndelungată, îi desfăcu sutienul de la costum şi aplică loţiune de-a lungul şirei spinării, în linie dreaptă.

Fata nu fusese vreodată mai furioasă. Voia să se poată ridica şi să-l lovească, dar ştia că era imposibil din cauza sutienului desfăcut şi a gazdelor.

N-avea altceva de făcut decât să stea nemişcată, turbând de furie, în timp ce James îi masa spatele de la umeri până la şolduri. Ceea ce o făcea şi mai nervoasă era faptul că, în timp ce în mintea ei îl ura pentru ceea ce face, corpul îi primea cu plăcere mângâierile.

Doamna Rutland îşi întrerupse comentariile referitoare la schiţe:

— De ce nu dormi un pic, Marina? Cred că aţi fost în

oraş noaptea trecută, nu? Şi probabil că veţi merge şi în noaptea asta. Un pui de somn îţi va prinde foarte bine.

— Da, dar numai zece minute, Marina. Doar nu vrem să se ardă spatele ăsta frumos, spuse James şi avu chiar obrăznicia să-i dea uşor o palmă peste fund, înainte să se ridice şi să plece.

Fata rămase nemişcată, cu dinţii încleştaţi, urându-l şi dispreţuindu-se că n-a fost capabilă să controleze senzaţiile plăcute pe care le simţea corpul ei la atingerile lui.

Cinci minute mai târziu, când toţi ceilalţi erau ocupaţi să aleagă locul şi forma noii piscine, Marina reuşi să-şi lege repede sutienul şi să se retragă în casă, ca să se schimbe.

Până în momentul plecării se mai calmase, şi-şi dădu seama că singurul lucru cu care l-ar putea stăpâni ar fi să rămână foarte distantă şi rece.

Jose-Maria şi Lolita locuiau împreună cu părinţii fetei, într-o casă mare din centrul oraşului cu podele de marmură şi mobilă clasică. Probabil că pe timpul verii, obloanele închise şi camerele spaţioase păstrau răcoare, se gândi Marina, dar pe timpul iernii, pentru un englez, arăta ca o casă îndoliată din epoca Victoriană. Impresia de obscuritate era oarecum pusă în balanţă de expresia vivace a celor trei copilaşi, îmbrăcaţi în hăinuţe viu colorate. Mama era tânără şi purta un costum la modă, cu o pieptănătură care o făcea să pară abia ieşită de la coafor.

Ţinuta ei elegantă contrasta cu cea sobră a mamei sale, îmbrăcată mai mult în negru, şi cu cea a unei alte femei, mai în vârstă, care era şi ea de faţă. Marina rămăsese uimită de gingăşia cu care erau sărutaţi copii, nu numai de femeile prezente, ci şi de tată şi bunic. Nimeni nu părea să intenţioneze să-i oprească pe micuţi din alergat în camera unde erau şi adulţi; li se acorda mai multă atenţie decât copiilor europeni, însă nu erau deloc

răsfăţaţi.

La ora două şi jumătate, masa a fost pregătită de două servitoare. Lolita a aşezat-o pe Marina lângă Herr Schmidt, care vorbea o engleză perfectă şi cu care fata reuşi să poarte o conversaţie destul de plăcută.

După aceea, s-au dus să vadă restaurantul, conduşi de Jose-Maria.

— Mă tem că în seara asta vei fi pe cont propriu, spuse James. Soţia lui Schmidt nu este în oraş, aşa că vrea să meargă într-un club de noapte, care cred că nu este un loc potrivit pentru tine. Nici eu n-aş vrea să merg, dar Jose-Maria crede că aşa ar fi normal, deci trebuie să mă duc.

— Nu-ţi plac cluburile de noapte? întrebă Marina.

— Oare îi plac vreunei persoane inteligente care a depăşit vârsta de douăzeci şi unu de ani?

— Nu ştiu. Eu n-am fost niciodată în vreunul.

— N-ai pierdut nimic. De obicei, sunt nişte locuri unde se servesc băuturi proaste şi mâncare puţină la nişte preţuri exorbitante. Gazda arată ca un zmeu înaripat pentru cine e pe jumătate beat, iar ringul de dans este animat de persoane care nu s-au maturizat încă. Iar în ceea ce priveşte localul în care vom merge în seara asta, are ca principal punct de atracţie o femeie sărită de patruzeci de ani care dansează cu un şarpe boa. Bănuiesc că nu e genul tău.

— Deloc, recunoscu ea. Biata doamnă Schmidt! Cred că-i vine foarte greu să aibă un soţ care se furişează în cluburi de noapte când ea nu e în preajmă. Probabil că habar n-are de lucrul ăsta. Mi-am dat seama în timpul prânzului că nu e deloc un bărbat fidel.

— De ce? îţi mângâia piciorul?

— Nu. Cred… – şi-i veni să spună: credea că sunt prietena ta; dar în loc de asta, zise: părea mai mult interesat de Lolita. E o femeie foarte atrăgătoare cu ochii

aceia negri şi părul bogat.

— Da, este o femeie foarte frumoasă, dar este preocupată doar de copii şi de propria persoană. Cred că te-ai plictisi repede dacă ai purta o conversaţie liberă cu ea.

Noul restaurant era situat în locul unuia mai mic, iar aşezarea lui îi păru Marinei cam departe de coastă şi de turişti, dar era pe drumul spre câteva monumente însemnate care atrăgeau anual sute de vizitatori, iar localul oferea o priveliişte încântătoare a munţilor înconjurători.

Când s-au întors la Jávea, deja se făcuse seară, iar Jose-Maria venea să-l ia pe James pe la ora nouă şi jumătate, aşa că cei doi au avut timp să cineze împreună, după care fata se duse în cameră să citească. Era cea de-a treia lor noapte în Spania şi pentru că le mai rămâneau doar trei, următoarea avea să fie, probabil, noaptea de care se temea atât de mult. Amintindu-şi conversaţia avută cu el în maşină, pe drumul spre întoarcere, găsea ironic faptul că James nu voise s-o ia la un club de noapte, unde principala atracţie era un spectacol de striptease şi nu unul cu şerpi, dar se părea că nu avea nicio reţinere când încerca s-o seducă.

Puţin după ora unsprezece, auzi un ciocănit în uşă. Se dădu jos din pat, îşi puse un halat şi descuie uşa, crezând că era camerista care vine să-i facă patul pentru că nu-l găsise pregătit, ca în celeleate seri. Dar era James.

— Ah, văd că deja te-ai dus la culcare. M-am gândit că eşti încă trează şi că te-ai plictisit de una singură.

— Nu, am o carte excelentă de citit. Dar ce e cu tine la ora asta? Credeam că o să vii în zori.

— Aşa credeam şi eu. Dar Schmidt s-a cuplat cu o fată de acolo, iar eu şi Jose-Maria ne simţeam în plus, aşa că am plecat. Crezi că te-aş putea convinge să mergi cu mine la o plimbare?

— La o oră atât de târzie?

— De ce nu? Afară e cald şi străluceşte o lună frumoasă.

— Cred că mâine voi fi mai în formă dacă acum mă duc la somn şi nu la o plimbare.

— Cum vrei, dar să ştii că, după o oră şi jumătate într-un loc unde se fuma încontinuu, plămânii mei au nevoie de aer curat înainte de culcare.

— Da, sunt sigură de asta.

El nu făcu niciun gest şi, după o pauză, Marina spuse:

— Ei bine… Noapte bună! şi închise uşa.

Întorcându-se în pat, nu-şi reluă cititul, ci se uită pierdută pe fereastră, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi acceptat să iasă cu el la o plimbare. Mai mult ca sigur că ar fi sărutat-o şi la întoarcere ar fi mers împreună în una din camerele lor. Nu avea niciun fel de experienţă cu felul de a acţiona al unor bărbaţi ca James. Oare se grăbeau să se termine totul, sau aşteptau până îşi atingeau scopul? Habar n-avea. Tot ce ştia era că, luând în considerare efectul pe care-l avusese asupra ei masajul de la vila familiei Rutland, nu trebuia, sub nicio formă, să se lase sărutată de el. Îşi aminti de David Leigh, care o sărutase o dată, după ce o adusese de la teatru. Dar acela fusese un sărut uşor. Oare aşa ar fi simţit şi la sărutul lui James? Sau oare David proceda astfel deoarece căuta pe cineva pe care să iubească şi cu care să se căsătorească?

Oare eu ce vreau, de fapt? se întrebă Marina. Libertate şi carieră, sau libertate pentru un an sau doi, şi apoi căsătorie?

## Capitolul 4

În dimineaţa următoare, coborî la micul dejun şi, găsindu-l acolo pe James, îl întrebă:

— Ţi-a plăcut plimbarea?

— Da, ai ratat o experienţă minunată.

— Serios? Cum vine asta?

— Am cunoscut un cuplu venit aici în vacanţa de iarnă şi am mers la vila lor care arată ca un cuib de pasăre, plin de lucruri interesante aranjate de ea cu mult bun-gust. El e la origine francez şi deţine un castel pe care l-a transformat într-o casă de vacanţă. Iar ea, e ca mine, un amestec de naţionalităţi. Ne-au invitat în seara asta, la cină, iar eu le-am spus că venim. Sunt sigur că eşti interesată să-i vezi şi tu colecţiile. Nu le ştiu numele de familie. S-au prezentat drept Victor şi Cleone.

— Sunt căsătoriţi?

— Probabil că nu legal. Dar, în rest, par să fie căsătoriţi în ceea ce priveşte toate celelalte aspecte importante.

— La ce te referi?

— Spre deosebire de soţii Rutland care se împung din când în când, aceştia scot fiecare în evidenţă calităţile celuilalt. Ea e o femeie frumoasă. Chipul ei m-a făcut să regret o clipă că n-am moştenit talentul tatălui meu pentru portrete.

— Te cunoşteau după nume?

— Ea m-a cunoscut. Mai vrei cafea?

— Da, te rog. Care e programul pe ziua de azi?

— Azi, doamnei Rutland nu i se vor mai părea bune deciziile pe care le-a luat ieri, spuse el sec. Înainte să ne întâlnim cu soţii Rutland, Jose-Maria o să ne facă cunoştinţă cu un cuplu de constructori de pe aici. Dacă nu ne pot procura toate materialele pe care le vreau, atunci va trebui să ni le luăm din Alicante. N-are rost să venim până aici pentru încă o noapte, aşa că vom găsi un hotel acolo.

Avusese dreptate când spusese că doamnei Rutland nu-i vor mai plăcea alegerile făcute cu atâta entuziasm cu o zi în urmă. Descoperise absenţa unui bar în sufragerie, şi au spus că au avut dintotdeauna un bar, aşa că nu se

puteau descurca acum fără aşa ceva.

James, deşi se purtase cu multă diplomaţie în timpul primei vizite la casă, o uimi de această dată pe Marina, spunând sec că un bar nu era un lucru care să se potrivească într-o asemenea casă şi că, dacă doamna Rutland insista să aibă aşa ceva, atunci el nu le va mai oferi serviciile. Casă, când va fi terminată, va ocupa un loc de seamă în revista celebră Casa şi Grădina şi în alte cotidiane locale, aşa că nu putea să treacă peste ceva care nu se încadra în stilul lui.

Doamna Rutland cedă imediat, nedorind nici măcar să mai încerce să-l convingă.

— Dar n-o poţi împiedica să-şi instaleze un bar după ce casa va fi gata, aşa e? îl întreba Marina mai târziu, în timp ce ea şi James serveau prâzul pe terasa unui restaurant de pe malul staţiunii Cala Blanca.

— Nu, dar n-o va face, spuse el. O să-i facă mai mare plăcere să le spună prietenilor ei care au acasă bar, că a vrut şi ea să-şi pună unul, dar eu n-am lăsat-o. Dacă soţul ei ar mai avea câte ceva de spus din când în când, în loc să-i accepte toate toanele, s-ar înţelege mult mai bine, cu siguranţă. O privi amuzat. Nu mă aştept să fii de acord cu mine, dar, după părerea mea, femeile secolului XX trebuie să mai fie din când în când puse la locul lor de către un bărbat.

— N-o să te contrazic.

El o privi mirat.

— Nu?

— Nu, pentru că opusul acestor femei îl reprezintă bărbaţii secolului XX, care trebuie şi ei să fie controlaţi din când în când.

Spre surprinderea Marinei, cea care le deschise uşa de la vila ei, în acea seară, nu avea treizeci, sau patruzeci de ani, aşa cum se aştepta ea. Cleone avea cam în jur de şaizeci de ani şi un păr alb şi rar strâns frumos într-un coc

la baza cefei. Avea tenul măsliniu şi într-o anumită lumină se vedeau urmele lăsate de la râsete şi de la bronzat. Ochii erau o combinaţie ciudată de verde şi albastru. Hainele cu care era îmbrăcată, puteau trece cu uşurinţă drept cele ale unui excentric, dar Marinei i se păreau foarte atractive şi pline de personalitate. Pe sub o haină lungă şi roşie, din mătase, despre care le-a spus mai târziu că e un paranji confecţionat şi brodat de o turcoaică nomadă, Cleone purta un pulover alb de caşmir şi nişte pantaloni pescăreşti care lăsau să se vadă gleznele ferme şi pantofii din piele fină.

Când James i-a prezentat-o pe Marina, femeia spuse:

— E mai răcoare în seara asta, vino să te încălzeşti la foc. Victor are puţină treabă în bucătărie. Ne place amândurora să gătim, aşa că o facem pe rând, iar în seara asta e rândul lui.

I-a condus într-o cameră unde un şemineu răspândea o căldură plăcută.

— Permiteţi-mi să vă servesc unul dintre cele mai îndrăgite vinuri de noi.

La câteva minute de la sosire, Marina era deja aşezată comod pe un scaun acoperit cu o pânză colorată de cort indian, cu un pahar de tinto într-o mână şi cu un bol cu migdale prăjite lângă ea.

Cleone spuse:

— Cumpărăm vin curat de la ţărani spanioli. Vinul ăsta e vechi de şase ani şi provine din Jalon, un sătuc la câţiva kilometri de aici. Migdalele sunt dintr-o piaţă din Denia, un oraş situat la mică distanţă de Montgo. Din păcate, pieţele încep să semene din ce în ce mai mult între ele şi sunt, prin urmare, din ce în ce mai puţin interesante. Regretul i se schimbă cu un zâmbet când îl văzu pe Victor venind.

Bărbatul care intrase pe uşa din spatele Marinei, era cam de aceeaşi înălţime cu James, dar foarte slab, cu ochi

negri şi păr grizonant. Purta un şorţ de plastic peste un pulover albastru şi nişte pantaloni.

Dădu mâna cu James, care se ridicase în picioare, apoi se întoarse spre Marina, căreia îi sărută mâna, după ce James i-o prezentă. Îşi dădea seama din felul în care o privea că-i plăcea cum era îmbrăcată şi-i mai plăceau şi ochii ei mari. Dar din zâmbetul drăgăstos pe care-l arunca soţiei, îşi mai dădu seama şi că, pentru el, nicio femeie tânără nu se putea compara cu cea căruntă care acum îi punea şi lui un pahar de vin.

— Poate nu vă vine să credeţi, dar Marina este o bună cunoscătoare de antichităţi, cu mulţi ani de experienţă, spuse James în timpul cinei. În centrul mesei era un aranjament cu mimoze şi frunze pictate.

— Oh, ce fată norocoasă! spuse Cleone. Nu-ţi spun cât de mult mi-am dorit să-mi deschid un magazin de antichităţi, dar n-ai niciodată destul timp la dispoziţie ca să faci tot ce-ţi place. Începu s-o interogheze pe Marina cu o curiozitate crescândă.

După servirea pateului, cu bucăţele de pâine fierbinte, coapte pe plită, Victor aşeză pe masă o tavă mare cu pui fript, garnisit cu orez, banane prăjite şi salată. La încheiere, aduse în nişte minunate vase de ceramică verde mandarine dulci şi proaspete însoţite de bucăţele de brânză franţuzească şi spaniolă.

După cină, el şi James au început să discute despre iahturi, iar Cleone a dus-o pe Marina să-i prezinte sufrageria. I-a explicat că vila fusese închiriată şi decorată cu obiecte foarte urâte. Ridică pânza colorată de pe scaunul pe care stătuse ea mai devreme şi-i arătă o bucată de plastic verde.

— Dar eu, oriunde merg iarna, port după mine două valize care conţin tot ce îmi trebuie ca să transform casa cea mai oribilă într-un loc demn de locuit, spuse ea. Vara, la Champfleuri, locuim în două camere cu tot ceea ce ne-au

lăsat părinţii lui Victor. Aş putea fi foarte fericită acolo, pe tot parcursul anului, dar acum, când sănătatea îl împiedică să navigheze, devine foarte agitat şi are nevoie de o schimbare de decor. Acum, cât timp el şi James sunt absorbiţi de catarge şi vele, vreau să schiţez repede faţa lui James ca s-o adaug colecţiei mele de chipuri deosebite. Ţi-ar plăcea s-o vezi?

— Foarte mult.

Cleone aduse un dosar cu treizeci sau patruzeci de schiţe cu feţele unor oameni de naţionalităţi diferite. În timp ce Marina le studia, ea desenă repede, în cerneală, faţa lui James.

— Eşti o adevărată artistă, spuse Marina.

Cleone zâmbi şi dădu din cap a dezaprobare.

— Nu, singurul lucru la care m-am priceput, a fost să creez un cămin liniştit şi confortabil bărbaţilor pe care i-am iubit. M-am căsătorit pentru prima dată în 1939, când aveam nouăsprezece ani şi de atunci, singurele lucruri la care m-am gândit au fost cum să arăt mereu bine, cum să aranjez casa astfel încât să fie pe placul bărbatului de lângă mine, ce mâncăruri să mai gătesc şi alte lucruri de genul ăsta. Dacă aş fi făcut parte din generaţia ta, cu siguranţă că nu m-ar fi încurajat nimeni să mă mărit atât de tânără, dar pe atunci erau alte vremuri, iar eu mi-am dat seama că în viaţă, pentru mine, singurele lucruri care contează sunt dragostea şi frumuseţea. Tu ştii ce-ţi trebuie ca să fii fericită? Poate să călătoreşti, sau să te simţi independentă. Fericirea este înţeleasă în foarte multe moduri.

— Nu cred că ştiu, spuse Marina. Iau lucrurile aşa cum vin. Crezi că greşesc dacă procedez astfel?

— Nu şi dacă ceea ce ţi se întâmplă este plăcut. E o greşeală, însă, dacă nu te opui unor situaţii care te fac nefericită.

— Nu întotdeauna. Şi Marina îi explică situaţia în

care a trebuit să amâne puţin lucrurile pentru un timp.

— Ah, dar în cazul ăsta, îţi luai în serios responsabilităţile.

Dar dacă, de exemplu, acum n-ai fi avut o slujbă care să-ţi placă, te-ai fi gândit la căsătorie ca la o portiţă de scăpare? După părerea mea, fiecare ar trebui să trăiască şi să spere întotdeauna la mai bine.

— Ce discutaţi voi acolo atât de serios? interveni Victor.

Cleone închise dosarul cu schiţe.

— Despre fericire.

El spuse, galant:

— Pentru mine, fericirea a început din ziua în care te-am cunoscut pe tine, draga mea.

Cu un nod în gât, Marina îi urmări pe cei doi schimbând priviri drăgăstoase.

Apoi, Cleone se întoarse:

— Dar tu, James? Presupun că te bucură foarte mult munca pe care o faci. E un mare avantaj să te naşti cu un talent creator, ca al tău.

— Eu sunt de acord cu definiţia lui Rousseau pentru fericire.

— Da? Şi care este aceea?

— Un cont mare în bancă, o bucătăreasă bună şi o digestie perfectă.

Râseră cu toţii, în afară de Marina care zâmbi uşor şi căreia i se părea că distrusese cu succes complimentul lui Victor şi privirile drăgăstoase ale celor doi soţi. Poate că lui James nu-i plăcea să creadă că lumea se putea iubi şi altfel decât în felul superficial în care o făcea el.

În drum spre hotel, după ora unu noaptea, James spuse:

— Formează un cuplu reuşit, nu crezi? Şi continuă să vorbească despre ei cu atâta căldură, încât Marina nu înţelegea deloc de ce, dacă tot îi admira atât de mult,

încerca să le banalizeze povestea.

Ziua următoare era ultima petrecută la Jávea. În timpul micului dejun, Marina întrebă:

— Care este adresa vilei unde locuiesc Victor şi Cleone?

— De ce mă întrebi?

— I-am scris un bilet de mulţumire pentru aseară.

Îi dădu adresa, după care spuse:

— O să-l lăsăm portarului, va avea el grijă să pună timbru şi să ajungă cu bine la destinaţie.

A fost o zi obositoare, petrecută discutând cu furnizorii, însă Marina, în afară de câteva notiţe pe care James o pusese să le scrie, se simţi în plus. Şi într-adevăr, în afară de momentul când făcuse măsurători pentru James, nu făcuse absolut nimic de când venise în Spania, lucru care-i întări bănuielile cu privire la prezenţa ei acolo.

De aceea, se simţi şi mai prost când familia Rutland insistă să cineze cu ei în ultima seară.

— Cred că ar fi bine să porţi o fustă lungă, dacă ai una cu tine, spuse James în drumul spre hotel. Vin să ne ia la opt şi jumătate, aşa că avem la dispoziţie patruzeci şi cinci de minute să ne schimbăm.

Îşi petrecu primele zece minute în apă cu spumă, gândindu-se că e absurd să se simtă atât de obosită când tot ce făcuse toată ziua a fost să dea mâna cu furnizorii, să zâmbească şi să încerce să nu pară plictisită de discuţiile purtate într-o limbă din care cunoştea doar douăzeci de cuvinte.

Baia o învioră. Îşi perie părul şi se machie, după care îşi puse o fustă lungă din lână, despicată într-o parte până la genunchi, şi o bluză din mătase verde.

Jos, lăsă cheile la recepţie, pentru că nu mai avea loc şi pentru ele în poşeta de seară.

— Un moment, domnişoară. Şi portarul îi dădu un plic pe care era scris domnişoarei Marina Linwood.

Încurcată, luă plicul, îl deschise, şi găsi o singură coală de hârtie pe care era schiţat chipul lui James, iar pe verso, scria: „M-am gândit că ţi-ar face plăcere să ai aşa ceva, aşa că am făcut o copie. Sper să ne mai întâlnim cândva, C”.

— Bună seara, Marina. Eşti foarte drăguţă în seara asta. Domnul Rutland veni către ea. Nu este cumva o Gina Fratini? o întrebă cu ochii la bluză.

— Bună seara. Mă tem că e doar o copie. Mă scuzaţi un moment? Am uitat ceva în cameră.

Marină urcă pe scări, exact în momentul în care James ieşea din lift. Ajunsă sus, îşi dădu seama că n-are chei, dar avu noroc cu o cameristă care o lăsă să intre folosind cheia de rezervă. Puse repede schiţa într-un sertar şi se grăbi să coboare ca să se alăture celorlalţi.

Nu putea să-şi imagineze de ce Cleone credea ea ar vrea să aibă o schiţă a lui James.

La ora unu şi jumătate, soţii Rutland i-au adus la hotel pe cei doi. Cu o oră în urmă, Marina încerca, pe cât posibil, să nu caşte. James nu părea obosit, iar tânăra se gândea cu groază că era capabil de propuneri amoroase.

Dar când clienţii au plecat, în sfârşit, la intrarea în hotel, James spuse:

— Nu ştiu cum te simţi tu, dar eu abia aştept să mă odihnesc. A fost o zi grea, mai ales în ultima parte.

— Aşa e, soţii Rutland nu sunt nici pe departe la fel de interesanţi ca Victor şi Cleone, nu?

El o aprobă.

— E foarte adevărat ce spui. Dar ţi-ai ascuns foarte bine plictiseala. Oricum, mâine ne luăm seară liberă şi mergem să ne distrăm.

În lift, au urcat cu un domn în vârstă şi n-au vorbit nimic, în afară de urările de noapte bună pe care şi le-au spus când au ajuns la etajul ei.

După ce s-a îmbrăcat şi demachiat, Marina îşi aminti

de schiţa pusă în sertar. A scos-o şi a sprijinit-o de oglindă ca să se poată uita la ea în timp ce-şi peria părul. Când Cleone lucra la acest portret, Victor trebuie să-i fi spus ceva amuzant lui James, pentru că-l desenase zâmbind.

Studiindu-i trăsăturile, Marina ajunse la concluzia că era un bărbat pe cât de atrăgător, pe atât de puternic. Un bărbat care ar şti ce e de făcut într-o urgenţă. Dacă ar fi o bătrânică ce are nevoie de ajutor, sau un copil pierdut, ar avea încredere într-un om cu o astfel de faţă.

În dimineaţa următoare, după un mic dejun uşor, au plecat spre Alicante. Când au ajuns, au parcat maşina şi James i-a spus că se poate plimba toată dimineaţa.

— Ne vom întâlni într-una din cafenelele astea în jurul orei unu, spuse el arătând spre cafenelele de pe esplanadă. Ai destui bani spanioli ca să-ţi cumperi ceva dacă-ţi place?

— Da, mulţumesc.

— Pe mai târziu, atunci.

Privindu-l în timp ce se îndepărta, statura lui părea mai degrabă a unui spaniol, însă dacă în Anglia părea străin, aici părea şi englez. Poate că nu era valabil pentru toată Spania, dar în acea regiune erau multe femei frumoase, pe când bărbaţii nu erau nici pe departe frumoşi şi virili ca James.

În timp ce se plimba de-a lungul ţărmului, observă o stradă în capătul căreia era un magazin Woolworth care avea corespondent şi în Anglia. Se duse să vadă mai bine obiectele expuse şi constată că era într-adevăr o copie fidelă a celui ştiut de ea.

Străzile oraşului erau pline de femei cu pieptănături perfecte, multe dintre ele mergând braţ la braţ şi majoritatea purtând haine elegante de iarnă şi cizme.

Poate că o zi însorită li se părea mai răcoroasă decât una de zăpuşeală.

Marinei încă nu-i venea să creadă că era ianuarie,

pentru că-i era deja foarte cald în pulover şi fustă.

După ce cumpără mănuşi de piele pentru Pat şi Jane, o curea de piele pentru Robert Logan, cadouri pentru mama lui Pat şi pentru fiul acesteia, petrecu jumătate de oră uitându-se la tarabele din piaţa acoperită, unde erau atârnate şunci şi o mulţime de feluri de cârnaţi, tot felul de peşti puşi pe lespezi de marmură şi scoici de toate culorile; lădiţe cu portocale, anghinare, ardei uriaşi şi multe alte legume.

Până la prânz îşi cumpărase o pereche de pantofi de piele Gucci, de culoare neagră, cu tocuri medii şi catarame fine. I-ar fi plăcut să poată vizita castelul maurilor din nordul oraşului. Dar, cum nu era sigură că se va încadra în timp, ca să nu întârzie la întâlnirea cu James, se hotărî să nu rişte.

După ce mai colindă puţin prin magazine, se întoarse la esplanadă şi-l găsi în primul bar în care intră, stând la o masă de două persoane. Când îl zărise, privea apreciativ silueta unei domnişoare care traversa strada prin faţa cafenelei.

Încă mai urmărea fata cu privirea, când Marina ajunse la el şi întrebă:

— Aştepţi de mult?

Se ridică.

— Nu mai mult de cinci minute. Se pare c-ai avut noroc la cumpărături, spuse el luându-i sacoşele.

— Aşa e. Dar tu?

În timpul prânzului, toţi ochii femeilor erau îndreptaţi spre James, dar el a fost manierat şi nu a privit în altă parte cât timp a fost cu ea.

Închiriase două camere la un hotel de lângă esplanadă şi dăduse cheile maşinii portarului ca să le ia bagajele.

— M-am gândit că după prânz am putea merge la plaja San Juan, spuse el. O după-amiază de ozon ne va

învigora pentru diseară.

— Ce facem diseară?

James zâmbi cu subînţeles.

— Hai să luăm lucrurile aşa cum vin, bine?

Oare era doar imaginaţia ei, sau zâmbetul lui ascundea şi altceva?

O oră mai târziu, se plimbau pe plaja cu nisip auriu udat pe alocuri de o apă atât de albastră, încât Marina n-a rezistat tentaţiei de a se descălţa şi de a merge prin ea. La început, apa i s-a părut rece, dar curând s-a obişnuit cu ea şi l-a invitat şi pe James.

El dădu din cap.

— Sunt omul care nu face lucrurile pe jumătate. Totul sau nimic.

În seara aceea, purtă din nou costumul indian. Hotelul avea un bar unde se puteau lua doar gustări, aşa că au cinat în altă parte, după care au mers într-o discotecă, unde erau cupluri venite mai mult ca să se ţină în braţe, decât să danseze.

Când s-au aşezat la masă şi au comandat vin spumos, Marina îşi dădu seama că era exact situaţia pe care i-o prezentase Pat.

— Dansăm? sugeră el.

Se ridicară şi porniră spre ringul de dans, cufundat într-o lumină palidă, specifică unui decor intim.

O conduse spre el, dar nu atât de aproape încât să se simtă prost.

— Îmi place parfumul tău. Ce este?

— Dior-Dior.

— Mm, drăguţ.

Dar nici el nu mirosea rău, gândi ea. Nu a apă de colonie puternică, aşa cum miroseau spaniolii pe lângă care trecuse dimineaţa, ci discret, aşa cum putea mirosi doar el, când o ţinea în braţe.

S-au întors la masă, unde avu grijă să bea vinul încet,

puţin câte puţin.

Următoarea dată când au dansat, i s-a părut că a ţinut-o puţin mai apropiată de el.

Întorşi la masă, el întrebă:

— Nu bei prea mult. Oare vinul e prea sec pentru tine? Sau preferi să bei ceva mai uşor?

— Se poate?

— De ce nu?

Şi chemă chelnerul.

Spre surprinderea ei, chelnerul aduse, pe lângă băutura cerută de ea, şi o sticlă cu apă şi un pahar pentru James.

— Unul dintre motivele pentru care oamenii care vin aici în concediu nu se simt bine, este că nu beau suficientă apă, spuse el. Dacă ai vreodată de făcut un zbor lung, ai grijă să bei multă apă şi nu te vei mai simţi obosită la aterizare, pentru că asta survine doar din cauza deshidratării.

— Serios?

— Aşa mi-a spus un prieten care e pilot.

Dacă îşi propusese s-o seducă, atunci era curios începutul. Marina începu să se mai relaxeze puţin.

Dar când dansară a doua oară, nu era niciun dubiu că o ţinuse mai aproape decât prima dată. E adevărat că acum era mai multă înghesuială decât înainte, dar nu era atâta lume încât să-i înconjoare talia cu ambele mâini. N-avea ce face decât să-şi pună mâna dreaptă pe pieptul lui. Ştiind că o privea, încercă din răsputeri să pară că-i place muzica şi că este interesată să vadă cum dansează celelalte perechi. Şi n-o deranjau deloc mâinile lui pe spatele ei, şi nici când genunchii li se atingeau din întâmplare.

— La ce oră avem zborul, mâine? întrebă ea.

— După-amiază târziu. Putem lenevi în pat cât dorim.

Oare i-a simţit tresărirea? se întrebă Marina.

— Sau poate că nu-ţi place să leneveşti duminica dimineaţa.

— De obicei, nu. Dar ţie?

— Depinde ce am făcut cu o noapte în urmă.

Oare mintea ei perversă să fi dat o conotaţie ascunsă vorbelor lui? Oare s-ar mai fi gândit la asta dacă Pat n-ar fi avertizat-o în ceea ce-l priveşte? Probabil că doar cineva într-adevăr pur nu s-ar fi gândit la asta în acele momente.

Încercă să schimbe subiectul.

— Nu crezi că e cam cald aici?

— Da, şi prea mult fum. Vrei să declarăm seara încheiată aici?

Au plecat cu taxiul. Dar la întoarcere, James se uită la încălţămintea ei şi întrebă:

— Crezi că poţi merge pe tocurile alea?

— Da, perfect. Nu era chiar adevărat, dar o plimbare ar fi amânat momentul de care se temea.

Au trecut prin faţa vitrinei unei bijuterii puternic luminate, iar James s-a oprit să privească nişte globuleţe aurii şi un candelabru.

Preocupată să vadă ce era prin magazine, nu văzu locul unde trotuarul era crăpat şi ar fi căzut cu siguranţă, dacă James n-ar fi prins-o de braţ. Strânsoarea lui şi faptul că-şi pierduse echilibrul, o făcu să se lipească de pieptul lui, de data aceasta fără luminile din discotecă unde putea să-şi ascundă reacţia de ochii lui.

— Mulţumesc, murmură ea.

— Trotuarul ăsta nu e prea bine finisat. Cred că mai bine luăm un taxi. Dar nu făcu nicio mişcare s-o elibereze, iar ochii îi priveau cu nesaţ gura.

Ea respiră adânc, convinsă că avea s-o sărute acolo în stradă, nepăsător faţă de cei care-i puteau zări.

Dar n-a făcut aşa. I-a dat drumul.

— Te-ai lovit? Ţi-ai luxat cumva glezna?

— Doar puţin. Oh, Doamne! Uitându-se la picior, văzu

că bareta de la pantoi se rupsese.

James se aplecă să examineze piciorul. îi scoase pantoful şi o puse să aşeze piciorul pe pământ, cu sprijinul braţului său.

— Hm, îmi pare rău. E vina mea că am sugerat să mergem pe jos. Oricum, se repară, între timp…

Marina scoase un ţipăt uşor când, pe nepregătite, el strecură o mână după talia ei şi cealaltă pe sub genunchi, şi o ridică în braţe.

— James, nu mă poţi duce în braţe!

— De ce nu? Eşti uşoară ca un fulg şi nu poţi merge cu un pantof într-un picior şi cu nimic în celălalt. Cu siguranţă, va trece curând un taxi pe aici. Dar ar fi mai uşor dacă m-ai ţine de gât cu braţele.

Şovăitoare, făcu ceea ce-i spusese. Oricum, văzu un taxi liber şi care opri la semnalele ei disperate.

În taxi, îşi scoase şi celălalt pantof, intenţionând să se sprijine de piciorul bun când ajung la hotel, pentru ca James să n-o mai ia în braţe. Dar constată că se lovise mai tare decât credea şi de cum s-a sprijinit puţin în el, simţi că-i dau lacrimile de durere. James, care plătise deja şoferului, o prinse înainte să se prăbuşească, o luă în braţe şi intră cu ea în hotel.

La recepţie, îi explică celui de acolo ce se întâmplase. Bărbatul îi dădu Marinei cheia ei, şi pe cea a lui James şi ţinu uşa liftului pentru ei.

Pe holul dintre lift şi dormitorul ei, Marina spuse:

— Pot să mă descurc şi singură de acum. Mulţumesc.

Dar când au ajuns la uşa camerei ei, în loc s-o lase jos, aşa cum spera, aşteptă să descuie, lucru pe care-l şi făcu, văzând că n-are de ales.

Deschizând uşa cu o mână, James intră cu ea în braţe şi o aşeză uşor pe patul deja pregătit de culcare. Aprinse veioza de noapte şi se aşeză lângă ea ca să-i vadă glezna.

După câteva clipe, spuse:

— Mă duc la baie să ud un prosop cu apă rece. Până vin, scoate-ţi te rog, ciorapii.

— Ce-ai spus?

— Dacă vrei să mergi bine mâine, trebuie să te tratezi acum. După care se ridică şi dispăru în baie.

Privindu-şi glezna stângă, vizibil umflată, Marina îşi dădu seama că James avea dreptate. Ca să-şi dea jos ciorapii, trebuia mai întâi să-şi desfacă portjartierul. Le dădu jos pe amândouă şi le ascunse sub perna din spatele ei.

După câteva momente, James se întoarse cu o carpetă şi cu un prosop ud şi bine stors. Folosind carpeta ca să nu ude patul, înfăşură strâns cu prosopul, glezna lovită. Apoi ridică receptorul şi ceru la recepţie să fie aduse cât de repede posibil cafele şi două pahare cu coniac.

— Nu ştiu dacă să încerc sau nu să-ţi şi leg cu ceva prosopul, spuse după ce puse receptorul în furcă.

— Oh, nu, sunt sigură că nu este nevoie. Nu este o luxaţie, ci doar o entorsă.

— Poate pot improviza ceva ca să opresc inflamaţia. Unde ai pus ciorapii?

— Sunt sub pernă, dar nu…

James ridică perna, văzu nailonul fin şi trase, dar nu luă doar dresurile, ci şi portajartierul de culoare bleu. îmbujorată, văzu cu câtă delicateţe desprinde cele două obiecte atât de fine şi-şi aminti cât de bine s-a priceput să-i desfacă sutienul când erau în vizită la soţii Rutland. E clar că lenjeria de damă nu avea niciun secret faţă de el.

Se auzi o bătaie în uşă, iar James spuse „adelante” şi un chelner intră spunându-le bună seara. Puse tava pe masă, luă bacşişul dat de James şi se retrase. Era clar că ochilor lui negri şi iscoditori nu le scăpase ciorapii din mâinile lui James şi portjartierul aruncat pe pat.

— Ce-o fi crezut? întrebă ea furioasă, când chelnerul

plecă în sfârşit.

— Contează?

— Contează pentru mine. Nu vreau ca personalul de aici să creadă că noi… că tu… şi nu mai continuă.

— Că m-a prins dezbrăcându-te? Nu cred că gândeşte aşa. Dacă doi oameni vor să se culce împreună, nu se opresc să comande cafea. Asta vine după. Şi, mai ales, dacă făceam dragoste cu tine, nu ai mai fie arătat atât de ordonată şi cu rujul intact pe buze.

În timp ce vorbea, turna cafea. Aducându-i o ceaşcă, spuse cu un zâmbet ironic:

— Şi, oricum, aş fi început prin a-ţi da bluza jos.

Marina ştia că era stacojie. Încercând să-şi ascundă emoţiile, întinse mâna să ia cana, dar îi tremurau.

— S-ar putea să nu-ţi placă acest coniac spaniol, dar te va ajuta să dormi dacă te doare glezna. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, hotelul trebuie să aibă un echipament de prim-ajutor. O să sun la recepţie.

După o conversaţie scurtă, în timpul căreia Marina putu să-şi ascundă portjartierul de privirea lui James, bărbatul puse receptorul în furcă şi spuse:

— Da, o să aducă un bandaj în câteva momente.

Se aşeză pe scaunul de lângă pat şi începu să-şi bea cafeaua.

Bandajul a fost adus de chelnerul care venise şi mai devreme cu cafeaua.

— Dacă nu era pe deplin convins când a venit prima dată, cu siguranţă că acum nu mai are îndoieli, spuse James când bărbatul se retrase.

Îndepărtă prosopul ud de pe gleznă, îi şterse glezna udă cu un alt prosop şi începu s-o bandajeze cu îndemânare.

— Unde ai învăţat să faci asta?

— De la tipul care m-a învăţat să escaladez munţi. Făcea parte dintr-o echipă de salvamontişti, iar

salvamontiştii trebuie să ştie cum să bandajeze oamenii ca să-i aducă cu bine acasă. E prea strâns?

— E bine, mulţumesc.

— Bine, atunci o să-ţi spun noapte bună. Până mâine dimineaţă, vei fi bine. Noapte bună, Marina.

Mai târziu, în întuneric, se întrebă dacă James ar fi încercat ceva dacă n-ar fi avut glezna luxată.

Capitolul 5

De când s-a trezit, dimineaţa următoare şi s-a uitat dacă-i scăzuse umflătura şi până au plecat spre aeroport, după-amiază, întrebarea la care nu găsise răspuns cu o seară în urmă îi alerga prin minte. Oare când o ţinea strâns, la pieptul lui, în discotecă, James spera ca ultima lor noapte petrecută în Spania să aibă un altfel de final… sau poate se înşela ea?

Se purta foarte calm pentru un bărbat ale cărui plănuri fuseseră date peste cap şi care cheltuise o groază de bani pe o cameră cu pat dublu, în care dormise singur.

Ajunse la concluzia că era prima fată care se întorcea dintr-o călătorie cu el fără ca măcar să fie sărutată. Şi asta nu pentru c-ar fi depus mai multă rezistenţă decât altele, ci pentru că el nu încercase nimic. Într-un fel, i-ar fi făcut plăcere lucrul ăsta, dar se simţea mai bine că nu s-a întâmplat nimic din ceea ce se temea. Acum, în mod ciudat, regreta că nu i se dăduse posibilitatea să-i spună că rezista farmecelor lui.

Când au aterizat, burniţa.

— O să te însoţesc până acasă la Pat, ca să aflu ce s-a mai întâmplat în absenţa noastră, spuse James, care şi luă valiza ei împreună cu a lui.

Secretara lui văzu maşina parcată, iar Marina n-avu timp să descuie ea, pentru că i-o luă înainte Pat.

— Nu trebuie să mai întreb dacă aţi avut parte de vreme frumoasă, nu? spuse ea.

Doar când se uită în oglindă, Marina văzu diferenţa

dintre faţa palidă a lui Pat şi cea aurie a ei şi constată cât de bine i-au prins câteva zile la soare.

Deşi nu era atât de arămie ca James, acum avea bronzul proaspăt pe care-l invidiase la Lara Lester.

— Rămâi la cină? întrebă Pat.

— Doar dacă nu sunt în plus.

— Sigur că nu. Avem mâncare destulă. Serviţi-vă o băutură, cât timp aşez masa.

— Vrei să-ţi duc valiza sus? îi sugeră Marinei când Pat dispăru în bucătărie.

— Da, mulţumesc. O luă înainte, conştientă că James se uita la picioarele ei.

— Cred c-o să fii tare fericită când îţi vei găsi ceva mai spaţios, nu? spuse el când văzu dormitorul mic.

— Pat spune că e o încăpere sufocantă vara, dar iarna e destul de bine, spuse ea.

Când lăsă jos valiza, observă oglinda din secolul al şaptesprezecelea, sprijinită de un dulap ieftin.

— Presupun că asta îţi aparţne, nu?

— Da, este cea mai valoroasă comoară a mea.

Se aplecă şi se uită mai atent la ea şi observă rama lucrată în fildeş, cu forme de animale şi insecte, sculptate manual.

Marina spuse:

— Nu voi despacheta acum. O să mă spăl pe mâini şi voi veni imediat jos. Dacă vrei şi tu să te speli, mai e o baie, la capătul coridorului.

— Da, ştiu. A rămas nemişcat, câteva secunde, privind-o cu un zâmbet amuzat în colţul gurii, de parcă şi-ar fi dat seama de neliniştea ei şi de ceea ce o provocase.

În timpul cinei, care sâmbăta şi duminica era gătită de Pat, ca s-o mai lase pe mama ei să se odihnească, le povesti lui James şi Marinei tot ce se întâmplase în absenţa lor.

Când erau în sufragerie, bându-şi cafeaua, telefonul

sună şi Pat se duse să răspundă. Se întoarse şi spuse:

— E pentru tine, Marina. David Leigh.

Marina se duse pe hol, închizând uşa sufrageriei după ea.

— Bună, David, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc. Dar tu? A fost bine în călătorie?

— Da, a fost foarte frumos.

— Am găsit un apartament care cred că ţi s-ar potrivi şi nu ţi-aş fi telefonat atât de repede, dar cu cât îl vezi mai repede, cu atât va fi mai bine. Crezi că mâine dimineaţă eşti disponibilă?

— Cred că da. Stai puţin, să vorbesc cu Pat.

Dar lui James i se adresă când merse în sufragerie.

— Te-ar deranja dacă mâine dimineaţă aş întârzia puţin, ca să văd un apartament? Doar o oră.

— Deloc.

Marina se întoarse la telefon.

— E bine mâine dimineaţă. Unde este apartamentul?

— Lângă Crown Jewels şi aproape de negăsit pentru prima oară. O să vin să te iau pe la nouă şi o să te duc eu acolo.

— Eşti foarte drăguţ, David. Atunci, rămâne pe mâine, la ora nouă. Noapte bună.

Auzind de aranjamentul făcut, James spuse:

— Eu n-am nimic de făcut până mâine la prânz. Dacă vrei, vin cu tine să-ţi dau un sfat de profesionist.

I se părea că ar fi nepoliticos din partea ei să-i refuze oferta, dar se îndoia că lui David i-ar fi făcut plăcere prezenţa lui, sau că ei i-ar fi plăcut să vină şi el; şi asta nu pentru că nu-i preţuia sfaturile, ci dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica.

La puţin timp după ce James plecă acasă, Pat spuse:

— Pot urca să-mi povesteşti tot ce-ai făcut în Spania, cât despachetezi?

— Te rog, chiar.

Primul lucru scos din bagaj a fost cadoul pentru Pat, de care aceasta a fost încântată.

— Ce fată extravagantă! Chiar îmi plac la nebunie mănuşile de piele. Mulţumesc mult, draga mea. Acum, spune-mi te rog pe cine ai cunoscut, ce ai mâncat şi ce impresie ţi-a lăsat Spania.

Deşi a pus o mulţime de întrebări despre latura profesională a călătoriei, Pat n-a făcut nici cea mai mică aluzie la cea personală.

Marina a fost cea care, dintr-un impuls, îi spuse:

— Apropo, te-ai înşelat.

— M-am înşelat?

— J.S. nu mi-a făcut avansuri.

Pat păru surprinsă.

— E foarte ciudat. Poate că s-a trezit, în sfârşit, la realitate.

— Nu prea cred. Deşi m-am bucurat puţin de asta, mai mult m-a deprimat gândul că sunt prima fată care se întoarce dintr-o călătorie cu el în care nu s-a întâmplat nimic.

Pat o privi gânditoare.

— Sunt două motive pentru care un bărbat nu face avansuri. Ori nu e atras, ceea ce nu e cazul tău, pentru că arăţi fantasite, mai ales cu bronzul ăsta.

— Şi celălalt motiv?

— Că a simţit, în afară de dorinţă, un sentiment mai complex – iubire.

— Oh, dar e ridicol, Pat. J.S. nu e îndrăgostit de mine, spuse convinsă Marina.

— De ce nu? Ne loveşte pe fiecare mai devreme sau mai târziu. Chiar şi pe afemeiaţi. O dragoste neîmpărtăşită i-ar prinde tare bine.

— Sunt sigură că te înşeli.

— Faptul că s-a oferit să te însoţească mâine îmi confirmă teoria.

— Nu neapărat. Doar încearcă să fie folositor.

— Timpul le va rezolva pe toate. Între timp, cred că vrei să faci o baie înainte de culcare, aşa că te las, îţi spun noapte bună şi-ţi mai mulţumesc încă o dată pentru mănuşi.

— De nada, cum se spune în Spania. Noapte bună, Pat.

La ora nouă fix, două maşini se apropiară de casă: cea a lui David şi taxiul lui James. În timp ce acesta plătea şoferului, Marina îi explică lui David de ce apăruse şi James. În maşină, se aşeză lângă David, iar James în spate.

— De ce ai fost atât de misterios când ţi-am cerut adresa apartamentului?

— Pentru că dacă ţi-aş fi spus unde e, probabil ai fi renunţat de la început. E într-o zonă care nu are o reputaţie tocmai bună.

— Tu cum ai aflat de el?

— Printr-un prieten al unui prieten. Trebuie să te decizi rapid. Când se va răspândi zvonul, o mulţime de oameni va veni să-l viziteze. Ai aflat ceva de la agenţi despre casa bunicului tău?

— Nu, speram să fie vreo scrisoare la poştă pentru mine. Cred că e pusă la vânzare de luni bune. Mă întreb dacă aş putea obţine un împrumut de la bancă până iau banii pe casa bunicului.

— Asta nu e o problemă, spuse James, din spatele ei. Dacă apartamentul pare o investiţie bună, iar banca are idei învechite şi nu acceptă să acorde credit femeilor singure, atunci te vom ajuta noi.

Zâmbi la el peste umăr, nefiind sigură despre ce vorbea.

Nu văzuse niciodată Turnul Londrei, iar când au trecut pe lângă el, Marina a zărit doar puţin din el. În loc să urmeze traficul care mergea paralel cu Tamisa, David coti şi o luă în altă direcţie şi, dintr-odată, erau în afara

agitaţiei oraşului şi intrau într-o zonă mai liniştită, unde erau doar case vechi şi depozite noi. Au luat-o pe o stradă îngustă, iar David parcă maşina în spatele unei clădiri mari şi vechi, în care era un depozit. Lângă el, nu foarte vizibil, era o uşă pe care David o descuie. Înăuntru, nişte scări duceau la o altă uşă, la etaj. O deschise şi pe aceasta şi se dădu la o parte ca s-o lase mai întâi pe Marina să treacă.

Intrară într-o încăpere mare şi prăfuită, cu pereţi pe care lumina soarelui se unduia ca apa de izvor. Aproape tot peretele din afară era din sticlă, ceea ce oferea o privelişte mirifică asupra râului. Marina simţi imediat că era locul ideal pentru ea.

Se întoarse zâmbind spre David.

— Ce loc minunat! Cât costă?

Îi spuse şi adăugă:

— Să ştii că dormitorul e de fapt camera micuţă de acolo – şi-i arătă o scară circulară în capătul camerei, de culoare albă, din fier forjat, care ducea la o încăpere deschisă şi intimă.

— Hai să ne uităm şi la bucătărie şi la baie, spuse James.

Bucătăria era micuţă, iar baia doar atât de încăpătoare încât să conţină doar echipamentul necesar.

— Mai sunt încă două apartamente deasupra acestuia. Unul este al unui bărbat care este plecat mai tot timpul în străinătate, iar celălalt este ocupat de un cuplu tânăr cu doi copii mici. Aşa că nu vei fi singură în clădire. Dacă ar fi trebuit să locuieşti de una singură aici, nici nu m-aş fi gândit să-ţi sugerez locul ăsta.

— Cred că e minunat noaptea – luna se vede în râu, luminile strălucesc pe malul opus… spuse Marina, visătoare.

Dar James era mai puţin prozaic:

— Are cumva şi o scară de incendiu, Leigh?

Avea, iar James trebui să recunoască faptul că era un

apartament destul de bun, aproape de centrul oraşului şi cu o privelişte superbă.

— Mă întreb dacă la subsol miroase urât din cauza noroiului. Va trebui să-ţi pui apărătoare de soare, Marina. Pe timpul verii, soarele va străluci atât de puternic în apa râului, încât poate provoca un disconfort.

— Aşa e. Iar cele mai valoroase piese ale bunicului va trebui să le ţin în spaţiul cel mai umbrit al camerei, pentru că altfel soarele le va deteriorara, aprobă ea.

La plecare, după ce David încuie uşa, o întrebă pe Marina dacă vrea să cineze cu el, apoi îi duse până în centru, de unde ea şi James luară un taxi să ajungă pe Brook Street, iar David se întoarse la birou.

— Fără îndoială, David se aşteaptă să fie invitat la nişte mese preparate acasă, imediat cum te vei muta, spuse James zâmbitor, în timp ce taxiul înainta pe malul râului.

— Cred că o să-mi facă mare plăcere să dau petreceri din când în când, spuse Marina senină. Cred că în sufragerie intră lejer cam douăzeci de oameni. Bine, deocamdată nu mă pot lăuda că am atâţia prieteni, dar sper ca în curând să se întâmple şi lucrul ăsta.

— Poate douăzeci de cunoştinţe. O persoană care are doi sau trei prieteni pe tot parcursul vieţii se poate considera un om norocos, spuse el cinic.

Se uita pe fereastră în timp ce spunea acestea, şi Marina, studiindu-i profilul o clipă, îşi dădu seama că este unul dintre puţinii oameni pe care-i cunoştea, care aveau atâtea idei în minte, încât, chiar şi în cele mai grele clipe de singurătate, de fapt nu se simţeau singuri. Independent – ăsta era cuvântul care-l caracteriza cel mai bine.

Seara, într-un colţ al unui restaurant indonezian, David spuse:

— Mi-am făcut griji pentru tine.

— Serios? De ce?

— Ştiu că a fost o călătorie de afaceri, dar am crezut că Sebastián va profita de situaţie şi va încerca să aibă o aventură cu tine.

Marina spuse cu răceală:

— Purtarea lui James a fost impecabilă. Nu ştiu cum de ţi-a trecut aşa ceva prin minte.

— Mă bucur să aud asta. O să pleci des în străinătate, împreună cu el?

— Nu ştiu. Sper. Mi-am dorit dintotdeauna să văd restul Europei, mai ales Italia.

— Părerea mea e că ar trebui să te gândeşti bine înainte de a accepta orice propunere de-a lui de a te ajuta financiar.

— Nu cred că va mai fi nevoie. De dimineaţă, nu era nicio scrisoare pentru mine la poştă, dar când am plecat de la serviciu, am mai trecut o dată pe acolo şi primisem una de la agenţi, în care mi-au spus că li s-a făcut o ofertă destul de bună, pe care sunt siguri c-o voi accepta.

— Asta-i o veste excelentă.

La celelalte întâlniri, David venise cu maşina personală, dar în acea seară o luase de acasă cu taxiul. Când Marina îl întrebă dacă avea cumva maşina la reparat, David îi răspunse că nu şi nu-i mai dădu şi alte detalii. A aflat mai târziu motivul, când, în drum spre casă, a luat-o în braţe şi a sărutat-o cu mai puţină reţinere decât când se aflau la uşa lui Pat.

A fost un sărut care Marinei nu i se păru nici dezgustător, dar nici plăcut; era un lucru ciudat, pentru că David era un tip destul de prezentabil, iar ea nu mai avusese de-a face de mult cu un bărbat din cauza bunicii, care o ţinuse departe de aventurile adolescentine. De fapt, doar doi bărbaţi o sărutaseră cât timp frecventase şcoala de arte. Unul dintre ei era un comerciant italian, care venea deseori în Anglia. Era un băiat frumos şi drăguţ, dar când Marina a aflat că era căsătorit şi avea şi un copil, i-a

spus că n-avea de gând să înceapă cu el o relaţie extraconjugală. Celălalt era profesor la o şcoală din apropiere şi era colecţionar de ceasuri. îi plăcea la el mintea şi vocea, dar nu-l găsea atrăgător fizic, aşa că într-o zi, când a vrut s-o sărute, i-a spus că e deja implicată într-o altă relaţie şi că nu vrea să-i rănească sentimentele ascunzându-i adevărul.

— Abia aştept să mă inviţi într-o seară, să bem ceva în noul apartament, după ce te muţi, spuse David încântat, în timp ce o ţinea cu un braţ pe după umeri. Nu trebuie să te temi că voi depăşi limita. Ştiu că eşti diferită de celelalte fete.

— În ce sens sunt diferită?

— Să-ţi spun drept, sunt o mulţime de fete foarte doritoare să ajungă în pat cu un bărbat care le scoate în oraş şi le duce la cină.

— Credeam că pentru bărbaţi ăsta e un lucru bun, spuse Marina.

— Este, până la un punct. E bine cât eşti burlac, dar vine o vreme când vrei să te aşezi la casa ta şi atunci totul este diferit. Oricâte a făcut un bărbat, nu va fi niciodată de acord să ia de soţie o astfel de fată.

O sărută din nou.

— Nu cred că tu ai făcut vreodată ceva de genul ăsta, îi murmură la ureche.

— Aşa e, n-am prea făcut. Oricum, pe mine mă interesează cariera.

În lumina unui lampion de pe stradă, l-a văzut zâmbind.

— Eşti mult prea feminină şi dulce ca să nu-ţi doreşti o viaţă privată, la fel de mult ca una profesională. Acum nu, dar într-o zi, cu siguranţă. Aproape am ajuns. Şi-a retras braţul şi a ajutat-o să coboare.

Câteva zile mai târziu, când Marina se oprise în faţa vitrinei unui magazin scump ca să admire mobila de lux

expusă, cineva îi atinse umărul şi-i spuse:

— Bună, Marina. Îţi mai aminteşti de mine? Sunt Chris Arnold.

Se întoarse şi văzu un bărbat stând lângă ea.

Era un tip cam de vârsta ei, cu un păr castaniu printre care se zăreau câteva fire cărunte şi o barbă scurtă. Pentru o clipă, nu l-a recunoscut pe cel care-i furase inima pe vremea când urma cursurile şcolii de artă.

— Bună, Chris. Ce mai faci?

Surpriza ei era dublă. Nu-i trecuse prin cap că l-ar mai putea întâlni vreodată. Pe lângă asta, acum arăta nesperat de bine.

— Sunt bine, mulţumesc. Ce faci la Londra? Eşti doar în trecere?

— Oh, nu, acum locuiesc aici. Lucrez pentru un designer de interioare de pe Brook Street.

— Cumva pentru James Sebastián?

— Da.

— Ce fată norocoasă! Şi eu am încercat să obţin o slujbă acolo, dar n-am reuşit. Lucrez la „Casa ta”, la departamentul care se ocupă de problemele decorative pe care le pun clienţii. Nu este slujba ideală, dar mai e până găsesc ceva care să-mi placă. Uite ce e, ai cumva timp să bem o cafea? Mi-ar plăcea să aud cum ai obţinut o asemenea slujbă.

Au petrecut o jumătate de oră într-o cafenea, timp în care Marina l-a întrebat, printre altele:

— Ce mai face Linda? Cu ce se ocupă acum?

— Linda? întrebă el surprins.

— Linda Tarrant, prietena ta de la şcoala de arte.

— Ah… Linda. Era clar că trebuia să facă un efort ca să-şi amintească de ea. Nu ştiu. Am ieşit o vreme cu ea, dar n-a fost nimic serios şi nici nu şi-a terminat cursul. S-a îndrăgostit de un tip care obţinuse o slujbă bună în străinătate şi a plecat cu el. Dar tu, cum stai cu dragostea?

La felul în care arăţi, nu cred că n-ai o relaţie.

— Chiar n-am. Momentan, mă concentrez pe carieră. O să devin o Gabriella Crespi a englezilor, spuse ea surâzătoare.

— Te cred. Toată lumea ştia că te vei face cunoscută prin talentul moştenit.

— Nu cred că spuneau chiar aşa. Eu una, aş fi votat pentru Linda – avea idei atât de originale. Ah, uite cât e ceasul! Trebuie să plec.

Mi-a făcut plăcere că te-am întâlnit, Chris.

— Când te pot vedea din nou? Oare ne-am putea întâlni diseară?

— Nu fixez întâlniri de o vreme. Îmi redecorez singură noul apartament şi asta îmi răpeşte fiecare clipă liberă.

— Poate-ţi pot da o mână de ajutor. Să dau găuri pentru ţevi, să repar prize şi aşa mai departe.

Marina râse.

— Nu voi chema pe nimeni până nu voi atârna primul tablou pe perete. Am propriul burghiu, şi să ştii că mă pricep să-l mânuiesc. Cam într-o lună te voi suna eu pentru a te invita la petrecerea mea de casă nouă.

— Să ştii că dacă nu vei suna, o voi face eu.

I-a reţinut mâna mai mult decât era necesar şi Marina simţea că şi el ştia lucrul ăsta, şi mai ştia şi că, dacă nu i-ar fi trecut pasiunea pe care o făcuse pentru el la şcoala de artă, cu siguranţă că asta ar fi fost şansa ei.

Era o ironie faptul că un bărbat cum era Chris, cu studii şi diplome, avea o slujbă mai puţin interesantă ca a ei. Mai târziu, în aceeaşi zi, a întrebat-o pa Pat dacă ştia ceva despre el.

Pat şi-a verificat dosarele şi i-a spus:

— Da, cam acum un an, a încercat să obţină o slujbă în echipa doamnei Fox-Lennox. N-a obţinut-o pentru că ea e regina snobilor şi deşi avea talent, nu avea destul farmec

pentru gusturile ei. Vrea ca toţi asistenţii ei să aibă o aură aparte de personalitate, ca şi cum abia ar fi terminat şcoala. Tu de unde-l ştii pe Christopher Arnold?

— Am fost împreună la şcoala de artă şi l-am întâlnit azi, pe stradă.

— Ţi se pare atrăgător?

— Făcusem o pasiune pentru el când l-am cunoscut, dar acum mi-a trecut. Şi nu mă gândesc decât la un singur lucru, Pat.

— Asta o spui tu, dar l-am văzut pe J.S. cum te privea, şi el cu siguranţă că nu e indiferent, draga mea. În afara faptului că n-a mai ieşit de câteva luni bune cu cineva, el care era renumit pentru faptul că nu stătea cu o fată mai mult de o săptămână sau două, cel mult.

— Cunoşti toate relaţiile lui? spuse Marina zâmbind.

— În detaliu. Eu comand florile, fac rost de bilete la teatru şi închiriez mese pentru două persoane la restaurantele lui favorite şi camera cu pat dublu la hotelurile pe care le preferă.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere cu tine, Pat. Dacă l-ar fi interesat persoana mea, ar fi făcut ceva în privinţa asta.

— Da, aşa s-ar crede, cu siguranţă. Dar după ani întregi în care a umblat doar cu persoane la fel de hedoniste ca şi el, nu ştie cum să abordeze o fată ca tine.

— E o teorie foarte puţin probabilă, spuse Marina sec.

— Mm, cred că ai dreptate. Problema e că mi-ar plăcea să-l văd stabilindu-se cu o persoană liniştită decât să-l văd cu toate fetele alea care nu-i oferă decât plăcere fizică. Oricum, după părerea mea face mari eforturi să se stăpânească. Era şi timul ca cineva să-i dea peste nas, şi mai ştii cum se spune, bărbaţii aduşi cu picioarele pe pământ sunt cei mai buni soţi.

— Da, dar n-am crezut niciodată acest lucru.

La începutul lui martie, când Marina se instalase deja în noul apartament, dar nu primea încă musafiri, James o sună. Sâmbătă se ducea să vadă o casă mare la ţară, vândută de proprietari pentru că nu şi-o mai puteau permite. Un cuplu cu o fermă prosperă o achiziţionase şi dorea să facă unele schimbări în ea.

— E doar o vizită preliminară ca să putem simţi casa şi să-mi fac o idee înainte să merg s-o văd împreună cu noii proprietari, care acum sunt plecaţi în America. Ai vrea să vii cu mine?

— Da, foarte mult.

— Vin să te iau în jur de nouă.

Vremea, care înainte de acel sfârşit de săptămână fusese mai degrabă răcoroasă şi umedă, se încălzi simţitor. Duminică dimineaţă, când Marina ieşi să-l aştepte pe James în faţa casei, era îmbrăcată ca pentru o zi caldă, cu o haină subţire de lână în mână, în caz că avea să fie răcoare mai târziu.

A presupus că James nu mai avea Rolls-Royce-ul, pentru că a apărut într-o maşină decapotabilă pe care-l vedea conducând-o pentru prima oară.

— O păstrez pentru drumurile la ţară, explică el când Marina întrebă ce se întâmplase cu vechea maşină. E mai uşor şi mai ieftin să mergi cu taxiul prin Londra. Îmi plăcea la nebunie să străbat Franţa cu maşina ca s-o vizitez pe mama şi să mă întorc la casa mea din sud, dar a devenit foarte scump să treci maşina peste Canal şi, oricum, am foarte puţin timp pentru a face astfel de călătorii. Mama vine în fiecare toamnă la Londra ca să cumpere caşmir şi ne vedem atunci.

— Cine are grijă de casa ta din Franţa?

— O vecină o aeriseşte tot timpul, iar eu le-o mai împrumut prietenilor din când în când. Cum îţi merge în noul apartament? Abia aştept să văd ce-a ieşit.

— O să fie gata în curând şi atunci o să organizez o

petrecere.

— Nu te simţi singură?

— Oh, nu, îmi place la nebunie! Chiar dacă celelalte apartamene ar fi fost goale, lucrurile ar fi fost la fel. N-am cum să mă simt singură, din cauza traficului de pe râu. Dar familia Baxter – cei care stau deasupra mea – este un cuplu prietenos şi foarte săritor. M-au invitat la cină în prima mea seară aici.

N-am nici multă mobilă, pentru că redecorez sufrageria şi mă limitez la un pat, o masă şi un scaun.

După o pauză, continuă:

— Am început să brodez o pernă şi mă gândeam că aş putea să mai lucrez la ea pe drum, dacă nu te deranjează, bineînţeles.

— Deloc.

Marina căută în geantă şi scoase o bucată de olandă maro acoperită mai mult de jumătate cu o cusătură în zigzag în culori de la turcoaz închis, până la verde crud.

În timp ce punea aţă pe ac, James se uită la material şi întrebă:

— Unde ai învăţat să faci ochi unguresc?

Pentru o clipă, Marina rămase uimită de observaţia lui, dar îşi dădu seama că era meseria lui să ştie totul despre broderiile vechi, iar modelul ales de ea pentru pernă, numit Bargello sau Florentino, era prezent pe scaune şi paturi în aproape toate casele englezeşti.

— De la Jane Logan şi de la mama ei. Amândouă brodează foarte frumos.

— Ai fost vreodată la Parcul Parham din Sussex?

— Nu.

— Este acolo o expoziţie cu cele mai frumoase cuverturi de pat din secolul al şaptesprezecelea, brodate după model florentin şi o mulţime de lucruri făcute cu ac şi aţă.

— După cum spunea Cleone, viaţa e prea scurtă

pentru a face tot ce ne propunem. Când îmi voi termina apartamentul, m-am gândit să-mi petrec duminicile mergând pe la toate muzeele, dar cred că mi-ar lua o mulţime de săptămâni să văd tot ce e la Victoria şi Albert.

James adăugă:

— Să nu ratezi colecţia Wallace din piaţa Manchester. De fiecare dată când merg pe acolo, pierd cam o oră admirând exponatele.

Călătoria a durat mai mult de două ore, dar a părut mai scurtă, nu doar pentru că a cusut tot timpul, ci pentru că atunci când James vorbea strict despre lucruri legate de meseria lui, putea fi un interlocutor foarte interesant.

În timp ce conducea pe un drum de ţară, Marina îşi aduse aminte de drumurile pe care le făcea împreună cu bunicul ei la casele din provincie, de unde cumpărau marfă. Nu-şi amintea de niciun moment în care să se fi plictisit când era împreună cu el, iar James era un om asemănător. Mâinile bunicului său erau noduroase şi crăpate, cu unghii brăzdate de dâre albe. Întotdeauna purta un inel auriu pe degetul mic de la mâna stângă. James nu purta niciun inel, iar mâinile lui bronzate, cu unghii tăiate scurt şi îngrijite, se odihneau lejer pe volanul maşinii.

Marinei îi trecu prin minte cum ar fi dacă ar simţi mâinile lui frumoase mângâindu-i faţa. În momentul în care deveni conştientă de gândul absurd care-i trecea prin minte, scutură vehement din cap, mirându-se cum de şi-a putut imagina aşa ceva.

Vila pe care mergeau s-o vadă era, deocamdată, păzită de grădinar, care le dădu cheile şi le deschise porţile grele de fier. Au intrat cu maşina pe o alee care trecea pe lângă un ţarc cu oi şi miei.

Casa care le-a apărut în faţa ochilor era o casă impunătoare, construită în stilul secolului al şaptesprezecelea. Când James opri maşina, Marina coborî

şi simţi parfumul narciselor care creşteau în grădina din apropiere.

Poate într-un alt timp, fără mobilă şi tablouri, casa ar fi avut un aer trist. Azi, cu razele soarelui bătând în picturi, cu holul spaţios şi cu sala mare cu ferestre sculptate clasic, întreaga locuinţă părea să aştepte următoarea etapă în care avea să primească o nouă înfăţişare.

Sufrageria era dominată de stilul rococo, dar Marinei îi plăcu mai mult biblioteca în care trona un şemineu din marmură verde şi rafturi goale care parcă abia aşteptau să fie umplute cu cărţi.

La unu şi jumătate au terminat de văzut mansarda, anexele şi casă, în general

— E ora mesei, spuse James şi aduse din maşină un coş, un şervet şi o carpetă. îi dădu Marinei şervetul şi carpeta, iar el duse coşul. Cred că afară, pe scări, e locul ideal.

Scările erau călduţe şi umede, pe alocuri, cu licheni aurii. James se opri la cele mai joase, puse carpeta ca să se poată aşeza şi două perne ca să se poată sprijini cu spatele. Marina se aşeză şi, întinzând picioarele, nu se putu abţine să nu se gândească câte femei se mai sprijiniseră de pernele acelea şi dacă James considera de obicei picnicul un preludiu. Oricum, pe timpul mesei, manierele lui au fost impecabile.

— Poţi avea un rol important în proiectul ăsta, Marina, spuse el când încheiară masa cu plăcintă de mere. Cred că proprietarii doresc să recreăm atmosfera la ţară, dar într-un lux desăvârşit. În cazul ăsta, o să te las pe tine să alegi piesele vechi şi dacă vrei, te poţi ocupa şi de camerele de sus, în timp ce eu am grijă de sufragerie şi de cele de jos.

— Mi-ar plăcea să fac eu camerele astea, dar sunt oare pregătită?

— Eu aşa cred. Ai făcut o treabă excelentă în

dormitorul doamnei Galli.

Lauda lui o făcu să radieze. James se întoarse la maşină după carneţelul de notiţe. A lipsit o vreme şi Marina se gândi că se uita probabil prin curte, aşa că hotărî să mai rămână puţin pe scări, înainte să se ducă să-l caute. Se întinse puţin ca să-şi dezmorţească oasele, apoi îşi puse mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate, vrând să se odihnească cinci minute.

Dar se pare că aţipi câteva minute bune, pentru că atunci când deschise ochii, îl găsi pe James stând lângă ea. Stătea pe covoraş, privind-o de aproape, scrutător. Înainte să-şi dea seama de ce se întâmplă, James îi acoperi buzele cu ale lui.

La început, i s-a părut că vrea s-o sărute uşor, dar după câteva secunde, gura lui era încă peste a ei, încercând din răsputeri s-o facă să-i răspundă.

Când a încercat să-l îndepărteze, James nu i-a dat drumul, ci a prins-o mai bine de umeri şi, în cele din urmă, buzele i s-au înmuiat şi i-a răspuns la sărut.

După câteva minute – timp în care Marina savură cel mai senzual sărut din viaţa ei – fata îşi dădu seama ce făcea şi se smuci din braţele lui.

Tremurând toată şi vizibil ciufulită, cu obrajii roşii şi nervii întinşi la maximum, spuse, uitând de discreţie:

— Înainte să plecăm în Spania, Pat m-a avertizat că o să-mi faci avansuri. Şi n-am vrut s-o cred când mi-a spus că eşti un lup bătrân. Acum îmi dau seama c-a avut dreptate. Spune-mi, ce te-a oprit să acţionezi când am fost în Spania?

Vorbi calm, în timp ce Marina se aranja:

— În Spania nu mi se părea că aveai chef de făcut dragoste.

— Şi ce te face să crezi că acum am chef? făcu ea ochii mari.

— Ştiu asta. Te-am dorit de ceva timp, dar abia acum

simt că e reciproc, răspunse James. De ce să negi lucrul ăsta, Marina? Iar acum nu m-ai oprit de la început, pentru că-ţi plăcea. Inima îţi bătea de emoţie, nu de repulsie. Şi, oricum, m-ai oprit din alt motiv.

— Pentru că-mi place slujba pe care o am şi nu vreau să renunţ la ea.

— Şi de ce ar trebui să faci asta?

— Ştii la fel de bine ca şi mine că nu putem avea o relaţie profesională şi în acelaşi timp una amoroasă.

— Nu văd de ce nu s-ar putea întâmpla lucrul ăsta. Mai mult de cincizeci la sută din căsătorii pornesc de la locul de muncă. Poate chiar mai multe.

— Nu cred că-ţi cauţi o soţie, James.

— Dimpotrivă. Mi-ar plăcea să am o soţie şi copii, dar nu m-aş însura niciodată cu o fată cu care nu sunt sigur că mă potrivesc şi, ca să ştiu lucrul ăsta, trebuie mai întâi să locuim împreună un timp.

— Eu văd lucrurile altfel. Pentru mine, traiul împreună nu înseamnă decât că persoanele în cauză nu sunt sigure de propriile sentimente. Mie nu-mi pasă de ceea ce fac ceilalţi oameni sau dacă mă consideră demodată. Nu-mi voi da trupul unui bărbat căruia nu i-am dăruit încă inima.

— Şi atunci, crezi că te vei dărui pe deplin? Sau crezi că te vei păstra până la căsătorie, sau până ce-ţi vei asigura casa în caz că suferă cumva de tromboză şi va dispărea curând?

— De ce eşti atât de cinic? întrebă ea.

— Nu sunt cinic… sunt realist. Ăsta e preţul pe care majoritatea bărbaţilor îl plătesc pentru o soţie.

— Nu şi pentru mine. Tot ce vreau eu e să fiu iubită, şi bărbatul care mă va iubi vreau să spună „Aceasta e soţia mea”. Şi nu „Aceasta e prietena mea”.

— Şi ce se întâmplă dacă, după căsătorie, descoperi că e un amant plictisitor? îl vei mai iubi şi atunci?

— Nu cred că vreun bărbat inteligent, cu simţul umorului şi sensibil ar putea fi un iubit plictisitor. Să faci dragoste, nu înseamnă că trebuie să ai vreun talent special. Nu, e un… instinct primitiv pe care îl avem cu toţii.

— Asta e părerea ta. Ochii i se îngustară şi o privea ironic.

Marina se îmbujoră şi-şi ridică bărbia.

— E posibil să ai o exparienţă vastă în domeniul ăsta, dar se pare că nu eşti prea satisfăcut, din moment ce nu eşti încă însurat, i-o întoarse ea.

— Faptul că nu sunt căsătorit, n-are nimic de-a face cu sexul, spuse el rece. Dacă fata e drăguţă şi doritoare, atunci plăcerea mea e garantată. Dar o fată care mă satisface în pat nu trebuie să-mi fie pe plac şi în afara dormitorului. Când un bărbat are o menajeră excelentă, o mulţime de prieteni şi nimeni cu care să-şi împartă apartamentul, îşi poate permite să fie selectiv când îşi caută nevastă.

Când vru să adauge ceva ca să-l pedepsească pentru aroganţa lui, zâmbi şi zise doar:

— Ca şi tine, şi o femeie care se descurcă excelent de una singură, poate fi selectivă în ceea ce priveşte viitorul soţ. Orice femeie care îşi permite şi care are nişte pretenţii de la sine, poate selecta cât pofteşte.

— Eşti foarte sigură pe tine când spui lucrurile astea.

S-a ridicat şi a luat-o de mână.

— Dar când eram înfierbântat şi tu erai la fel ca mine, te-ai speriat, îi aminti el. Apoi i-a sărutat palma şi, în timp ce o privea cu ochi strălucitori, Marina îşi dădu seama de pericolul care o pândea şi îşi retrase degetele tremurătoare.

— Vezi? Ţi-e teamă, spuse el. Instinctul primar îţi spune să-mi sari în braţe, dar mintea ţi-e plină de inhibiţii.

Capitolul 6

Sări ca arsă şi, în timp ce-şi aranja fusta de lână, spuse indignată:

— Dacă nu mai e nimic de făcut pe aici, mi-ar plăcea să ne întoarcem la Londra.

— Şi să irosim după-amiaza asta minunată?

— Tu o iroseşti.

— Nu trebuia să mă tentezi aşezându-te aşa pe scări.

— N-a fost intenţionat, îl asigură ea.

— Sau a fost, dar la nivelul subconştientului, o tachină el.

Marina îi ignoră spusele şi strânse rămăşiţele de la picnic.

— Uite cum facem, spuse James, nu ne vom întoarce încă la Londra, dar îţi promit că nu voi mai aduce vorba despre subiectul ăsta şi vom face o plimbare, ca să ne umplem plămânii cu aerul ăsta curat. Eşti de acord?

Marina ezită. Era păcat să nu profite de o duminică atât de frumoasă.

— Chiar promiţi?

— Solemn.

Nu părea deloc a fi solemn, se gândi ea. Dar, cel puţin, n-o va mai prinde nepregătită.

— Bine, dar n-ar fi mai indicat ca mai întâi să ducem coşul la maşină?

Spre surprinderea ei, James s-a ţinut de cuvânt şi în restul după amiezii s-a purtat prietenos, dar n-a depăşit măsura. Când se plimbau prin curtea însorită, James comentă la arhitectura clădirii, dând dovadă de multiple cunoştinţe în domeniu. Dar n-au vorbit tot timpul şi în clipele de linişte, Marina se gândea la ce se petrecuse mai devreme. Fără îndoială, James era un iubit pasional pentru că, în doar câteva clipe, cât o sărutase, aprinsese în ea cele mai ascunse focuri. Şi doar gândindu-se la buzele lui sărutând-o şi la mâinile lui mângâind-o, se înroşi în obraji. A trebuit să se oprească să miroasă o floare de pe

marginea aleii, ca el să nu-i vadă îmbujorarea şi să-şi dea seama unde îi zburau gândurile.

Pe drumul de întoarcere, o întrebă dacă o deranja să asculte muzică.

— Deloc, spuse ea întrebându-se ce fel de muzică prefera şi sperând să nu fie una modernă care s-o asurzească.

Dar s-a liniştit când a auzit acordurile familiare de pian din Concertul numărul 2 de Rachmaninov şi a continuat să brodeze însoţită de muzica divină, care era şi pe placul ei.

— Dacă-ţi spun că promisiunea mea rămâne valabilă, vii să cinezi cu mine în apartamentul meu? întrebă James când treceau prin Park Lane, cu arbori înfloriţi pe marginile aleilor.

Tentaţia era mare. Marinei i-ar fi plăcut să vadă personal camerele pe care le studiase cu nesaţ în paginile revistei „Casa şi Grădina”. Dar era oare naivă dacă voia să creadă că îşi va ţine cuvântul după o cină în doi?

— Menajera mea îşi petrece duminicile cu sora ei din Sevenoaks şi va veni mai târziu, dar i-am spus să ne lase nişte mâncare în cuptor, adăugă el.

— Bine, dar să ştii că nu vreau să întârzii mult, spuse ea precaută.

Era clar că ştia ce-i umbla prin minte. Ochii îi erau întrebători şi spuse:

— Vei fi acasă exact la nouă şi jumătate şi, singură, în pat, pe la zece. E bine aşa?

Apartamentul lui era într-o clădire modernă, cu parcare subterană şi cu un portar atent la cei care intrau şi ieşeau de acolo. James locuia la ultimul etaj.

Marina se aştepta să intre în holul spaţios, unde pereţii erau acoperiţi de bucăţi de flanelă pe care erau înşirate miniaturi de tablouri italiene din secolul al nouăsprezecelea.

Dar când au intrat în sufragerie, a văzut că în locul decoraţiilor indiene era acum o colecţie de broderii orientale unde predomina culoarea crem. Două oglinzi spaniole, mari, montate în rame aurii dădeau camerei strălucire şi se potriveau cu firul auriu din pernele care stăteau pe canapea.

— Deci aici ai folosit invenţia mea cu pernele, spuse ea încântată că adaptase ideea ei în apartament.

Pentru sufragerie, lui Jane Logan confecţionase pernele din acelaşi material cu cel al draperiilor şi-l împodobise cu un fir de mătase de culoarea piersicii, ca să se potrivească tapetului de pe pereţi.

— Da, arată bine, nu crezi? Vrei să te duci la baie să-ţi împrospătezi machiajul?

Baia avea pereţi acoperiţi cu faianţă neagră şi, în marmură, busturile Afroditei şi al lui Apollo, dădeau o notă de originalitate. Prosoapele erau albe, cu un desen grecesc pe una din margini. Într-un colţ al încăperii era un casetofn în care era deja o casetă. Evident, asta nu era baia pentru musafiri, ci cea pe care o folosea chiar James.

Marina îl găsi pregătind masa într-un colţ al sufrageriei.

— Când sunt singur, sau am doar un musafir, obişnuiesc să mănânc aici, explică el.

— Te ajut cu ceva?

— Nu sunt prea multe de făcut. Dacă vrei, mai uită-te în jur, sugeră el.

Era o invitaţie căreia era încântată să-i dea curs pentru că, deşi camera nu era foarte spaţioasă şi bine luminată, erau, pe alocuri, nişte grupuri de obiecte pe care Marinei i-ar fi plăcut să le studieze în detaliu.

De când era în grija bunicilor, fusese sfătuită să-şi cheltuie banii doar pe obiecte de valoare. Aşa că studie cu interes colecţia de picturi de pe perete, pentru că, fără îndoială, era originală.

James îi aduse un pahar cu vin şi-i povesti despre câteva dintre ele, inclusiv despre unul care înfăţişa o scenă de luptă şi pe care-l cumpărase pe vremea când era elev.

Au vorbit despre picturi şi în timp ce mâncau friptură cu salată şi biscuiţi scoţieni.

— E timpul să bem o cafea, după care vom pleca, spuse James uitându-se la ceas.

Până atunci şi-a ţinut atât de bine promisiunea, încât i s-a părut că visase scena de la vilă. Doar când a condus-o până la uşă şi i-a urat noapte bună, Marina i-a văzut ochii scânteietori şi şi-a dat seama că nu uitase nimic din ce se petrecuse între ei.

Mai târziu, stând în pat, sub noua pătură din lână fină, se gândi că, dacă n-ar fi sărutat-o, ziua ar fi fost perfectă. Sau dacă nu i-ar fi fost şef. Sau dacă n-ar fi ştiut că era unul din obiceiurile lui. Sau dacă n-ar fi fost convinsă că, pentru el, sărutul n-ar fi fost preludiul pentru a ajunge în pat.

Prea multe dacă, îşi zise ea sec.

Într-o dimineaţă, Marina găsi pe birou o scrisoare cu ştampilă franceză. Scrisul de pe plic îi era necunoscut, deşi putea jura că-l mai văzuse o dată.

Înăuntru era o coală de hârtie albă, extrem de scumpă, pe care era notată adresa unui castel deasupra căruia scria „Vicontesa Daubray”. Era şi oscrisoare care începea cu „Draga mea, Marina”, iar fata, derutată, dădu pagina şi văzu semnătura: Cleone.

„Ne-am întors la Champfleuri săptămâna trecută, unde vom petrece două luni de linişte, înainte ca turiştii să dea năvală în castel. Vom rămâne aici până la sfârşitul lui octombrie şi dacă veţi ajunge cumva în această parte a Franţei, veniţi să petreceţi câteva zile alături de noi. Mi-ar face o deosebită plăcere să vă arăt comorile pe care nu le pot lua cu mine în vacanţele de iarnă”.

Restul scrisorii conţinea câteva întâmplări amuzante

pe care le-au trăit cei doi soţi în ultima parte a şederii lor în Jávea, şi se termina: „Dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut acolo, tu şi James ne-aţi părut cei mai simpatici”.

Mai târziu, Marina urcă în biroul lui James, să-i spună că aflase veşti de la Cleone.

— Şi eu am primit, spuse el.

— Se pare că ne-am înşelat presupunând că nu erau căsătoriţi. Se încadrează în categoria cuplurilor care au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Sau or fi la a doua sau a treia căsnicie şi încă n-au avut timp să se cunoască suficient de bine şi să apară neînţelegerile.

Potolită de cinismul lui, schimbă subiectul, întrebându-l ceva referitor la o problemă pe care o avea în partea ei de proiect.

În noaptea care urmă, aplecată peste măsuţa de la fereastră, Marina răspunse la scrisoarea Cleonei, mulţumindu-i pentru invitaţia la Champfleuri şi poftindu-i, la rândul ei, în noua ei casă, în caz că aveau drum prin Londra.

„Nu vă puteţi imagina cât de mult îmi iubesc apartamentul. Mai ales că se află pe malul râului. Mă simt norocoasă că am o slujbă atât de interesantă şi un loc al meu unde pot face orice îmi trece prin cap. Nu cred c-aş putea fi mai fericită”.

După ce a scris această ultimă propoziţie, a făcut o pauză. Avusese momente când s-ar fi simţit extrem de fericită să aibă cui povesti despre lucrurile care i se întâmplaseră peste zi. Cineva care, dacă avea un coşmar, sau un zgomot ciudat o trezea noaptea, era acolo, s-o liniştească şi să-i ofere protecţie. Cineva cu care să împartă micul dejun şi The Times şi minunatele acorduri de vioară din concertul lui Ceaikovsky, pe care-i plăcea să-l asculte în fiecare dimineaţă când îşi bea cafeaua.

Se concentră din nou pe scrisoare. „Gătitul, care pe

timpul când bunica era bolnavă, constituia o mare problemă pentru că trebuia să ţin cont de regimul ei, acum e un prilej de bucurie”, mai scrise, când sună telefonul.

— Marina Linwood.

— James la telefon. M-am gândit că vei avea nevoie de o zi liberă ca să fii acasă când îţi va fi adusă mobila. Dacă ţi-o vor aduce sâmbăta, îţi va da peste cap programul de la sfârşit de săptămână, aşa că poţi să fixezi o zi în cursul săptămânii.

— Mulţumesc, aşa voi face.

— Noapte bună.

Înainte să-i răspundă, închisese. Deja se gândise unde avea să stea fiecare lucru, dar nu aveau să încapă toate antichităţile strânse de bunicul său, aşa că trebuia să se mulţumească deocamdată cu strictul necesar şi să spere că, într-un viitor apropiat, îşi va permite o casă mai mare, unde să aşeze câte lucruri va dori.

Spre deosebire de comercianţii de antichităţi ai generaţiei sale, Angus Merryweather achiziţionase o mulţime de obiecte franţuzeşti pe vremea când acestea nu aveau încă mare căutare în Anglia. Şi când prindea o piesă bună, o oprea pentru el. Aşa s-a întâmplat şi cu un pat în formă de barcă, făcut pentru Napoleon, umplut cu perne din fulgi, pe care Marina se gândi să-l folosească pentru noul ei apartament.

Când au plecat băieţii care i-au adus mobila, Marina a scos ceara specială de lustruit a bunicului său şi, timp de o oră, a frecat lemnul care se prăfuise în depozit. În timp ce făcea asta, îşi mai amintea, din când în când, de ciudatul obicei al bunicului său de a nu păstra obiectele mult timp depozitate. îi veniră în minte momentele când se duceau împreună la târgurile de antichităţi, unde erau expuse fel de fel de produse de proastă calitate, dar şi nenumărate piese de valoare. Bunicul său obişnuia să se gândească de două ori dacă un obiect merita cumpărat.

Ultima dată când au fost împreună la un astfel de târg, bunicul său a văzut un bufet prăfuit şi deteriorat, pe care vânzătorul de la stand îl achiziţionase chiar de la el într-o stare excelentă.

— Ultima oară când am văzut bufetul ăsta, era cea mai frumoasă piesă care mi-a trecut prin magazin. Priveşte-o acum! Arată jalnic! Du-te la galeriile de artă, întreabă un specialist. O să vezi că-ţi vor spune că nu există o astfel de piesă în colecţiile lor. Şi ştii de ce? Pentru că ai distrus-o! N-ai păstrat-o aşa cum trebuie şi ai distrus-o!

Şi zicând acestea, părăsise standul, lăsând vânzătorul cu gura căscată şi pe alţi privitori care se strânseseră în jurul lui şi plecă spre următorul stand, urmat de Marina, căreia îi venea să intre în pământ de ruşine.

Cum cercul ei de prieteni era restrâns, iar sufrageria atât de mare, se gândi să le spună invitaţilor să vină cu câte un însoţitor, pentru a fi mai mulţi.

Majoritatea pregătirilor au fost făcute în sâmbăta petrecerii, când Jane Logan veni mai devreme pentru a o ajuta. Soţul ei era plecat din ţară, iar mama stătea cu micuţii.

Reacţia ei, când a văzut casă, a fost explozivă.

— E minunată, Marina! Pur şi simplu minunată! exclamă ea uitându-se în jur la pereţii sufrageriei, pictaţi în tonuri de vernil şi turcoaz care parcă se întrepătrundeau.

Marina obţinuse acest efect cu ajutorul unor pulverizatoare. Tavanul era mat, dar pereţii dădeau impresia că obiectele din cameră se reflectă pe toată suprafaţa lor. Podeaua era acoperită cu o carpetă de culoare oliv pal, care, la un capăt al camerei, se continua cu un set de dulăpioare. În partea dinspre fereastră, era aşezat divanul, acoperit cu vreo douăzeci de perne în toate nuanţele de oliv.

— Ce arbori sunt ăştia? întrebă Jane arătând spre doi puieţi plantaţi în ghivece mari.

— Arţari japonezi. Mi s-a spus că se dezvoltă foarte bine în interior, şi-mi plac mai mult decât ferigile şi plantele de ghiveci.

Ochii lui Jane s-au îndreptat spre camera de sus, unde se vedea covorul persan, pe care Marina îl moştenise de la bunicul său şi care acum împodobea cu eleganţă şi măiestrie poate cea mai urâtă balustradă. Peretele dormitorului era aproape tot plin de picturi şi rafturi cu cărţi, iar cele două paturi păreau, în lumina zilei, canapele.

După un prânz uşor, Jane o ajută pe Marina cu ultimele pregătiri, apoi s-au relaxat până a venit timpul să se îmbrace.

— L-am rugat pe James să vină cu o oră înaintea celorlalţi, pentru că vreau să vadă apartamentul înainte să se umple cu invitaţi, explică Marina în timp ce îmbrăca rochia din mătase violet, cu broderii aurii.

Jane purta o bluză din mătase cu floricele maro şi o fustă asortată.

La ora pe care i-o spusese Marina, James sună la uşă. Când deschise, îl văzu stând pe scări, alături de un bărbat cu câţiva ani mai în vârstă decât el, pe care i-l prezentă drept John Lloyd. James adusese ceva înfăşurat în hârtie, pe care i-l dădu sus.

Când l-a luat în mână, şi-a at seama că era o plantă de ghiveci. A dat la o parte hârtia şi a văzut că era o azalee frumoasă, albă, una din puţinele plante de apartament pe gustul ei.

— E minunată! E foarte drăguţ din partea ta!

Jane ieşi din bucătărie şi, după ce dădu mâna cu ambii bărbaţi, îi luă haina lui John Lloyd şi-l întrebă dacă preferă, pentru început, vin alb sau roşu. Când i-a luat haina lui James, l-a văzut privind critic încăperea. I-a dat un pahar de vin roşu şi a făcut loc plantei primite, lângă

cei doi arţari. Apoi a ascultat conversaţia lui Jane cu domnul Lloyd şi a încercat să se abţină să-l privească pe James în timp ce acesta măsura atent încăperea.

Jane a fost cea care, când acesta se întorsese la ei, îi spuse:

— Nu-i aşa că Marina a făcut o treabă bună?

— Da, dar mă aşteptam să se descurce, pentru că e poate talentată, răspunse privind-o pe Jane. Apoi, întorcându-se spre Marina:

Pot să văd şi dormitorul?

— Sigur. Şi i-a arătat scara spiralată.

— Nu vii cu mine?

Îşi dădu seama că vrea să-i vorbească în particular, ceea ce nu-i scăpă nici lui Jane, care-l invită pe domnul Lloyd să admire priveliştea.

Privind picturile din dormitor, James spuse:

— Lloyd este un văduv, care, după părerea mea, s-ar potrivi de minune cu Pat. Dacă par să se placă, te rog să faci tot ce poţi ca să-i ajuţi, da?

Şi pentru prima dată, era rândul ei să-l ironizeze:

— Formezi adesea perechi, James?

— Băiatul lui Pat va avea în curând nevoie de un bărbat în preajmă, răspunse el serios, unei femei îi poate fi extrem de dificil să coopereze cu un adolescent. Nu-mi place să pierd una dintre cele mai bune secretare, dar mi-a plăcut Dick Wilson şi, când a aflat că nu mai are nicio şansă de vindecare, m-a rugat să am grijă de ea.

— Da, sigur că o să ajut, răspunse ea, de data asta serioasă.

Dar seriozitatea lui se risipi imediat şi-i reveni acea strălucire periculoasă în ochi.

— N-ai fi venit cu mine, în dormitorul tău, dacă ceilalţi n-ar fi fost prezenţi, nu-i aşa?

Ea spuse, senină:

— Sunt o fată de modă veche. Trebuie să mă gândesc

de două ori, înainte să chem un bărbat în apartamentul meu. Nu contează în ce cameră.

— Părinţii ar fi trebuit să-ţi pună unul din numele alea pline de virtuţi, precum Prudenţa, sau Castitatea. I-a privit rochia. Dar îmbrăcată aşa, parcă eşti o zeiţă a amorului.

Spre uşurarea ei, soneria sună şi se scuză ca să meargă să deschidă. Era Pat, însoţită de un bărbat care fu prezentat drept Alex MacDonald. În curând şi-au făcut apariţia toţi invitaţii şi petrecerea a început în adevăratul sens al cuvântului.

Însoţitoarea lui David era mătuşa lui, iar Chris a venit cu o fată care lucra la revista „Casa Ta”.

Marinei nu i-au plăcut niciodată petrecerile unde se serveau tone de mâncare semipreparată, cu gust aproape identic şi care ajungeau cu siguranţă pe covor. Aşa că, la petrecerea ei, se gândise să pregătească singură mâncarea pentru oaspeţi, şi gătise cartofi la cuptor şi aripioare bine condimentate. Mai pregătise şi două boluri cu salată verde şi diferite feluri de sosuri.

La ora nouă, i-a rugat pe toţi să se aşeze pe undeva şi, în timp ce Jane le împărţea şerveţele, cuţite şi furculiţe, ea le-a dat pui şi cartofi şi i-a rugat să se servească singuri cu salate şi sosuri de pe masa din mijlocul camerei. Cu ajutorul lui David şi al lui James care umpleau paharele, cina fu servită repede şi un timp, conversaţia lâncezi, pentru că toată lumea se concentra pe mâncare.

Marina şi-a mâncat cina aşezată pe un covoraş de lână, lângă canapeaua pe care stătea fata de la revistă, între Alex MacDonald şi Mary Baxter de la etajul superior. În timp ce fetele discutau, Marina vorbi cu Alex şi află de ce nu-l întâlnise niciodată cât timp a stat la Pat. Era inginer în Europa centrală şi avea concediu doar o dată pe an. A fost împreună la şcoală cu Dick Wilson şi, fiindcă era neînsurat şi nu-i mai trăiau nici părinţii, toate concediile şi

le petrecea acasă la familia Wilson.

Pentru că Marinei i s-a părut că la petreceri dau întotdeauna bine budincile cu fructe, pregătise şi ea una asemănătoare. A mai copt pere şi le-a decorat cu frişcă şi iaurt şi a pregătit şi o prăjitură cu cremă de ciocolată.

Şi-a mâncat para pe canapea, conversând cu Robert Lloyd şi i s-a părut mai puţin amuzant decât Alex şi nici pe departe atât de simpatic.

La unsprezece şi un sfert, soţii Baxter, care-şi lăsaseră copii cu o bonă, a trebuit să plece şi pe la miezul nopţii, şi restul invitaţilor au plecat.

— Unde este James? a întrebat-o Marina pe Jane când şi-a dat seama că era singurul oaspete de la care nu-şi luaseră la revedere. Robert Lloyd plecase deja, iar James nu era de găsit.

— Probabil că e la baie, spuse Jane.

Dar, spre mirarea Marinei, l-au găsit în bucătărie, cu un şorţ legat în jurul taliei, spălând vasele.

— Nu m-aş fi aşteptat să fii un bărbat atât de domestic, spuse Marina.

— Nu e nevoie de mare pricepere să speli câteva vase, veni răspunsul lui sec.

A rămas până la ora unu şi, la plecare, i-a sărutat mâna lui Jane şi i-a spus:

— A fost o adevărată plăcere să vă întâlnesc din nou, doamnă Logan. Noapte bună.

Marinei i-a zis:

— Urcă te rog în biroul meu, luni dimineaţă. Am ceva ce aş vrea să vezi

— Aşa voi face. Mulţumesc pentru ajutor. Şi a vrut să dea mâna cu el.

El i-a luat-o şi i-a ţinut-o strâns în timp ce o săruta pe ambii obraji, în binecunoscutul stil spaniol.

— E îndrăgostit de tine, Marina, spuse Jane, când bărbatul plecă, în sfârşit. Abia de şi-a luat ochii de la tine

toată seara.

— Simte atracţie, nu iubire, spuse Marina rece. Mă vrea în patul lui, dar eu nu mă las dusă, iar el nu e obişnuit ca fetele să-l refuze.

— Nu ştiu cum de-i poţi rezista.

— Poate că nu i-aş rezista, dacă nu mi-ar fi şef. Tu ai rezistat cuiva, Jane, înainte să-l cunoşti pe Robert? Nu-mi spune, dacă nu vrei. Doar că, uneori, am senzaţia că sunt ultima fată din Anglia căreia îi mai pasă încă de virginitate. În unele clipe, mi se pare o prostie, dar, de multe ori, am impresia că este o calitate.

— Oh, nu, cred că multe fete sunt virgine, dar n-o spun de frică să nu râdă ceilalţi de ele. Depinde şi de educaţia primită şi de forţa ta de a rupe barierele moralităţii. Părinţii mei şi-au exprimat întotdeauna liber ideile faţă de mine. Poate că n-a vorbit niciodată despre asta cu tine, dar mama e cu totul împotriva pastilelor şi nu numai împotriva celor contraceptive ci şi a tranchilizantelor şi a somniferelor. Când cineva moare, crede că e o prostie să dai celui îndurerat un sedativ în loc să-l laşi să plângă şi să reuşească să depăşească momentul în timp. Cât despre pastila contraceptivă, crede că e bună doar pentru oamenii care beau prea mult şi gândesc puţin sau deloc, şi periculoasă pentru cei capabili. Îmi amintesc când îmi spunea: E o prostie să schimbi cursul firesc al lucrurilor doar ca să-i îmbogăţeşti pe cei care comercializează astfel de droguri, dragă. Oamenii cu cap ştiau foarte bine cum să planifice momentul când va veni un copil cu ani buni înainte ca pastilele astea să fie inventate.

Marina zâmbi. Mama lui Jane era o femeie blândă, care însă avea întotdeauna păreri ferme.

— Oricum, ca să-ţi răspund la întrebare, da, am rezistat, a continuat Jane. Dar nu şi după ce eu şi Robert am devenit logodnici. El a fost primul şi singurul meu iubit

şi nu cred că am pierdut ceva dacă n-am trecut şi prin patul altora.

— Cum ţi se pare David? întrebă Marina.

— E greu de spus, după ce l-am văzut doar o dată. Poate e puţin amuzant. Dar James e extrem de atrăgător. Zâmbeşte tot timpul şi e mereu spontan, iar când râde, parcă îi râd şi ochii.

— Umorul lui nu e atât de atrăgător şi când râde de cineva, spuse Marina sec.

— Te tachinează pentru că te place. Ce-ţi spunea când l-ai dus să-ţi vadă dormitorul? Mi s-a părut că ai coborât scările în fugă, imediat ce ai auzit soneria.

— Îmi spunea că trebuia să mă fi numit Castitate dar că rochia asta nu se potrivea deloc cu felul meu de-a fi.

— Aşa e. Acoperă, dar nu ascunde, spuse Jane zâmbind. Mai bine n-o porţi dacă vrei să cinezi în doi cu el. Râse.

Mai bine nu cinezi deloc singură cu el dacă vrei să rămână totul ca acum.

— Nu cred c-o să mai reziste mult. Probabil cunoaşte fete superbe în fiecare zi şi în curând îşi va pierde interesul în ceea ce mă priveşte, pentru că o fată mai cooperantă îi va tăia calea.

— Mm… poate. Dar bărbaţii care fac o pasiune pentru femei, pot fi precum colecţionarii. Ştii cum e să existe un lucru pe care-l doreşti la nebunie şi care-ţi trebuie, dar pe care nu-l poţi cumpăra încă. Poate că pentru tipul de Casanova, fata care spune „Nu!” e cea dorită cel mai aprig.

S-au culcat mai târziu şi s-au trezit aproape de prânz în dimineaţa următoare, mai mult din cauza soarelui care bătea în geam.

— Dacă cineva ar vrea să se mute la Londra, cu siguranţă că ăsta ar fi locul ideal, remarcă Jane care mânca aripioarele de pui rămase de aseară cu privirea pe

geam, la un vaporaş care traversa râul, în drum spre Greenwich.

Îşi adusese doar o valiză cu câteva lucruri. Pe la ora trei, şi-au luat la revedere şi Jane s-a urcat într-un taxi care o ducea la Tower Hill, de unde urma să ia trenul ca să se întoarcă în provincie.

Marina petrecu restul după-amiezii scriind scrisori de mulţumire pentru toţi cei care o onoraseră venind la petrecerea ei aducându-i cadouri de casă nouă. Şi a fost mai mult deranjată când a văzut că azaleea adusă de James nu era într-un ghiveci obişnuit, ci într-unul vechi, de mare valoare.

Luni dimineaţă, a rugat-o pe Pat să-i spună când e liber James. Când fu chemată, se duse în biroul lui ca să vadă ce voia să-i arate.

— Asta era, spuse el, în timp ce deschidea un sertar şi scotea de acolo un desen.

Era o schiţă a apartamentului ei, văzut dinspre fereastră şi era destul de apropiat de felul cum arăta acum. Desenase pereţii în verde-albăstrui, şi apoi pictase cu alb scara spiralată şi mobilierul. Nu era mobila ei, pentru că pe aceea o văzuse abia la petrecere, dar erau piese vechi, pe care James le pusese exact în aceeaşi poziţie în care se găseau şi acum.

Bărbatul înconjură biroul şi veni lângă ea.

— Se pare că şi tu ai carpete frumoase, spuse el indicând covorul persan.

— Când ai făcut asta?

— În ziua în care te-am însoţit să vezi locul. Este o modalitate prin care mă relaxez.

— Pot s-o păstrez?

— Cu siguranţă.

— Vrei s-o şi semnezi pentru mine?

I-a luat desenul, l-a pus pe birou şi l-a semnat şi datat în colţul drept, jos. Când i l-a înmânat i-a spus:

— Este un exemplu impresionant cum ne potrivim pe plan profesional. Îmi confirmă sentimentul că trebuie să stabilim un raport personal la fel de strâns.

Marina îi ignoră observaţia şi spuse:

— Mi-a luat mult timp să mă decid asupra culorii dominante. Tu ţi-ai dat seama imediat ce trebuia.

— Dar n-ai încredere în flerul meu într-un alt domeniu, diferit de cel al designului.

— Aş vrea să nu pui problema asta, mai ales aici, la serviciu, protestă ea.

— Vrei să iei cina cu mine, vinerea viitoare?

Era pe cale să refuze, când el adăugă:

— Nu în doi. Dau o mică petrecere pentru un arhitect american şi soţia lui, care mă primesc mereu foarte bine când merg în State. Şi i-am mai invitat şi pe Lucia Ashton şi pe soţul ei. Cred că-ţi va face plăcere compania lor.

— Sunt sigură de asta. Buticurile Luciei erau unele dintre magazinele ei favorite şi nu putea rata ocazia de a o cunoaşte personal pe cea care crease o adevărată modă în confecţionarea mobilei şi a tapiţeriei. Mulţumesc. La ce oră?

— La şapte treizeci, dar, dacă vrei, poţi veni direct de la serviciu, poţi face o baie şi te poţi schimba la mine. Eu nu voi fi acolo până la ora şapte, dar menajera va avea grijă de tine.

— Mulţumesc, dar cred că mai degrabă mă duc acasă.

La ora prânzului, Marina se duse la departamentul de ţesături al lui John Lewis, de unde cumpără o schiţă Vogue pentru o fustă voluminoasă şi şase metri de tafta neagră. I-au trebuit două seri să facă fusta pe care vineri o purtă cu o bluză din mătase albă croită în stilul anilor şaptezeci. Pantofii erau din satin, cu ciorapi asortaţi. Bijuteriile erau inelul de logodnă cu smarald al mamei sale şi cerceii şi colierul de perle primit de la bunicul său. Peste bluză avea

o jachetă neagră, din lână, pe care şi-o confecţionase singură din petice de blăniţă de la hainele purtate de bunica ei, prin anii treizeci.

James deschise uşa şi-i atârnă haina într-un dulap de pe hol. Apoi a luat-o de mână şi a dus-o în sufragerie, unde se aflau şi ceilalţi patru invitaţi.

Dacă ar fi fost timidă din fire, Marina ar fi apreciat gestul lui de a o lua de mână pentru a o duce într-o încăpere unde nu cunoştea pe nimeni. Dar cum să-şi facă noi cunoştinţe nu i s-a părut niciodată un chin, era de părere că dacă se ţineau de mână îi va face pe ceilalţi să creadă că aveau o relaţie şi că ea era ultima lui cucerire.

— Marina, ei sunt Kay şi Jake Mihener, Lucia şi Bill Ashton.

Dădu mâna cu toţi. Jame se duse să-i umple şi ei un pahar cu şampanie şi, în timp ce era plecat, Lucia Ashton spuse:

— Chiar înainte să vii, James ne-a spus cât de minunat este apartamentul tău, domnişoară Linwood. Asta este prima oară când eu şi Bill venim aici de când James a redecorat şi pernele acelea ingenioase au fost primele lucruri pe care le-am observat când am intrat. Am înţeles că este o idee de-a ta. Mi-aş fi dorit să te fi găsit înaintea lui James. Înainte, mă ocupam personal de design, dar de când ne extindem în provincie, caut oameni talentaţi, care să se potrivească stilului meu. Oricum, James te-a văzut primul şi n-am de gând să distrug o prietenie frumoasă încercând să i te fur.

Au cinat la una din piesele favorite ale gazdei, o masă în formă hexagonală, cu o sculptură delicată. Marina s-a aşezat între Bill şi Jake, iar James s-a aşezat în faţa ei, cu Key în stânga şi Lucia în dreapta.

Soţii americani aveau în jur de cincizeci de ani. Key avea părul grizonant, tuns foarte scurt şi purta o rochie albă, din stofă fină, cu broderie argintie.

Lucia purta una dintre creaţiile proprii, o rochie din mătase gri, cu volănaşe, pe care erau imprimate, în culori vii, versuri, care începeau şi se terminau cu aceeaşi rimă. La guler, materialul fin se aduna ca într-o cupă de culoare stacojie, iar mânecile aveau un model asemănător. Era o rochie uşor de purtat şi tipică, la o croială care te atrăgea. Acest lucru o făcuse celebră printre femeile care nu-şi puteau permite haine scumpe.

În timpul cinei, construcţia mesei i-a antrenat la o discuţie comună, dar, în curând s-au format grupuleţe: Kay cu Bill, James cu Jake şi Marina cu Lucia, care vorbea despre şansa pe care o au femeile în ziua de azi de a fi unice şi de a nu se duce la o petrecere unde să descopere că şi altcineva are o rochie identică.

— Astăzi, oricine recunoaşte o rochie semnată de Zandra Rhodes, Gina Fratini sau de Lucia Ashton şi ştie că e unicat, o apreciază.

Key a observat pantofii Marinei şi a venit lângă ea s-o întrebe de unde şi-ar putea lua şi ea o pereche similară şi conversaţia s-a întors la magazinele de antichităţi din Londra.

Şi s-a dovedit că existau subiecte comune care-i interesau pe toţi, aşa că seara a trecut uşor şi în mod plăcut şi doar când soţii Ashton au spus că vor pleca, Marina a realizat că se făcuse destul de târziu şi pentru ea.

— Te rog, poţi chema un taxi pentru mine? l-a întrebat ea pe James.

— Te voi duce eu acasă, după ce-i voi lăsa pe Key şi Jake la hotel.

— Oh nu, te rog, nu trebuie să te abaţi din drum pentru mine.

— Dar stau la Savoy. Casa ta nu e atât de departe. Nici prin gând nu mi-ar trece să te las să mergi cu taxiul la ora asta.

Nu putea să se certe cu el. Îşi dădu seama că putea

să prevină situaţia, dacă ar fi fost cu ochii pe ceas. Dacă s-ar fi scuzat că trebuie să ajungă acasă pe la unsprezece pentru că trebuie să se trezească devreme mâine dimineaţă, James i-ar fi chemat cu siguranţă un taxi.

Deşi era hotărâtă să-i refuze din start dorinţa de a petrece noaptea la ea, acceptă s-o ducă.

În drum spre Savoy, Jake s-a aşezat lângă James, iar Marina a stat pe bancheta din spate, lângă Kay, de la care a auzit întâmplări hazlii despre copiii ei. Marina a încercat să fie atentă la ce i se spunea şi să ignore ceea ce va urma, dar, la câteva zile, nu-şi putea aminti prea multe din câte i se povestise.

— Veniţi să mai stăm de vorbă, i-a invitat Jake când au ajuns la hotel.

Marina a văzut-o pe Kay aruncându-i o privire amuzată. Era clar că ea simţise că James mai are şi alte planuri pentru seara aceea.

— Nu, cred că mai bine mergem. Mulţumim. E trecut de unu şi aş vrea să fiu în pat pe la două, dacă se poate, spuse James.

Marina era sigură că femeia se gândea: Oare în al cui pat?

Şi-au spus noapte bună şi, în timp ce cuplul intra în hotel, James a ajutat-o să intre în maşină, având grijă să nu-i prindă fusta când închidea uşa.

Mi se pare că te înţelegi bine cu Lucia, remarcă el când porniră la drum. Să ştii că nu glumea când a zis că voia să-ţi ofere o slujbă dacă nu erai în echipa mea.

— Mă întreb dacă ar avea Chris vreo şansă cu ea, spuse Marina gânditoare.

— Chris fiind băiatul cu barbă pe care l-am văzut puţin la petrecere?

— Da, lucrează la „Casa Ta”, dar n-are posibilitatea să-şi folosească talentul acolo.

— Dacă se va duce la un interviu cu Lucia, ar fi foarte

înţelept din partea lui să se bărbierească, răspunse James sec.

Marina era sigură că nu lăsase o impresie bună şi i-a spus, mai degrabă defensiv:

— După cum ai spus, e tânăr. Tu nu aveai barbă când erai de vârsta lui?

— Nu. În tinereţe nu mă purtam atât de neglijent.

Fata se întrebă dacă în tinereţe se purtase stupid în faţa vreunei fete şi poate că ăsta era motivul pentru care se purta aşa acum cu sexul opus.

În curând, treceau pe lângă Turn. Brusc, tensiunea crescu. La ora unu şi un sfert, străzile pustii ale Londrei aveau un aer sinistru.

Într-un fel, îi părea bine că nu venise cu un taxi care pleca înainte ca ea să descuie casa. Înainte să se mute, a studiat istoria regiunii şi a descoperit că înainte să se construiască acea clădire, în anul 1800, prin acea zonă, bande de hoţi au furat încărcături din vapoarele maurilor. În apropierea Tunelului Pier, era un doc unde fuseseră executaţi marinarii care nu se conformaseră şi care fuseseră spânzuraţi şi lăsaţi să atârne până ce timpul le putrezea frânghiile. Doar interiorul apartamentului o făcea să uite de trecutul macabru al râului. Dar n-ar fi mers nicăieri prin Londra noaptea, decât alături de un bărbat înalt şi bine făcut, care s-o protejeze.

James a oprit Rolls-ul la uşa ei şi i-a deschis portiera. În timp ce Marina cobora, spuse:

— Vrei să urc cu tine şi să aştept până ce aprinzi toate luminile ca să vezi dacă e totul în ordine?

Ea răspunse repede, dar ferm:

— Nu, mulţumesc.

Lăsase lumina aprinsă la intrare şi a găsit repede cheia.

El a întins mâna să deschidă, şi ea, din slăbiciune, sau, mai bine zis, considerând asta ca pe un gest de

curtoazie, i-a dat cheia.

James a descuiat şi a deschis uşa. S-a dat înapoi ca s-o lase să treacă, iar ea a întins mâna să ia cheia, spunând:

— Mulţumesc… şi-ţi mulumesc şi pentru invitaţia din seara asta. A fost o cină foarte plăcută.

— Aşa cum ne-a făcut plăcere tuturor să te avem printre noi.

După ce-i dădu cheia, el o prinse de braţ.

— Chiar ţi-e mai frică de mine decât de un hoţ care ar putea fi sus?

— Sunt sigură că nu e nimeni. Te rog, lasă-mă să plec.

— Nu-mi spune că pe Leigh nu-l laşi să te sărute de noapte bună. Şi după ce spuse asta o sărută şi-i şopti la ureche: Dacă aş fi intenţionat să rămân, aş fi stins luminile la plecarea de acasă.

Apoi o lipi de pieptul lui şi-i dădu un sărut mai pasional decât fuseseră toate cele primite de la David. Când i-a dat drumul, i-a zis:

— Acum stai aici în timp ce eu mă duc sus să mă asigur că e totul în regulă. A aprins lumina de la capătul scărilor şi a urcat.

Marina stătea pur şi simplu sprijinită de perete, cu inima bătându-i repede.

A revenit după câteva momente, iar Marina credea că va fi sărutată din nou.

De data asta, însă, James n-a atins-o. Zâmbind, i-a spus:

— Toate sunt la locul lor. Asta-i tot. Somn uşor! A deschis uşa şi a ieşit, închizând-o în urma lui.

Marina petrecu dimineaţa următoare gândindu-se la noaptea trecută. Intenţionase să meargă la piaţă să facă nişte cumpărături, dar, în loc de asta, rămase acasă să mai cureţe şi să mai lustruiască mobila.

Se tot gândea la James şi după-amiază se hotărî să-i

scrie un bilet de mulţumire pentru minunata cină la care avusese prilejul să ia parte.

Luni şi-a înrămat desenul primit de la James şi l-a atârnat pe peretele opus ferestrei din sufragerie, sub o schiţă de apartament a ducesei Stefania, datând din anul 1860, din Palatul Mannheim.

James a fost plecat primele trei zile din săptămână, iar Marina era fericită că n-a mai avut parte de prezenţa lui, care o distrăgea de la muncă.

Miercuri seară, David a dus-o la teatru. Avea să petreacă următorul sfârşit de săptămână cu părinţii săi şi a întrebat-o dacă voia să i se alăture.

— Mama dă o petrecere în scopuri caritabile şi m-a rugat să aduc şi eu pe cineva, i-a explicat el.

Joi şi vineri, James a fost la birou, dar Marina n-a fost nicio clipă singură cu el. Sâmbătă şi-a pregătit câteva lucruri şi David a venit şi a luat-o.

Au mâncat la un restaurant de pe drum şi au ajuns la casa părintească aproape de ora ceaiului.

Marina se aştepta ca mama şi sora lui să nu fie ca Jane Logan şi mama ei, dar a rămas surprinsă când i-au fost prezentate două femei foarte înalte şi bine făcute, al căror machiaj era compus doar din ruj şi ale căror unghii nelăcuite şi nu foarte îngrijite, spuneau despre ele că sunt nişte persoane neglijente care nu pun mare preţ pe aspectul fizic. În curând, a aflat că principala preocupaţie a doamnei Leigh era bucătăria, iar a Penelopei – caii.

Oricum, se părea că o plăcuseră încă din primul moment, şi, deşi i se dăduse poate una dintre cele mai urâte camere, măcar baia avea o cadă mare şi apa era destul de fierbinte ca să se poată relaxa.

Brigadierul Leigh, pe care l-a cunoscut când a coborât pentru cină, era un om surprinzător de rotofei şi scund şi părea un pitic pe lângă soţia lui, amazoană, pe care o cunoscuse când ea era ofiţer care apăra drepturile

femeii în timpul celui de-al doilea război mondial.

Mai mult surprinsă, Marina constată că la cină a fost aşezată lângă el şi a aflat cu stupoare că era un împătimit colecţionar de portrete în miniatură cu scene din război.

— Mâine o să ţi le arăt, draga mea, promise el.

În drum spre petrecere, David spuse:

— Se pare că te-ai înţeles bine cu tata. Presupun că aţi vorbit despre colecţia lui de portrete, nu?

— Da, mâine dimineaţă mi le va arăta.

— Nu-l lăsa să pună monopol pe tine. Vreau şi eu să petrec câteva clipe cu tine. Şi, în plus, ai încântat-o şi pe Penelope.

— Serios? Mi s-a părut că şi-a pierdut interesul în ceea ce mă priveşte, când i-am spus că nu ştiu să călăresc.

— Nici să nu te mire felul în care arată. I-a plăcut întotdeauna să se facă remarcată în domeniile dominate de bărbaţi şi, după cum cred că deja ai observat, nici ea şi nici mama nu sunt preocupate de modă. A privit-o zâmbind. Tu arăţi întotdeauna extraordinar. Manşetele alea mari pe care le porţi mereu îţi arată mâinile şi mai mici şi mai delicate decât sunt în realitate. Îmi amintesc de un cântec vechi, pe care mi-l cânta bunica. Parcă se numea „Mâinile palide pe care le voi iubi mereu”.

Marina ştia că avea mâinile mici, dar lipsa lui de delicateţe care voia să aducă a romantism a făcut-o să se gândeac să facă nu cumva o adusese s-o prezinte părinţilor ca viitoare noră şi nu ca partenară de dans.

— Cred că sora ta ar arăta minunat dacă ar încerca să-şi pună în evidenţă înălţimea şi nu să facă orice ca să şi-o ascundă. Rochia din seara asta e foarte drăguţă, dar florile acelea pastelate nu o avantajează aşa cum ar face o rochie uni. Trăsăturile feţei sunt foarte bine proporţionate.

— Mi-ar plăcea să-i spui ei toate astea şi să-i vinzi nişte ponturi despre cum să-şi scoată în evidenţă părţile frumoase. Mi-ar părea rău s-o văd cum se închide în ea şi e

terorizată pentru tot restul vieţii de mama. Nu mă înţelege greşit. Mama e o scumpă, dar atâta timp cât nu te impui în faţa ei, are tendinţa să te domine. Iar Penelope nu se pricepe decât la cai.

Petrecerea s-a ţinut într-o clădire construită în stil grecesc şi pe care, Marina a aflat mai târziu, după cum îi spusese şi James, David urma s-o moştenească. De fapt, proprietarul casei fusese fratele mamei sale, al cărui fiu murise într-un accident pe mare. Când David i-a prezentat o parte din unchi şi din mătuşi, Marinei îi era clar că aceştia o vedeau ca pe viitoarea soţie a moştenitorului. Altfel, de ce ar fi întrebat-o despre părinţii ei?

În cea mai mare parte a timpului a dansat cu David, dar pentru că aproape toţi oamenii de acolo păreau să se cunoască între ei, s-a întâmplat de câteva ori să-i mai fie prezentat câte un băiat şi apoi acesta să vrea să danseze cu ea.

Din conversaţiile cu ei, Marina află că David se purtase întotdeauna fals în relaţia cu ea şi că lui nu-i plăcea de fapt să meargă la teatru şi să mănânce în restaurante scumpe, ci, fiind mai mult un băiat de la ţară, să călărească şi să tragă cu puşca. Aşa că, în afară de slujba lui de la oraş, aparţinea trup şi suflet provinciei. Prin ochii prietenilor săi care-l cunoşteau de-o viaţă, el nu era deloc David Leigh pe care-l ştia ea, ci un bărbat cu totul diferit.

Petrecerea era pe sfârşite, iar Marina se tot întreba cum îşi petrecea James sfârşitul de săptămână şi cât de mult îi plăcea compania lui. O încântase cina pe care o luase la el, cu invitaţii săi. Acel fel de petrecere a timpului îi trebuia ei. Acolo se simţea în largul ei şi nu printre nişte oameni ale căror principale subiecte de conversaţie o constituiau sporturile de câmp.

Penelope, pentru că n-avea partener, a venit şi a plecat acasă împreună cu părinţii săi şi casa era într-un

întuneric total când David şi Marina s-au întors. El a insistat să bea ceva fierbinte împreună, în bucătărie, care era, după părerea ei, cea mai frumoasă cameră din toată casa.

— Eşti obosită? a întrebat el în timp ce încălzea nişte lapte.

— Acum nu, dar mâine, cu siguranţă voi fi. La ce oră se ia micul dejun?

— De obicei, pe la nouă. Pe mama o ajută o femeie dimineaţa, în bucătărie. Ţi-ar putea aduce o tavă cu mâncare pe la nouă jumătate sau zece.

— Oh, Doamne, nu! Nici nu mă gândesc să fiu atât de leneşă. O să cobor la nouă împreună cu ceilalţi.

În timp ce vorbeau, David scoase două căni şi puţină ciocolată. Aşteptând să fiarbă laptele, o înconjură cu mâinile şi spuse:

— Voiam să te întreb de mult ceva, dar m-am gândit că n-ar fi bine s-o fac decât după ce vii aici, să-mi cunoşti familia. Ei te găsesc foarte drăguţă. Şi tu îi placi, nu-i aşa?

— Da, foarte mult, spuse Marina, dar ştia foarte bine că era o minciună gogonată. Avea ceva în comun cu tatăl lui, dar ştia că nu-i va face niciodată plăcere compania mamei sau a surorii lui.

El părea încântat:

— Cred că ştii ce urmează să te întreb, nu? Vreau să te căsătoreşti cu mine. Nu va trebui să renunţi la slujbă, cel puţin un an sau doi. Apartamentul meu din oraş e destul de mic, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să mă mut la tine şi să ne facem aici o căsuţă unde să ne petrecem sfârşiturile de săptămână.

Fără s-o lase să răspundă, începu s-o sărute.

Ea şi-a dat seama atunci că n-ar fi trebuit să permită relaţiei să ajungă într-un asemenea punct. Nu-l iubea şi ştia că niciodată nu-l va putea iubi. La început, a crezut că s-ar putea să ajungă să ţină la el, dar asta s-a întâmplat

pentru că el a făcut tot posibilul să-i fie pe plac şi, până la acest sfârşit de săptămână, nu şi-a dat seama de golul care era între interesele ei şi cele ale lui.

Oricum, asta nu însemna că trebuia să se smulgă din îmbrăţişarea lui. Evident, David moştenise de la mama lui câte ceva din arta culinară, aşa că nu uită nici de laptele de pe foc.

Privindu-l în timp ce turna laptele în căni, Marina se gândi că până şi faptul că s-a smuls din îmbrăţişare după ce a cerut-o în căsătorie, ar fi făcut-o să se gândească dacă ar putea fi cu adevărat fericiţi.

Dacă James ar fi sărutat o fată pe care o iubea, ar fi uitat cu siguranţă şi de lapte şi de tot, la fel cum ar fi făcut şi fata din braţele lui.

James! Dintr-odată, Marinei i se dezvălui un adevăr pe care-l ştia doar subconştientul ei de ceva timp, dar care doar în clipele astea deveni clar. Nu doar că nu-l iubea pe David: era îndrăgostită de James.

— Pari nedumerită, dragă, spuse David zâmbind. Ştiai, desigur, că sunt îndrăgostit de tine, nu? Cred că m-am făcut destul de bine înţeles.

— Nu chiar. Doar în seara asta m-am gândit că e cam ciudat ca rudele tale să se intereseze de mine.

— Nu să se intereseze. Vezi tu, unchiul Ivo este un tip mai pretenţios şi mai autoritar şi cu toţii îl considerăm capul familiei. S-ar fi simţit exclus dacă te-aş fi prezentat ca pe logodnica mea înainte să te cunoască. Din fericire, lui şi mătuşii Freddy, le-ai părut încântătoare. Cui nu i-ai plăcea? A încercat s-o ia din nou în braţe.

De data asta, ea s-a ferit.

— Şi dacă nu le-aş fi plăcut, tot m-ai fi cerut de soţie?

Întrebarea l-a luat pe nepregătite. Răspunsul lui afirmativ a fost întârziat.

— Dar e întotdeauna bine să ai încredere în ceea ce spun cei mai în vârstă decât tine, nu? Nu rezolvi nimic

dacă te împotriveşti lor.

— Eu nu prea sunt de aceeaşi părere. În fine, îmi pare rău, David. Încă nu sunt pregătită să mă căsătoresc. Ţi-am spus cândva că vreau să fac carieră, dar nu m-ai crezut.

— Dar, draga mea, poţi avea o carieră şi poţi fi, în acelaşi timp şi soţia mea.

Dar dacă părinţii mei nu sunt de acord, asta schimbă lucrurile, adăugă el pe un ton care o făcu pe Marina să se întrebe dacă nu cumva deja discutase cu ei lucrul ăsta.

— Nu, nu pot.

Când James mi-a oferit slujba asta, mi-a spus că ar fi bine să nu mă căsătoresc pentru o perioadă, pentru că nu mi-aş mai putea continua cariera.

— N-am auzit niciodată o asemenea prostie, spuse David nervos. Problema e că te vrea pentru el. L-am văzut cum se uita la tine la petrecere şi m-am stăpânit să nu-i învineţesc ochii.

— Şi nu crezi că animozitatea pe care o simţi faţă de şeful meu îmi va face probleme la serviciu? întrebă ea neîncrezătoare.

— Ţi-ai putea găsi cu uşurinţă o altă slujbă. Chiar tu mi-ai spus că Lucia Nu-mai-ştiu-cum ţi-a oferit una.

— Şi să înşel încrederea omului care a investit în mine timp şi bani fără să ceară nicio garanţie? Serios, David, tu nu pui prea mare preţ pe obligaţia pe care o are un angajat faţă de angajatorul lui.

A tăcut puţin. Apoi spuse:

— E foarte târziu şi eşti obosită… amândoi suntem. Ia-ţi laptele sus, scumpa mea. O să discutăm mâine.

În cameră, Marina se demachie. Când deschis robinetul ca să se spele pe dinţi, speră din tot sufletul ca zgomotul pe care-l făcea instalaţia veche să nu trezească pe toată lumea din casă. S-a aşezat pe un scaun să-şi bea ciocolata fierbinte şi să se gândească, nu la bărbatul care

tocmai o ceruse în căsătorie, ci la cel ale cărui intenţii ştia foarte bine că nu erau onorabile, dar pe care-l iubea.

I-a rezistat atâta timp, pentru că se gândea că ceea ce simţea pentru el era doar atracţie fizică, lucru care n-avea cum să dureze o veşnicie. Dar acum era sigură că cel puţin pentru ea, atracţia se transformase în iubire. Şi dacă ajunsese să-l iubească, oare cât îi va mai putea rezista?

Capitolul 1

Când s-a trezit dimineaţa următoare, după doar câteva ore de somn, Marina se întristă cu gândul la orele care aveau să urmeze. Oare putea fi ceva care s-o facă să se simtă mai prost ca faptul că trebuia să petreacă o duminică întreagă cu familia băiatului a cărui cerere în căsătorie o refuzase? în mod sigur, faptul că David a sărutat-o în fiecare seară când o aducea acasă de la teatru nu-i putea da de bănuit că ar aştepta cu nerăbdare s-o ceară de soţie. Nici el, nici ea, nu pusese pasiune în îmbrăţişările de noapte bună.

Era clar că David era tipul de om conservator, care dorea între doi şi cinci copii. Şi nici n-o mira faptul că o crezuse asemenea lui. Dar ea nu era deloc aşa. Simţea că unul ar fi de-ajuns, deocamdată. Poate că avea să-şi schimbe părerea despre asta, dar trebuia să se întâmple de comun acord.

Când a coborât la micul dejun, cu câteva minute înainte de ora nouă, i-a găsit pe părinţii lui David şi pe sora lui deja la masă.

Marina încercă să zâmbească.

— Bună dimineaţa.

Domnul Leigh s-a ridicat să-i tragă scaunul.

— Bună dimineaţa, draga mea. Bănuiesc că tu şi David aţi dansat până în zori. Urcă şi bate tu la uşa lui, Penelope. Poate nu s-a trezit, încă.

Când Penelope părăsi camera, Marina şi-a desfăcut şervetul şi, uitându-se la părinţii lui David, îşi dădu seama

că aşteptau să le spună ceva. Poate doar îşi închipuia, dar era sigură că ştiau că fiul lor o ceruse în căsătorie, aşa se aşteptau să fie extrem de bucuroasă.

— Sper că ai dormit bine, spuse doamna Leigh.

— Da, foarte bine, mulţumesc. De fapt, n-am ajuns aşa târziu acasă. Cred că era înainte de ora două când am revenit. David a făcut ciocolată caldă, iar eu am urcat în cameră înaintea lui, şi am uitat să-i spun să umple ibricul cu apă ca să se poată spăla mai uşor. Dar cred că şi-a amintit şi singur, adăuga ea ironic, deşi ştia că părinţii lui nu vor înţelege aluzia.

— Da, Cu toţii ne putem baza pe David că va lăsa lucrurile în regulă. Penelope este zăpăcita familiei, spuse mama lui.

În acelaşi moment, se întorcea şi fata, care, după ce-i aruncă mamei o privire plină de reproş pentru ceea ce spusese referitor la ea, spuse doar atât:

— David o să coboare imediat.

Familia Leigh lua micul dejun într-o cameră luminată, cu vedere la grădină.

— Vrei să mănânci fulgi cu lapte înainte de omleta cu şuncă, Marina? întrebă gazda.

— Nu, mulţumesc.

Uşa se deschise şi David intră. Avu timp doar să salute, pentru că mama lui îl rugă s-o anunţe pe doamna Warren că sunt gata de masă, şi el dispăru din nou.

Masa era în aşa fel aranjat, încât părinţii să stea în capetele ei, Penelope cu spatele la fereastră. iar în faţa ei, Marina, lângă care se aşezase şi David. Acesta îi spusese şi ei un „Bună dimineaţa!”, lucru care o făcu pe Marina să se teamă că refuzul ei de aseară nu însemnase mai nimic pentru el.

Oricum, nu s-a mai adus în discuţie acest subiect, pentru că, imediat după masă, Leigh tatăl o luă pe Marina în biroul lui, ca să-i arate colecţia de portrete. În mod

normal, fetei i-ar fi plăcut la nebunie să petreacă timpul privindu-i colecţia, care era într-adevăr una reuşită, dacă nu ar fi avut şi altele la care să se gândească. Aşa că, în asemenea circumstanţe, s-a bucurat când s-a uitat la ceas şi a spus că era timpul pentru slujba de dimineaţă.

Când s-au întors în camera în care serviseră micul dejun, văzu că doamna Leigh strânsese masa şi că citeau cu toţii ziarele. Când o văzură, îi dădură şi Marinei câteva pagini şi simţi că trebuie să le spună:

— Sper că nu vă supăraţi dacă nu vin la biserică cu dumneavoastră.

Doamna Leigh ridică din sprâncene: Nu eşti anglicană?

— Nu.

Cu un amuzament pe care şi-l ţinu doar pentru ea, Marina o văzu pe doamna Leigh cum aruncă o privire plină de dispreţ şi dezaprobare soţului său, care spuse:

— Trebuie să recunosc că vicarul nostru nu este şi predicator, dar, cel puţin, nu vorbeşte încontinuu timp de patruzeci de minute fără să înţelegi nimic, aşa cum făceau unii când eram eu copil, iar eu şi Margaret credem că e bine să oferim oricui un exemplu bun. împins de o altă privire aruncată de soţia lui, o întrebă: Poate eşti catolică?

— Nu, bunicul meu era ateu şi aşa sunt şi eu.

Soţii Leigh erau uşuraţi.

— Ca să fiu sincer, spuse tatăl lui David, sunt de părere că multe dintre religiile creştine sunt practicate fără rost. Ceea ce trebuie să facă o religie este să impună o disciplină care să-i facă pe oameni să aleagă calea cea bună. Atribui multe dintre problemele cu care ne confruntăm noi acum bisericii, care n-a ştiut cum să le rezolve şi şi-a pierdut din autoritate.

A tras aer în piept, iar după expresia de pe faţa Penelopei, se părea că se pregăteşte să ţină o cuvântare, dar David îi luă vorba din gură, spunând:

— Cât sunteţi la biserică, o s-o scot pe Marina la o plimbare, tată.

Imediat ce s-a văzut singur cu ea, spuse:

— O să te duc să vezi o căsuţă care cred că ni s-ar potrivi. O să fie scoasă la licitaţie săptămâna viitoare, pentru că a aparţinut unui băiat care a murit de curând. Locul nu arată prea bine acum, dar împreună, îl putem îmbunătăţi.

— Dar, David, ţi-am spus aseară că nu mă pot căsători cu tine. Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că pentru mine relaţia noastră înseamnă mai mult decât prietenie. Dar oamenii care se gândesc să se căsătorească, vorbesc mai multe lucruri decât am făcut noi şi astfel ajung acolo unde ai ajuns tu aseară.

— Serios? Despre ce vorbesc? Nu am niciun schelet în dulap şi sunt sigur că nici la tine nu e vreunul. Cât priveşte ce am spus aseară despre faptul că ar fi bine să-ţi schimbi slujba, retrag, dragă. Dacă acum îl poţi ţine la distanţă pe James Sebastián, nu mă îndoiesc că vei putea s-o faci şi când ne vom căsători. Eu nu sunt chiar atât de gelos, să ştii. Azi-noapte era târziu şi eram obosit şi puţin enervat de faptul că amânai momentul când vei spune da.

— David, te rog. Nu vreau să fiu rea şi să-ţi spun pe faţă ceea ce cred. Niciodată nu-ţi voi spune da.

Spre surprinderea ei, el o îmbrăţişă spunându-i:

Într-o zi, o vei spune. Nu mă deranjează să aştept, dacă altfel nu se poate.

Încăpăţânarea lui începea s-o enerveze.

— Dar nu te iubesc, spuse ea smulgându-se din îmbrăţişare.

El zâmbi.

— Bine, poate că nu simţi fiori când te sărut şi nu ţi se înmoaie genunchii sau altă prostie de genul ăsta. Mulţi dintre cei care simt aşa ceva la început, sfârşesc prin tribunale, încercând să obţină divorţul. Dar ţie ţi-a plăcut

mereu compania mea, nu-i aşa?

— Da, dar…

— Vezi? Asta e tot ce contează. Să ne înţelegem bine, să ne facă plăcere să stăm împreună, să vedem lucrurile din aceeaşi perspectivă.

Şi mama lui i-a spus acelaşi lucru când, după prânz, a rugat-o să-i sugereze o culoare pentru tapetul din dormitor.

— David mi-a spus că l-ai refuzat, începu ea când au rămas singure.

Marina era disperată. Deja i se păruse greu să lupte cu refuzul lui de a nu înţelege că nu-l vrea de soţ, iar acum, că venea şi mama lui să-i ţină o predică, era prea de tot.

— Da, mă tem că aşa este, doamnă Leigh, răspunse ea jenată. Îmi place prietenia lui, dar nu sunt pregătită să mă căsătoresc, şi, oricum nu cred că sunt persoana potrivită pentru fiul dumneavoastră.

Margaret Leigh se aşeză pe un scaun faţa patului, iar Marina se văzu nevoită să ia loc şi ea, în faţa ei, pe pat.

— Eşti o fată foarte drăguţă şi elegantă şi sunt sigură că ai avut şi vei mai avea multe propuneri de căsătorie, începu ea. Eu am avut parte doar de două cereri în căsătorie. Una de la un bărbat de care credeam că sunt îndrăgostită. Era american. Ne-am cunoscut la începutul războiului. Era foarte înalt şi era inginer de mină. Dacă m-aş fi căsătorit cu el, viaţa mea ar fi fost foarte zbuciumată şi ar fi trebuit să locuiesc în multe părţi care nu mi-ar fi plăcut, cu siguranţă. Părinţii mei s-au opus. Mama mi-a spus că fetele care se mărită din dragoste greşesc întotdeauna, pentru că până şi cele mai puternice sentimente, în timp, se sting. O fată trebuie să se căsătorească cu un om care să-i ofere un trai îndestulat. După cum ai văzut, soţul meu e mai scund ca mine şi, în tinereţe, diferenţa mare de înălţime dintre noi a fost mereu

un motiv de jenă pentru mine. Oricum, niciodată n-am regretat că nu m-am măritat din dragoste şi sunt sigură că am fost mai fericită aşa, decât dacă m-aş fi căsătorit cu celălalt bărbat.

A făcut o pauză ca să aranjeze un bibelou şi o oglindă de pe măsuţa de noapte.

— Înainte să iei o decizie definitivă, te rog să iei în considerare faptul că, alături de David, vei avea întotdeauna o viaţă liniştită şi lipsită de griji şi că, în curând, va moşteni casa fratelui meu, ceea ce te va ajuta să-ţi pui în valoare talentul. Şi mai trebuie să ştii că mătuşa lui, pe care cred că ai cunoscut-o, îi va lăsa toate proprietăţile ei, inclusiv câteva bijuterii minunate. Din păcate ea n-a avut niciodată copii, iar David a fost întotdeauna lumina ochilor ei.

Înainte ca Marina să-şi revină după cele auzite, doamna Leigh mai adăugă:

— Poate că toate lucrurile astea ţi se par acum prea realiste, dar te asigur că atunci când vei ajunge la vârsta mea, vei vedea lucrurile din altă perspectivă.

— Dar nu credeţi că există fete care să se potrivească mai bine cu David decât mine?

— Nu, nu cred. Tot ceea ce vrem noi de la o noră este să fie binecresută, să se descurce în bucătărie şi să reuşească să înveţe repede cum să aibă grijă de o casă mare. La un moment dat, David a avut o relaţie cu o tânără care lucra în televiziune, nu-mi mai amintesc exact ce post avea. Era o persoană foarte nepotrivită pentru el, n-avea deloc maniere. Din fericire, David şi-a dat seama la timp. Atunci era mai tânăr şi mai susceptibil.

Marina simţi că trebuie să pună punct acestei conversaţii inutile. S-a ridicat şi a spus:

— Mă simt flatată că vă place de mine, doamnă Leigh şi accept şi faptul că, pentru unele fete o căsătorie pentru situaţia materială se poate dovedi mai potrivită decât una

din dragoste. Dar mă tem că eu sunt o fire hotărâtă şi ambiţioasă şi dragostea este la începutul listei mele de priorităţi în viaţă. Aş fi fericită în orice loc alături de omul potrivit şi doar când am venit aici, la dumneavoastră mi-am dat seama că persoana potrivită pentru mine este cineva care are aceeaşi meserie cu a mea. Aşa că vă rog să nu-i daţi speranţe lui David că o să-mi schimb părerea, pentru că ştiu că nu va fi aşa.

Ultima oră petrecută în casa familiei Leigh a fost cea mai stânjenitoare din viaţa sa, dar nici drumul spre casă, alături de David, n-a fost mai prejos. Oricum, până când a condus-o în faţa uşii, Marina a simţit că, deşi n-a recunoscut că era îndrăgostită de James, a reuşit să-l facă să înţeleagă că pentru ea existau lucruri mai importante decât căsătoria. Dar el a refuzat să accepte să nu se mai vadă din când în când.

— O să te sun peste câteva zile, zise.

Nerăbdătoare să fie lăsată singură, Marina fu de acord. Apartamentul ei n-a arătat niciodată mai bine sau mai primitor ca în după-amiaza aceea de duminică. Lăsând despachetatul pe mai târziu, şi-a făcut un ceai şi l-a savurat pe îndelete privind pe fereastră.

Ştia că oboseala ei era mai mult psihică şi asta o făcea să fie atât de deprimată. După un somn bun, s-a trezit luni mai revigorată, deşi se mustra în continuare pentru că nu-şi dăduse seama la timp cum aveau să decurgă lucrurile cu David.

În săptămânile care au urmat, trebuia să facă drumuri între Londra şi ferma din privincie şi, în acest timp, James o asedia într-un fel care, dacă intenţiona cumva să-i cedeze, ar fi constituit o fază foarte frumoasă în relaţia lor.

Erau momente când era tentată să creadă că el chiar se îndrăgostise de ea şi că asta nu era un asediu, ci o curte asiduă.

Îi trimitea cadouri mici şi drăguţe, anonime; un şoricel roz cu magnet însoţit de un bileţel pe care scria „Lipeşte-mă de frigiderul tău”; un capsator sub formă de lăcustă aurie; o frumoasă pernă de cadă; o cutie cu un fagure cu miere. Câteodată, poştaşul mai aducea şi felicitări nesemnate, pe care Marina ştia că sunt de la el. Într-o dimineaţă a primit una cu un fluture mare ale cărui aripi ieşeau în relief – unul identic putea fi văzut şi la British Museum. O altă felicitare ilustra colecţia de păpuşi a reginei Victoria când era copil. Alteori, felicitările conţineau mesaje amuzante, deja tipărite.

Când l-a întrebat ce se întâmplă cu el de-i trimite atâtea cadouri, i-a răspuns foarte senin:

— Ce te face să crezi că sunt de la mine? Poate ţi le trimite Leigh.

— Ştiu că nu le trimite el.

— Dar e posibil să ai alţi admiratori. Băiatul ăla cu barbă.

— Am fost colegi la şcoala de artă, iar acum suntem doar prieteni.

— Poate că ai un admirator pe care încă nu-l cunoşti, i-a sugerat James. Dar zâmbetul îi juca în privire şi s-a dat singur de gol.

Lucrurile au fost evidente a doua zi, când s-a întors la birou şi a găsit acolo un aranjament floral imens cu liliac alb, alături de un bilet pe care scria: „Vino să locuieşti cu mine şi să fii iubita mea şi vom fi amândoi fericiţi şi împliniţi!”

Ca de obicei, nu era nicio semnătură, dar biletul era scris de mână, iar scrisul era, fără îndoială, al lui.

Nu era la birou în ziua aceea, dar deja vorbiseră s-o ia dimineaţa următoare de acasă, ca să meargă împreună la fermă.

Toată seara şi toată noaptea, liliacul i-a umplut camera cu parfumul lui dulce şi văratic, iar cuvintele spuse

de el i-au sunat în minte toată noaptea făcând-o să spere că poate intenţiile lui sunt onorabile

A dormit puţin, s-a zvârcolit şi s-a întors de pe o parte pe alta, până pe la ora trei, când s-a ridicat şi şi-a pregătit o cană cu ceai. A luat-o cu ea în dormitor şi a băut-o privind chipul lui James schiţat de Cleone. Acum că se îndrăgostise de James, dilema ei devenise şi mai complexă.

Înainte, îşi punea doar o singură întrebare: de ce se încăpăţâna să nu aibă o legătură romantică? la care avea mereu acelaşi răspuns: pentru că era un lucru greşit şi nedrept şi pentru că era şeful ei. Acum, se întreba cât va mai putea să se bucure de perioada asta, pentru că-i era foarte clar faptul că nu mai trebuia să rămână mult angajata lui.

Când James a venit s-o ia în dimineaţa următoare, felul în care a salutat-o i-a dat de înţeles că, deocamdată, gândul îi era la muncă. Au prânzit cu proprietarii fermei şi era devreme încă, atunci când au plecat spre Londra. Pe la jumătatea drumului, James a oprit maşina la un hotel de ţară.

— Oamenii vin de departe ca să mănânce aici şi cred că în timpul săptămânii vom găsi o masă bună. A privit-o zâmbind. Sper că n-aveai întâlnire cu Leigh în seara asta, nu?

— Nu.

— Mi se pare mie, sau chiar nu v-aţi mai văzut de mult?

Marina nu zise nimic şi puţin mai târziu intrau în restaurantul hotelului.

O zi răcoroasă şi cam întunecată se încheiase cu burniţă, făcând focul de la intrare să fie primit cu zâmbetul pe buze de toţi oaspeţii. Câteva grupuri de oameni discutau la mese în timp ce-şi savurau mâncarea.

Când s-au aşezat, James i-a aruncat o privire plină de subînţeles, pe care David ar fi considerat-o, cu siguranţă,

nepotrivită pentru asemenea locuri publice. Dar, Marina, deşi se îmbujorase, nu putea să spună că nu-i plăcea să fie admirată astfel de James. Ba chiar îşi dorea s-o privească aşa.

— N-ai de gând să-mi mulţumeşti pentru liliac? întrebă el. Sau e o floare care-ţi provoacă alergie?

— Nu, îmi place la nebunie, e una dintre florile pe care le ador. Dar de unde puteam eu să ştiu că le-ai trimis tu? Biletul nu era semnat, răspunse ea candid.

El zâmbi.

— Bine zis. Oricum, cred că mi-ai văzut scrisul de atâtea ori, încât nu era atât de greu să-ţi dai seama că eu scrisesem şi biletul. Mă bucur să aud că ţi-a plăcut liliacul. Dar ce zici de invitaţia mea?

Marina se forţă să-i întâlnească ochii.

— Nu sunt o fiinţă care să ţină cu disperare la bunurile ei, dar dacă ţi-aş fi cerut eu să te muţi cu mine, care ar fi fost răspunsul tău?

— Aş fi spus: Ce idee excelentă! Trebuia să-mi fi spus mai devreme.

— Nu te-ar fi deranjat că trebuie să renunţi la apartamentul tău şi să-ţi depozitezi majoritatea lucrurilor? A observat că, pentru prima dată de când îl cunoştea, îl luase prin surprindere. Nu ştiu dacă gândeşti aşa, dar să presupunem că ai vrea să renunţ eu la casa care îmi este atât de dragă. Şi dacă aş face-o şi, după un timp ne-am despărţi, unde m-aş duce atunci?

James îşi reveni. îi luă mâna stângă într-a lui şi spuse:

— Dacă asta este principala ta obiecţie, sunt sigur c-o putem rezolva. Am putea să ne înţelegem petrecând o săptămână la tine şi una la mine.

— Nu cred că vorbeşti serios!

— Ba sunt foarte serios, te asigur. Sunt convins că vom fi foarte fericiţi împreună. Şi dacă trebuie, facem şi lucrul ăsta.

— Nu va merge niciodată, sau dacă va merge, nu va dura.

— Ba va dura. Eu cred că va dura.

— Dacă ai crede cu adevărat lucrul ăsta, atunci n-ai mai sta pe gânduri şi m-ai cere în căsătorie, spuse ea senină.

— Dacă merge şi vom vrea să avem copii, atunci te voi cere şi de nevastă.

— Nu e destul pentru mine, James. Eu vreau să fiu iubită de un bărbat care ştie sigur că nu se va plictisi niciodată de mine, şi vreau ca şi eu să simt la fel. Comandăm?

— Îmi ceri prea mult, Marina, spuse el sec. Şi pentru restul serii, nu mai aduse în discuţie acest subiect.

Mai târziu, revenind în Londra, ea se întreba dacă avea s-o sărute la plecare. De când o adusese de la petrecerea dată acasă la el, de câte ori o aducea acasă seara, intra să verifice dacă totul este în regulă, însă n-a mai sărutat-o niciodată aşa cum o sărutase în acea seară. Însă ceva îi spunea că gestul avea să se repete în seara aceea.

Când au coborât din maşină, i-a dat cheia şi el a descuiat uşa din faţă şi a aprins lumina, apoi s-a dat la o parte ca s-o lase să treacă. Lăsase draperiile trase, şi camera era scăldată în reflexele aurii ale lunii în apa râului. Încă se mai simţea un miros persistent de liliac.

Aprinse o veioză. Camera era la fel cum o lăsase. Dar James controlă totuşi bucătăria, baia şi dormitorul, iar ea, în acest timp, îşi descheie haina şi aşteptă nervoasă ca el să-şi termine inspecţia.

A coborât pe scara spiralată, prefăcându-se că-i citeşte factura de lumină strecurată pe sub uşă, în absenţa ei.

— Văd că mi-ai înrămat schiţa, remarcă el.

— Peste o sută de ani, va fi un tablou valoros.

— Şi mâna care a desenat-o va fi o adunătură de oase, iar chipul tău frumos va fi un cântec spus de vânt.

Inima ei începu să bată din ce în ce mai repede. Luă, cu degete tremurătoare factura pe care i-o întindea el. Îşi simţea gâtul uscat.

Dar James nu a sărutat-o. A spus doar:

— Noapte bună, Marina. Nu te deranja să mă conduci. O să mă asigur că uşa de afară va fi închisă bine.

Când l-a auzit coborând scările şi închizând bine uşa în urma lui, simţi o dezamăgire cumplită. Mai târziu, ajunse la concluzia că era exact ce dorea el s-o facă să simtă.

Capitolul 8

În iunie, James i-a spus că i s-a cerut să decoreze o aripă a unei case din Franţa, care aparţinea unui actor faimos. Era în Dordogne, şi, cât avea să stea acolo, mai dorea să se uite la încă o casă, ca să-i vadă potenţialul.

— Vrei să vii cu mine? o întrebă.

Tânăra ezită, gândindu-se că n-are nevoie de un asistent şi că dacă se va duce, vor apărea cu siguranţă complicaţii. Dar era foarte tentant să cunoască un actor faimos şi să viziteze o parte a Franţei, aşa că acceptă.

— Da, foarte mult.

Au zburat la Limoges, au luat de acolo o maşină închiriată şi au condus spre sud, pe lângă râul Dordogne.

— Va trebui să te pregăteşti să auzi un limbaj nu tocmai elevat, spuse James când erau pe drum. Am stat pe aici de câteva ori de când l-a cumpărat Jared şi-l cunosc destul de bine. Nu este ceea ce pare. A crescut în partea de est a New York-ului şi a auzit cuvintele astea toată viaţa. I-au intrat în reflex, însă le spune ca şi cum n-ar însemna nimic.

— Aşa fac toţi cei care n-au crescut într-un mediu bun, spuse Marina sec. Am observat că tu nu faci parte din categoria asta. Tu nu înjuri niciodată?

— Nu în faţa femeilor.

Este unul din lucrurile care ţin de cavalerism, spuse el zâmbind.

Era devreme încă atunci când au ajuns la casa construită în secolul al XV-lea, care era refugiul starului de fanii în jurul cărora şi-a petrecut majoritatea vieţii. Şi nu căuta singurătatea cât căuta liniştea. Casa era plină de oameni faimoşi, de film şi teatru. Când au ajuns, se pare că era dată o petrecere în curtea care înconjura piscina mare şi ovală, dar, după o zi petrecută acolo, Marina îşi dădu seama că în acea casă predomina o atmosferă de petrecere mai tot timpul. Se bea foarte mult; se fumau ţigări uriaşe, ca şi cum n-auziseră niciodată despre boli de plămâni; şi, de obicei unul sau două cupluri dansau pe muzica modernă, care se punea de dimineaţa devreme până târziu în noapte, dar, din fericire, nu se auzea până în dormitoare.

Chiar şi fără tupeul afişat pe ecran, Jared Scott era totuşi, un bărbat atrăgător. James o pregătise pe Marina pentru vocabularul lui neadecvat, dar nu şi pentru glumele deocheate. Într-o seară i-a spus la ureche un banc cu nişte prostituate, la auzul căruia se făcu stacojie. În timp ce toţi din jur râdeau în hohote, el a privit-o în ochi şi n-a putut să nu se mire când i-a văzut dezgustul.

În ziua următoare, cu puţin înainte de prânz, Marina stătea pe marginea piscinei, cu picioarele în apă, privindu-l pe James înotând de-a lungul bazinului, când cineva s-a apropiat pe sub apă de ea. A ieşit la suprafaţă aproape de picioarele ei. Era Jared Scott, cu ochii lui de un albastru sclipitor, în comparaţie cu paloarea tenului.

— Bună. Am impresia că nu prea mă placi, domnişoară Linwood.

Pentru o clipă, Marina s-a simţit luată prin surprindere. Apoi a spus ferm:

— Din contră, sunt unul din fanii dumneavoastră. Dar

nu-mi plac glumele pe care le faceţi.

— Serios?

O clipă, a crezut că avea să-i spună din senin că nu-i pasă de părerea ei şi că putea să creadă ce pofteşte. În loc de asta însă, s-a uitat spre colţul opus al piscinei, la James, care era pe cale să se scufunde.

— De cât timp umbli cu James?

— Nu umblu cu el, domnule Scott. Lucrez pentru el ca designer.

— Şi nu te culci cu el?

— Sigur că nu!

— Oare aşa să fie? spuse el, neîncrezător. Înseamnă că James doarme.

Din acel moment, spre surprinderea ei, Jared Scott încercă tot timpul să se arate interesat de ea. Avea grijă să se aşeze la masă mereu lângă ea. Seara o ruga să danseze cu el. I-a arătat picturile şi sculpturile pe care le avea şi a făcut-o să-şi dea seama că, după cum îi spusese şi James, nu era un bădăran, ci un om extrem de inteligent. Dacă n-ar fi fost îndrăgostită de James şi dacă Jared n-ar fi fost atât de bătrân încât să-i fie tată, ar fi fost posibil să facă o pasiune pentru el.

În a patra lor seară acolo, cam cu o oră înainte de cină, Marina era în dormitorul ei, citind, când auzi o bătaie în uşă.

Tânăra răspunse, crezând că era menajera, care venise să facă patul. Dar era de fapt Jared Scott, care intra zâmbind, cu o sticlă de şampanie în mână.

Fiecare cameră de oaspeţi era dotată cu un frigider cu sucuri de roşii şi de portocale, apă tonică, minerală şi bere, iaurturi şi brânzeturi. Într-un dulăpior erau sticle de vin şi alte băuturi spirtoase, mai multe feluri de pahare şi câteva pachete de biscuiţi pentru desert. Bineînţeles că, dacă erau consumate, erau imediat înlocuite cu unele noi, dar Marina deschisese doar o sticlă de suc de portocale.

— Bună, dulceaţă, spuse Jared în drum spre dulăpiorul din care scoase două pahare. A deschis şampania şi a turnat în cupe.

Îşi făcuse duşul de dinainte de cină şi, pentru că în baie erau multe prosoape, se înfăşurase într-unul galben şi încălţase o pereche de papuci puşi la dispoziţie pentru oaspeţi.

Când a venit spre ea, pe canapea, Marina zise:

— Asta pentru ce e, domnule Scott?

— Ţi-am spus să-mi spui Jared, dulceaţă.

Poţi s-o numeşti un omagiu adus lui Venus. Multe dintre fetele de pe aici habar n-au la ce mă refer, dar tu eşti deşteaptă şi nu trebuie să-ţi explic.

Marina începu să se panicheze.

În subconştient, se temea că s-ar putea întâmpla un astfel de lucru, dar a refuzat să creadă aşa ceva, gândindu-se că era absurd ca un actor faimos, care avea atâtea fete în jur, doritoare să-i încălzească patul, s-ar putea uita la ea.

— Chiar acum voiam să mă îmbrac, spuse ea.

— Mai e o oră până trebuie să faci asta. Oricum, eu îmi propusesem să te dezbrac.

O bătaie uşoară se auzi în uşă, după care intră James, care spuse:

— Tu ce părere ai, Marina, despre baia de la etaj? Oh, bună, Jared. Mi s-a părut mie că aud voci venind de aici, dar cum Marina nu e una din fetele care să primească musafiri în dormitorul ei, am crezut că m-am înşelat.

— Se pare că pe tine te primeşte, spuse gazda, pe un ton acid.

— Doar când trebuie să discutăm chestiuni profesionale.

— Da? Ei bine, atunci puteţi lăsa problemele astea pe altă dată. Acum avem treabă, iar tu eşti în plus.

Marina îi aruncă lui James o privire prin care îl implora să rămână. Şi se gândi la momentele când îl

respinsese şi îşi dădea seama că ar fi putut foarte bine să n-o ajute deloc de data asta. Iar Jared era unul dintre clienţii lui cei mai extravaganţi, iar James, cu siguranţă, nu dorea să-l supere în vreun fel.

Spre uşurarea ei, el i-a zâmbit şi s-a aşezat, arătând clar că n-avea nicio intenţie s-o lase tocmai în acest moment.

— Ia spune, ce e între voi doi? întrebă Jared. Apoi se uită la ea. Mi-ai spus că e vorba doar de afaceri.

— Aşa este. Dar James este destul de drăguţ să aibă grijă de mine când suntem plecaţi. Eu am avut o viaţă ferită de problemele de zi cu zi. Simţindu-se protejată de prezenţa lui James, îndrăzni să-i zâmbească lui Jared; încerca să trateze cu amuzament o întâmplare care, fără apariţia lui James, s-ar fi sfârşit destul de neplăcut.

— Aşa să fie? Ştiindu-l pe James, mi-e greu să cred că ar putea avea grijă de nişte fete fără să se atingă de ele, spuse Jared. Poate că te apără de alţi tipi, ca să te păstreze pentru el. Ai grijă cu el, dulceaţă. Ai grijă. îi zâmbi şi plecă.

— N-are sens să irosim şampania, zise James luând în mână paharele şi aşezându-se pe canapea, lângă ea, după plecarea lui Jared.

— Mulţumesc. S-ar fi sfârşit rău, spuse Marina recunoscătoare.

— Nu trebuie să te surprindă gestul lui. De câteva zile, nu te scapă din ochi.

— Dar nu înţeleg de ce, având în vedere concurenţa şi mai ales faptul că i-am spus în faţă că nu-mi plac glumele lui.

— Poate că asta e. Jared e obişnuit cu fetele pe care nu le deranjează vocabularul lui.

— Am avut noroc că ai venit la timp. Dar chiar voiai să vorbim despre baie?

— Nu. Deşi se pare că nu ştii, eu am dormitorul alăturat. I-am auzit vocea lui Jared şi, gândindu-mă că n-

are intenţii bune, am venit să-i dejoc planurile. Presupunerile lui erau întru totul adevărate, adăugă el ironic.

— În cazul ăsta, mai bine m-aş îmbrăca. Hainele de seară erau deja pregătite pe pat. Le-a luat şi a fugit în baie.

Când a revenit, purta o bluză şi o pereche de pantaloni de culoare închisă, dar James nu mai era acolo.

Marina îşi goli paharul de şampanie, gândindu-se la conversaţia avută cu Jared şi la faptul că James avea dormitorul lângă al ei, şi o dezgustă atitudinea pe care o aveau faţă de sex. Pentru ei, era un obicei la fel de trivial şi de obişnuit ca băutul şi fumatul. Simţea că mai degrabă s-ar călugări – lucru pe care nu-l văzuse niciodată cu ochi buni din cauză că nu se putea beneficia de toate darurile pe care le avea o femeie – decât să intre în cercul vicios al lui Jared Scott.

Nu putea să creadă că James îi semăna în vreun fel.

După micul dejun din dimineaţa următoare, Marina şi James au pornit spre provincie, la ferma pe care i-o prezentase un agent londonez ca pe un loc cu un potenţial fabulos.

Priveliştea era minunată, munţii se întindeau de-o parte a drumului, iar pe cealaltă dealurile verzi te îmbiau la o plimbare în aer curat.

Au prânzit în soarele blând, gustând din preparatele culinare franţuzeşti, însoţite de vin roşu. Marina era extrem de bucuroasă că plecase, în sfârşit, din casa lui Jared.

După-amiază târziu, la mile distanţă de orice aşezare omenească, maşina se strică. James a petrecut ceva timp vârât aproape cu totul sub capotă, încercând să-i dea de cap. Se pare că ştia destule despre maşini, dar nu suficient ca să le şi repare, pentru că, după o oră, cedă şi spuse:

— Mă tem că n-avem altceva de făcut decât să

mergem pe jos şi, pe drum, poate ne ia vreo maşină ca să ajungem într-un sat unde să ducem maşina asta să ne-o repare.

Din fericire, Marina avea în bagaj o pereche de pantofi cu tocuri joase. Până au ajuns la cel mai apropiat orăşel, au mers pe jos vreo trei sau patru kilometri şi n-au dat peste niciun şofer sau peste vreo altă vietate. Orăşelul se numea Saint-Étienne-les-Cascades şi avea un garaj de reparat maşini.

— Dacă sunt ocupaţi? întrebă Marina privind şirurile de maşini parcate în faţă.

— Nu cred. James îi privi faţa obosită şi-i zâmbi încurajator. Eşti o persoană foarte înţelegătoare dacă ai mers atâta drum fără să te plângi. Te vei simţi mai bine după o masă bună şi o sticlă cu vin.

Au intrat în han şi au apăsat pe un clopoţel de la recepţie. Apăru o franţuzoaică în vârstă care le ură un bun venit călduros.

În timp ce James vorbea cu ea într-o franceză fluentă, Marina privi mai atent încăperea şi văzu într-un colţ o uşă de sticlă roşie care dădea într-o sală unde mai mulţi oameni cinau, fiecare la masa lui. Asta, şi faptul că purtau costume elegante, însemna că sunt negustori care călătoreau prin Franţa şi care, evident, cunoşteau foarte bine toate hotelurile şi restaurantele din zonă. Marina îşi dădu seama că plimbarea lungă îi provocase o foame de lup. Aşa că se bucură când James se întoarse spre ea şi-i spuse:

— Mă duc să mă spăl pe mâini şi apoi mergem să ne aşezăm la o masă. Nu contează cum e cazarea aici, oricum ne-ar prinde bine o noapte de odihnă.

— Oh, da, sunt de acord. Tot ce-mi doresc e să stau jos şi să mănânc. Ce noroc că nu sunt ocupate toate camerele.

— Da, într-adevăr, spuse el, îndreptându-se spre

toaletă.

După câteva minute, reveni, şi Marina şi se aşeză lângă el, la o masă pe care ardea o lumânare roşie. I se părea că nu mai gustase niciodată un vin atât de dulce ca cel pe care-l bău înainte de masă.

— Să străbaţi atâta cale şi să nu dai peste niciun suflet, te face să te gândeşti cât de mare este Franţa, în comparaţie cu Anglia, spuse ea când au comandat mâncarea.

— Te dor rău picioarele? Nu contează, oricum, după masă te poţi relaxa într-o baie fierbinte.

După ce şi-au terminat mâncarea – carne de viţel la grătar cu garnitură de cartofi copţi – au băut cafea şi coniac.

Când Marina râdea la o glumă pe care o spusese James, acesta zise:

— Acum îţi voi spune ceva care probabil te va speria. Când am ajuns noi, mai era doar o cameră liberă. Dar, din fericire, avea două paturi.

— Ai luat-o? exclamă ea, înspăimântată.

— Dacă nu făceam asta, ar fi trebuit să plecăm, spuse el sec.

— Dar trebuie să mai fie pe undeva o cameră! Poate la una din căbănuţe.

— Am întrebat, dar doamna de la recepţie a spus că nu mai sunt. Următorul han este la cincisprezece kilometri de aici şi mai mult ca sigur este la fel de plin, chiar dacă am putea ajunge până la el. Pe aici nu există taxiuri.

— Dar trebuie să mai fie o altă opţiune. Nu putem împărţi o cameră! spuse Marina, deznădăjduită.

— Nu văd de ce n-am putea. Doamna de la recepţie n-are nimic împotrivă.

— Poate ea nu are, dar eu am!

— Haide, Marina, fii serioasă. După ce că suntem într-un ţinut unde nu prea găseşti picior de om, ar trebui

să ne mulţumim cu atât şi să ne gândim că altfel am fi petrecut noaptea pe un deal.

— Asta ar fi fost diferit, spuse ea.

— Aşa e. După un timp, te-ai fi lipit de mine doar ca să-ţi fie mai cald. Cel puţin, aici nu va trebui să faci asta.

Spuse suspicioasă:

— Dacă chiar ai întrebat de alte camere, atunci mi se pare suspect că doamna de la recepţie a acceptat să stăm în aceeaşi cameră, ştiind că nu suntem căsătoriţi.

— Pentru că nu vorbeşti franceza, trebuie să te mulţumeşti cu ce-ţi spun eu. Iar în ceea ce priveşte relaţia dintre noi, să ştii că hotelurile nu-şi pot permite să fie prudente. Oricum, englezii sunt cunoscuţi ca fiind cei mai permisivi oameni din Europa, spuse el cu o urmă de zâmbet.

— Poate că da, dar nu toţi englezii sunt aşa.

— Uite, spuse el cu blândeţe, ai cuvântul meu că nu te voi atinge. Decât dacă mi-o vei cere tu.

— S-ar putea să crezi că ţi-o cer când eu nici măcar n-o gândesc. Ai mai făcut lucrul ăsta înainte.

— Serios? spuse el cu ochi întrebători. Apoi, când o văzu îmbujorându-se şi muşcându-şi buza, îi luă o mână într-a lui. Haide, nu mai fi supărată. Doar te tachinez. Îmi dau seama că nu e tocmai situaţia ideală din punctul tău de vedere. Oricum, dacă ai şti mai multe despre bărbaţi, ţi-ai da seama că, exceptând adolescenţii a căror energie este inepuizabilă, pentru cineva de vârsta mea, o călătorie pe jos de atâţa kilometri, nu este preludiul cel mai potrivit pentru o noapte de dragoste. Acum, de ce nu te duci tu sus să faci o baie şi, cam în patruzeci şi cinci de minute, când eşti în aşternut, o să vin şi eu.

Marinei nu i se părea că ar fi obosit. Spuse:

— Dacă ai fi explicat situaţia, poate unul dintre bărbaţii ăştia te-ar fi lăsat să împarţi camera cu ei.

James aruncă o privire neîncrezătoare celorlalţi

oameni de la mese.

— S-ar putea, dar n-aş vrea să aflu. Vreau să dorm noaptea asta, nu să ascult sforăituri franţuzeşti.

— Să ştii că s-ar putea să sforăi şi eu.

— Chiar?

Ea dădu din cap.

— Nu cred. Ei, bine, în caz că vei sforăi, o să-ţi ţin puţin nările apăsate, lucru pe care nu-l voi putea face unui bărbat. Şi-a terminat cafeaua şi spuse brusc: Dacă ai de gând să mai meditezi asupra situaţiei, mă voi duce eu primul să fac baie.

Marina şi-ar fi dorit să-şi mai amintească ceva din franceza pe care o învăţase la şcoală. Dacă vorbea bine limba, era sigură că ar fi putut s-o convingă pe recepţioneră să-i găsească o altă cameră unde să doarmă. În adâncul sufletului, ştia că James îşi va respecta cuvântul, dar nu era era sigură de ea, în caz că James ar fi încercat totuşi ceva.

Dar, cum deocamdată nu exista o altă alternativă, spuse:

— Bine, atunci urc.

Camera care le fusese dată avea un pat dublu şi unul de o singură persoană. Avea draperii mari, un şifonier şi o măsuţă de scris, iar baia era mică şi roză.

Pe etajera de deasupra cadei erau două geluri de duş. În timp ce cada se umplea cu apă, Marina se demachie şi-şi spălă lenjeria pe care o înfăşură apoi într-un prosop şi o puse pe calorifer. Apoi intră în apa fierbinte şi stătu acolo cam zece minute.

Pe vremea bunicii ei, această situaţie ar fi fost de neconceput, se gândi ea. Ar fi fost scandalos ca o domnişoară să împartă o cameră cu un bărbat. Chiar şi acum mai sunt oameni care ar fi şocaţi să audă aşa ceva, şi doar câţiva, sau poate nici aceştia, n-ar crede că nu se culcase niciodată cu James.

Se gândea cât de diferite ar fi fost gândurile ei dacă ăsta ar fi fost începutul lunii lor de miere. Atunci, în loc să-l aştepte cu teamă să vină sus, ar fi fost mai degrabă nerăbdătoare. Probabil că el n-ar fi rămas jos în timp ce ea făcea baie, poate ar fi stat pe pat, bând vin şi vorbind cu ea prin uşa deschisă. Sau, mai degrabă, ar fi fost cu ea în baie, privind-o cum stătea pe jumătate în apa fierbinte, sau poate împărţind-o cu ea, deşi, cada nu era atât de mare pentru doi oameni, mai ales pentru un bărbat atât de înalt şi bine făcut ca James.

Îşi dădu însă seama că era o prostie din partea ei să se gândească la asemenea lucruri. Aşa că, ieşi din apă, se şterse cu un prosop şi îmbrăcă pijamaua. Apoi îşi agăţă hainele în şifonier şi, cum nu avea atât de multe, nu folosi şi al doilea compartiment.

Lăsând lumina de la capătul patului dublu aprinsă, se urcă în patul de o singură persoană şi se întoarse cu spatele la uşă. Când aceasta s-a deschis, se prefăcu că doarme. Salteaua era tare şi fără denivelări, ca în alte hoteluri. Doar că era mai bine dacă ar fi avut şi o pernă.

Uşa fusese deschisă, şi închisă imediat. James stinse veioza şi se mişcă prin cameră la fel de încet şi precaut ca un hoţ. Apoi intră în baie şi auzi apa curgând atât de încet, încât, dacă ar fi dormit, n-ar fi trezit-o.

A stat acolo mult timp. În sfârşit, l-a auzit întorcându-se în cameră şi deschizând şifonierul.

— Nu crezi c-ai dormi mai bine dacă ai avea o pernă?

Deşi vocea îi era şoptită, ea sări ca un arc. Deschise ochii şi întoarse capul. Veioza era din nou aprinsă şi el stătea între cele două paturi cu o pernă dreptunghiulară în mână. Purta doar un prosop înfăşurat în jurul taliei.

— Nu credeam că sunt, spuse ea.

— Francezii ţin întotdeauna pernele în şifonier. Ridică-ţi capul şi o voi aşeza eu.

S-a ridicat în cot, iar James i-a aşezat perna.

— Acum, te poţi culca. Noapte bună, Marina. A sărutat-o uşor pe obraz şi după o clipă camera era într-un întuneric şi-l auzi urcându-se în pat.

A stat trează mult timp, întrebându-se dacă nu cumva, peste douăzeci de ani, va regreta că a dormit în noaptea aceea singură şi nu în braţele bărbatului pe care-l iubea.

Când s-a trezit în dimineaţa următoare, uşa de la baie era deschisă şi-l putea vedea pe James bărbierindu-se în chiuvetă. Purta doar pantaloni. Câteva momente a rămas nemişcată privind jocul muşchilor pe sub pielea bronzată a spatelui. Apoi cineva a bătut la uşă şi el a strigat din baie:

— Entrez!

— Bonjour, monsieur… madame!

— Chelnerul puse tava pe masa de scris, îşi luă bacşişul şi se retrase. Marina se întrebă dacă îl surprinsese cumva că nu împărţeau acelaşi pat.

James termină cu bărbieritul. Îşi luă tricoul de pe spatele unui scaun şi-l îmbrăcă.

— M-am gândit că dacă tot n-ai dormit bine, poate vrei să iei micul dejun la pat. După ce mâncăm o să mă duc jos, aşa că o să ai camera la dispoziţie, spuse James.

— Mulţumesc. O să mă duc să mă spăl pe dinţi înainte.

— Îţi fac imediat loc. Se duse în baie şi-şi strânse ustensilele de bărbierit într-o trusă. E toată a ta. Se întoarse şi turnă cafea în căni.

Marina îi aprecie bunul-simţ, dar, de fapt, pijamaua ei nu era atât de transparentă. Oricum, după ce s-a spălat pe dinţi, s-a simţit mai bine când s-a furişat din nou în pătură. îl vedea cum o măsoară din ochi şi-şi dădu seama că prin materialul fin al pijamalei i se putea vedea silueta.

În absenţa ei, făcuse patul şi aranjase pernele în aşa fel încât să poată mânca sprijiniţi de ele, de o parte şi de alta a tăviţei.

Cornurile erau proaspete şi savuroase.

— Mm… delicios, murmură ea în timp ce gusta dintr-unul cald umplut cu unt şi gem de piersici.

— Şi cafeaua e bună, spuse James, întinzând o mână după ceaşca lui.

Marina stătea cu faţa în lumină şi, văzându-l cum o priveşte, îşi dori să se fi gândit să se machieze puţin.

În acelaşi moment, el zise:

— Nu multe fete arată bine fără machiaj, aşa cum arăţi tu.

— Mulţumesc, spuse ea neîncrezătoare.

— Nu-mi place să sărut o piele plină de cremă.

— Te cred, trebuie să fie foarte neplăcut. Dar ea nu dorea să vorbească despre sărutat. Ce ai de gând să faci cu maşina?

— Am aranjat cu băieţii de aici să o remorcheze la prima oră a dimineţii. Dacă n-o vor putea repara până la prânz, firma de la care am închiriat-o trebuie să ne dea alta. Nici măcar acum, după ce ai petrecut o noapte cu mine şi ai rămas totuşi la fel de castă ca o călugăriţă în chilia ei, tot te mai temi de mine?

— Ba nu, sigur că nu.

— Ei bine, ar trebui, draga mea. Oamenii fac dragoste dimineaţa la fel de mult şi de bine ca noaptea şi, după cum văd că-ţi face o imensă plăcere mâncarea bună, atunci trebuie să-ţi arate cineva şi plăcerile trupului.

Marina îngheţă chiar când voia să mai ia o bucată de corn.

— Oh, James, te rog, nu strica acum totul, îl imploră ea. Te-ai purtat atât de bine şi ştii că eu nu…

El a întrerupt-o:

— Ştii versurile acelea ale lui Walter de la Mare?

„Păstrează în viaţă doar ce e frumos în clipele de iubire”. Cine ştie ce se va întâmpla în viitor? Poate că nu vom mai trăi atât de mult pe acest pământ. Cine ştie cât

timp ne-a mai rămas?

— Toate până la un punct. Nu vreau ca dragostea să fie o plăcere trecătoare, ca aces corn. Nu vreau să fie ceva plăcut acum, iar mai târziu un lucru pe care să-l uit.

— Oare ai uitat când te-am sărutat prima dată?

— Nu, recunoscu ea. Şi nu cred că aş uita nici dacă ai face acum dragoste cu mine. Dar tu ai uita, şi, ştiind lucrul ăsta, nu-mi va plăcea deloc. Oricum, nu vreau o colecţie de iubiţi. Vreau doar un bărbat care să mă iubească şi, dacă în timp, se va dovedi că nu e persoana potrivită pentru mine pentru că nu-mi împarte idile şi părerile, atunci vom vedea ce e de făcut. David mi-a spus cândva că orice ar fi făcut un bărbat în burlăcie, nu vrea în niciun caz o soţie care să fi înşirat o groază de iubiţi.

— Din asta înţeleg că n-a încercat niciodată să se culce cu tine.

— Nu.

— Şi-l placi mai mult din cauza asta?

— Nu-l plac mai puţin. Nu m-aş fi simţit stânjenită să dorm aici, dacă aş fi fost împreună cu el. Şi-ar fi găsit cu siguranţă un loc unde să rămână peste noapte.

— Vai de el, spuse el caustic. Mai bine nu i-ai spune despre noaptea sta. Nu va crede niciodată că am împărţit aceeaşi cameră, dar că nu te-am atins deloc.

Cruzimea sarcasmului său o înfioră. Înainte să se gândească la o replică, el se ridică şi ieşi din cameră. Mai târziu, Marina îşi dădu seama că se purtase mai bine decât oricare alt bărbat aflat într-o situaţie asemănătoare.

La câteva zile după întoarcerea la Londra, James o chemă în biroul lui ca să discute despre un nou proiect.

Marina îşi dădu seama că o pauză în program era un lucru care nu se va mai întâmpla.

Stând pe scaunul pe care se aşezase şi în ziua când primise o slujbă, spuse:

— Îmi cer scuze pentru faptul că te-am făcut să-ţi

iroseşti timpul şi să investeşti bani în pregătirea mea, dar vreau să-ţi dau preaviz. Vreau să plec cât mai repede posibil.

James o privi surprins.

— Nu-mi spune că te măriţi cu Leigh. Dacă e aşa, înseamnă că ţi-ai pierdut minţile! în mai puţin de şase luni o să-ţi facă un copil şi n-o să te mai lase să lucrezi.

— Nu e nimic legat de David. De fapt, chiar m-a cerut în căsătorie acum câteva luni, dar l-am refuzat. Nu i-aş fi fost o soţie bună.

— Atunci, care e motivul pentru care vrei să pleci? întrebă el suspicios.

Marina înghiţi şi respiră adânc.

— M-am îndrăgostit de tine, James. Probabil că e doar un capriciu care va ţine câteva luni, dar până îmi trece, mă simt prea vulnerabilă să lucrez alături de tine. Mai devreme sau mai târziu o să-mi înfrângi rezistenţa şi nu vreau să se întâmple asta. Ştiu că nu merit asta. Aşa că cel mai bine e să plec.

A urmat o tăcere lungă, şi pentru Marina dureroasă, până James vorbi din nou:

— Ţi-ai găsit deja un alt loc de muncă?

— Nu, dar sunt sigură că nu vor fi probleme dacă îmi vei da o recomandare.

— O să fac mai mult de atât. A ridicat receptorul şi a format un număr. La telefon James Sebastián. Aş dori să vorbesc cu doamna Ashton, vă rog.

În cele câteva minute cât a aşteptat să i se facă legătura, James o privea pentru prima oară în viaţă cu o expresie sumbră şi serioasă. Marina se întreba dacă nu cumva îl deranjase declaraţia ei. Se gândise că ea va fi cea jenată, dar, în mod ciudat, se simţea oarecum eliberată.

James spuse:

— Bună, Lucia. Ce mai faci? Eu? Bine, mulţumesc. Îţi aminteşti de Marina Linwood, cea pe care ai cunoscut-o

ultima dată când ai cinat la mine? Ai glumit atunci spunând că dacă n-aş fi găsit-o eu primul, ţi-ar fi plăcut s-o ai în echipa ta. Mai cauţi designeri? Da? Perfect, pentru că Marina vrea să-şi schimbe locul de muncă.

A urmat o pauză scurtă. Marina nu putea auzi ce spunea Lucia, dar nu era greu de ghicit.

James a ezitat un moment înainte de a răspunde:

— Ei, bine, cunoscându-mă pe mine, sunt sigur că ai o bănuială. Da, aşa e. Dar Marina nu crede că ar ieşi ceva bun dacă ar amesteca plăcerea cu munca, şi atâta timp cât mă simt atras de ea, iar ea simte acelaşi lucru, crede că este într-o poziţie ciudată. Când vrei să vină s-o vezi? Mâine la zece? Bine, mulţumesc, Lucia. La revedere. A pus receptorul în furcă. Dacă vrei, Lucia Ashton îţi oferă o slujbă. Nu ştiu cu cât e dispusă să te plătească, dar cu siguranţă nu vei avea un salariu mai mic decât aici.

— Mulţumesc… Şi pentru că ai explicat motivul aşa cum ai făcut-o.

El dădu în cap.

— Sunt sigur că nu vrei să se ştie adevăratul motiv. Poţi pleca oricând vrei. Se ridică şi veni lângă scaunul ei. Cum soţii Ashton sunt prieteni vechi de-ai mei, probabil o să ne întâlnim din nou.

Marina se ridică şi se duse spre uşă.

— Da, dar nu ne vom întâlni în fiecare zi.

James o urmă până la uşă şi puse mâna pe clanţă, însă, în loc să-i deschidă, o blocă şi, uitându-se în jos la ea, spuse:

— Am fost un prost în noaptea aceea în Franţa. Trebuia să fi făcut dragoste cu tine atunci. Îţi doreai asta la fel de mult ca şi mine – încă o mai doreşti. De ce nu recunoşti, Marina?

A luat-o în braţe, prinzându-i talia cu mâinile lui puternice şi-i acoperi buzele cu ale lui, ignorându-i protestele slabe. Dacă s-ar fi aflat în orice altă încăpere,

era sigură că nu i-ar fi putut rezista. Acasă la el sau în apartamentul ei, ar fi putut face orice dorea cu ea.

Dar, pentru că se aflau în birourile de pe Brook Street, cu Pat alături, care putea intra în orice moment, mai avea încă simţul conştiinţei.

— Oh, Doamne! Te doresc atât de mult. Vocea lui era răguşită de dorinţă. Mâinile îi alunecau pe corpul ei, făcând-o să conştientizeze ceea ce urma să se întâmple.

Pentru prima dată în viaţa ei, înţelese cu adevărat că dragostea poate trece peste orice. Mintea îi spunea: Rezistă!… Nu te da bătută!

— Nu, James, nu! Cu ultima fărâmă de rezistenţă, se eliberă din braţele lui şi fugi pe uşă.

N-avea cum să ascundă faptul că n-avea aer, că tremura şi nu se putea ţine pe picioare, dar avu noroc că Pat nu era la birou, aşa că Marina coborî scările şi se duse în toaletă să se liniştească.

Capitolul 9

În săptămânile următoare, după plecarea Marinei de pe Brook Street, îi fu chiar mai rău decât atunci când bunicul murise şi trebuise să renunţe la şcoala de artă. Dar nimeni nu putea bănui ce e în sufletul ei, pentru că reuşea să-şi ascundă sentimentele destul de bine.

A strâns într-un dulap toate lucrurile care i-ar fi putut aminti de James: vasul de ceramică, desenul apartamentului ei, portretul schiţat de Cleone, biletul pe care scrisese „Vino să locuieşti cu mine şi să fii iubita mea şi vom fi amândoi fericiţi şi împliniţi!”, şi toate cadourile mici, dar semnificative, pe care le primise de la el şi care, cândva, îi făcuseră atâta plăcere. Era mai uşor să ascundă obiectele care-i aminteau de el, dar chipul lui nu şi-l putea şterge din memorie, şi nici clipele petrecute împreună.

Un lucru bun era că, uneori, putea să depăşească momentele astea alături de Lucia Ashton, cu care se înţelegea din ce în ce mai bine şi care-i devenise mai mult

o prietenă, decât o şefă.

Munca era interesantă, pentru că majoritatea lucrurilor erau noi pentru ea şi pentru că trebuia să se concentreze pe ţesături şi croieli, astfel că mai uita din când în când de problemele ei. Dar se îndoia că în timp, munca asta cu materialele avea să-i placă la fel de mult ca designul de interior. Cu siguranţă, faptul că se pricepea la antichităţi, nu avea mare trecere aici.

Spre uşurarea ei, David ieşi cu totul din viaţa ei şi singurul bărbat cu care mai ieşea din când în când, era Chris Arnold.

Curând, Marina descoperi că imaginea de femeie împlinită şi soţie devotată a Luciei Ashton, nu era una creată de impresari, ci pura realitate. Deşi, din lipsă de timp, trebuia să angajeze o bucătăreasă, îi plăcea să deretice prin casă şi chiar să gătească.

— Nimic nu mă indispune mai mult decât o femeie care afirmă posomorâtă că e „doar casnică”, îi spuse, într-o zi Marinei.

Erau amândouă în bucătăria Luciei, care, deşi într-un apartament din centrul Londrei, arăta identic cu una de fermă. Plecaseră împreună de la muncă şi Marina o ajutase să pună la cuptor o prăjitură pentru petrecerea care avea să înceapă la ora opt.

— Dacă nu-i place să fie casnică, adăugă Lucia, ar trebui să facă altceva; şi dacă lucrul ăsta îi place cu adevărat, atunci ar trebui să spună cu mândrie şi nu cu părere de rău că să întreţii o casă e la fel de satisfăcător ca oricare altă slujbă. Bună, dragule, îi zise lui Bill, care intră în bucătărie. Ai avut o zi grea?

El îi cuprinse cu o mână talia şi o sărută pe obraz.

— Ceva de speriat!

— Ceea ce-ţi trebuie e o baie fierbinte şi două pahare de gin ca să te învorezi. Unul aici, şi i-l dădu de pe masă, pentru că îl avea pregătit, şi unul în cadă, pe care ţi-l voi

aduce eu. Ce n-a mers bine?

După zece minute, timp în care el îi spunea problemele de la muncă, în timp ce Lucia îşi continua liniştită treburile în bucătărie, Bill îşi revenise şi oboseala din privire îi dispăruse.

Marina a mai fost prezentă în câteva ocazii când a văzut ce efect benefic are comunicarea, şi de fiecare dată ajungea să viseze şi ea la o căsnicie la fel de fericită ca a lor.

În noaptea aceea, nu pentru prima dată de când îşi schimbase locul de muncă, discută cam toată noaptea cu un tânăr destul de atrăgător, care, la câteva zile de la petrecere, o sună să-i ceară o întâlnire. N-a ştiut niciodată dacă nu erau cumva încercări de-ale Luciei de a o cupla cu cineva. Şefa ei n-a întrebat-o niciodată despre motivele din cauza cărora a plecat de pe Brook Street, dar ştia cu siguranţă că era atrasă de James.

Într-o seară, Pat Wison a sunat-o s-o întrebe dacă ar putea să se vadă cu ea în următoarea zi, la prânz. Când Marina a acceptat, adăugă:

— Apropo, plec şi eu de pe Brook Street. Mă căsătoresc. Îţi spun mâine totul. Pa! Şi a închis înainte ca Marina să mai apuce s-o întrebe ceva.

Oricum Marina n-avea nicio îndoială că viitorul soţ era Alex MacDonald şi-i păru bine că, după tragedia de a-şi fi pierdut soţul, şi după singurătatea din anii de văduvie, lui Pat i s-a dat încă o dată dreptul la fericire.

— Lui James trebuie să-i pară extrem de rău că te-a pierdut, spuse Pat când se întâlniră, în ziua următoare, după ce i-a confirmat că, înainte de sfârşitul lunii va fi doamna MacDonald. Nu va găsi niciodată pe cineva care să fie la fel de eficient ca tine.

— Eu sunt sigură că va găsi. Nimeni nu e de neînlocuit. Unde vă veţi căsători? La biserică sau la starea civilă?

— La biserică, dar vrem o nuntă mică şi, ca să nu jignim niciun prieten, nu va fi acolo decât mama şi Bobby, iar pe tine te vreau ca domnişoară de onoare.

— Mi-ar face mare plăcere, Pat! Dar asta n-ar însemna să-ţi superi alte cunoştinţe pe care le ştii de mai mult timp decât pe mine?

— N-am nicio prietenă apropiată. E adevărat că noi nu ne cunoaştem de mult timp, dar ne-am înţeles întotdeauna bine.

— Cu ce-o să te îmbraci?

— Asta voiam să vorbesc cu tine. Cu siguranţă, ai gusturi mai bune ca ale mele. De obicei mă pricep să cumpăr sacouri şi fuste pentru birou, dar la haine mai feminine, nu mă prea pricep şi mereu ajung să cumpăr ce nu mă avantajează. Aşa că, ce crezi? Ai avea timp să mergi cu mine la cumpărături?

Au căutat două zile până au găsit rochia perfectă pentru nuntă. Era mai mult o rochie de seară, din caşmir verde şi cu breteluţe. Când Pat a văzut preţul, a ezitat s-o cumpere, dar Marina i-a spus că e o rochie clasică, pe care o va putea purta în mai multe ocazii, aşa că o convinse.

— Oricum, de acum încolo nu mai trebuie să faci economii, nu? întrebă Mrina.

— Nu m-am gândit la asta, dar presupun că nu mai trebuie. Alex mi-a spus odată cât câştigă, şi e mai mult decât câştiga Dick. Dar, de când am devenit mai reţinută în cheltuieli, nu cred că m-aş putea transforma acum într-o persoană risipitoare.

Mai târziu, când treceau pe lângă un magazin vestit de lenjerie intimă, Marina spuse:

— Ce zici de o lenjerie super pentru luna de miere?

— Oh, ceva mai ieftin, dacă se poate. Lenjeria scumpă e pentru bărbaţi. Ei sunt cei care trebuie să ne-o cumpere.

Oricum, Marina era de părere că dacă lui Alex nu-i va

plăcea, Pat se va simţi cu siguranţă bine, purtând ceva de calitate. Aşa că, a doua zi, se duse în magazinul pe lângă care trecuseră împreună şi cumpără pentru Pat câteva obiecte de lenjerie de culoarea piersicii şi-şi luă şi pentru ea un furou bleu cu fluturaşi. Nu înţelegea de ce simţise nevoia să-şi cumpere şi ea.

Când a ajuns acasă, pe-al ei l-a pus într-un sertar şi n-a putut să nu-şi imagineze cum ar fi fost dacă l-ar fi purtat pentru a-i face plăcere lui James.

Gânduri asemănătoare îi tulburau liniştea de când îl cunoscuse pe bărbat şi, cu trecerea timpului, nu păreau să dispară. Se gândea că, dacă nu-l mai vedea în fiecare zi, va reuşi încetul cu încetul să-l uite, dar acum, imaginea lui îi bântuia şi mai mult conştiinţa şi visele. Lucrul ciudat era că până şi în vise îl respingea. Creierul n-o lăsa să-l uite, dar nici să-i cedeze, nici măcar în somn. Se întâmpla mereu ceva care o împiedica să i se abandoneze. Şi mereu se trezea extenuată şi tristă.

Doar cu câteva zile înainte de nuntă, Marina află că James era cavalerul de onoare. Se părea că toţi prietenii lui Alex erau prin Europa, cu serviciul.

— Nu te superi, nu-i aşa? întrebă Pat.

— Nu, sigur că nu, spuse Marina senină.

— Nu te-am întrebat niciodată de ce ai părăsit Brook Street, dar, presupun că a fost din cauza lui J.S.

— Da, dar n-a fost din cauza a ceea ce m-ai avertizat tu, înainte de călătoria în Spania.

— Am sperat ca tu şi James să sfârşiţi ca mine şi Alex. Într-un fel, păreai atât de potrivită pentru el.

— Serios? Oricum, sunt sigură că acum face ochi dulci unei alte fete.

— Dacă e aşa, înseamnă că păstrează secretul, pentru că nimeni nu ştie nimic.

În noaptea dinaintea nunţii, Marina a dormit acasă la Pat. Spre deosebire de Pat, care nu acceptase să-şi

cumpere o pălărie asortată la rochie, pentru că nu-i plăceau pălăriile, Marinei i se păreau un accesoriu elegant care oferea graţie oricărei ţinute. Aşa că, pentru rochia ei bleu îşi puse una asortată, care i se potrivea perfect.

Înainte de a adormi, lăsă lumina aprinsă şi se urcă în pat, uitându-se la rochia pe care avea s-o poarte în următoarea zi şi care era agăţată pe un umeraş în spatele uşii, şi se întrebă dacă James avea s-o scoată în oraş în seara următoare. Dacă lucrurile aveau să decurgă astfel, cu siguranţă n-avea cum să refuze.

Nunta era la prânz şi era urmată de o masă, după care mirii aveau să plece la Paris pentru o săptămână, în călătorie de nuntă, iar mama lui Pat, împreună cu Bobby – la mare, la rudele ei, într-o scurtă vacanţă.

În dimineaţa următoare, cea calmă era Pat, iar cea nervoasă – Marina. Amândouă aveau programare la coafor şi, în timp ce le era aranjat părul, Marina văzu că Pat citea foarte calmă o revistă, de parcă ar fi fost o zi obişnuită, în timp ce ea nu se putea gândi decât la momentul când avea să-l revadă pe James.

Aceea era doar a doua nuntă la care participa. Prima fusese cea a lui Jane şi Robert Logan şi fusese una extravagantă, cu mai mult de două sute de invitaţi, cu zeci de maşini luxoase parcate în faţa bisericii.

Astăzi, doar Rolls-Royce-ul gri al lui James era parcat afară, iar mireasa apăru într-o maşină închiriată. Pat a fost condusă la altar de către mama sa.

În timpul slujbei, Marina încercă să evite privirea lui J.S. Prima oară când li s-au întâlnit ochii, stăteau deja pe băncuţe, în timp ce corul cânta.

— E o împrejurare fericită că ne întâlnim astfel, spuse el încet.

— Aşa e, spuse ea.

— Îţi place să lucrezi pentru Lucia?

— Da, foarte mult, mulţumesc.

— Bine.

Se gândea cât de extraordinare pot fi fiinţele umane. Ultima dată când îl văzuse pe bărbatul de lângă ea, erau îmbrăţişaţi, iar acum abia de mai vorbeau despre lucruri care n-aveau nicio legătură cu relaţia lor.

În timpul prânzului, conversaţia a fost lejeră şi doar când i-au condus pe Alex şi Pat la aeroport şi şi-au luat la revedere de la ei, Marina şi-a dat seama că trebuie să se poarte tare, din moment ce a rămas singură cu James.

— La ce lucrezi acum? întrebă James când se întorceau.

Marina îi spuse şi-l întrebă şi pe el de proiectele actuale. Au vorbit despre serviciu până au ajuns în centrul Londrei, de unde, Marina îşi dădu seama că avea s-o conducă acasă.

Când a oprit maşina în faţa porţii, spuse:

— Nu vom proceda cum obişnuiam în ocaziile astea. Sunt sigur că te-am agasat destul pe ziua de azi. Deschise uşa şi veni s-o ajute să coboare.

De data asta, nu mai repetă gestul din trecut, de a-i lua cheia şi de a descuia în locul ei. îi dădu bagajul din maşină, după care zise înţepat:

— La revedere, Marina. Apoi se întoarse la maşină şi plecă.

A urcat încet scările, şi-a scos pălăria şi rochia şi lănţişorul de aur pe care-l primise în dar de la Pat. Seara care urma avea să treacă fără nimic deosebit. Îşi aminti de Pat şi de Alex care erau acum în al nouălea cer de fericire. Şi tot gândindu-se la ei, singurătatea îi păru şi mai apăsătoare.

Dintr-odată, îşi dădu seama că, după ce încercase atâta timp să-l uite pe James, nu fusese nevoie decât de câteva ore petrecute alături de el ca s-o facă să conştientizeze că dragostea ei era la fel de vie ca la început. Faptul că devenise indiferent faţă de ea, o făcea

să sufere şi mai mult. Întinsă pe pat, izbucni în plâns.

La câteva zile după nuntă, îi zise Luciei: Ştiu că n-am dreptul la un concediu, din moment ce abia m-ai angajat, dar, mă întrebam dacă nu cumva mi-ai putea da câteva zile libere.

— Bineînţeles. Unde vrei să pleci?

— La nişte prieteni, în Franţa. Asta dacă mă primesc. Încă n-am vorbit cu ei.

Când i-a telefonat Cleonei în noaptea aceea, franţuzoaica i-a spus:

— Nimic nu ne-ar face mai fericiţi decât o vizită de-a ta.

Într-o după-amiază din zilele următoare, Marina ajunse cu trenul la Champfleuri. Cleone o aştepta într-o maşină verde, veche, asemănătoare unui Range Rover.

Marina a rămas plăcut impresionată când a văzut castelul din secolul al paisprezecelea, construit în stil victorian, în care locuiau cei doi soţi.

Exista şi un apeduct care ducea la curtea de onoare din interiorul castelului. Totul era învăluit într-un parfum de istorie şi mister.

Soţii Daubray ocupau o aripă a castelului plină de ferestre care dădeau spre grădinile interioare. Când Cleone spusese în Spania că locuiau în două camere minunate, nu minţise. Dar camera de zi în care mâncau era la fel de mare ca o sală de bal, iar dormitorul lor era ceva mai mare ca un apartament obişnuit.

Dimineaţa următoare, înainte ca partea opusă a castelului să fie deschisă pentru vizitatori, Victor şi Cleone au dus-o pe Marina într-un tur al castelului şi i-au prezentat câteva din problemele întreţinerii unui monument istoric.

— Trebuie să protejăm mereu perdelele astea din mătase. Fiecare vizitator vrea să le atingă măcar o dată, aşa că, fără învelişul ăsta de plastic, n-ar mai rămâne nimic

din ele, spuse Cleone.

Mai târziu, i-au arătat terenul de agrement, unde Victor construise o piscină modernă şi câteva duşuri acoperite.

În a doua zi petrecută acolo, Marina i se destăinui lui Cleone. Începu întrebând-o:

— Te-ar deranja dacă ţi-aş cere părerea într-o problemă?

— Sigur că nu, dar nu ştiu dacă sfatul meu va fi unul bun, draga mea. N-am dus o viaţă prea liniştită, ţinând cont de faptul că primul soţ mi-a murit în război, iar al doilea într-un accident aviatic, dar am găsit resurse să depăşesc momentele de suferinţă şi să fiu fericită. Oricum, dacă nu te voi putea ajuta, e întotdeauna bine să te destăinui unei persoane, chiar dacă nu găseşti rezolvare la problemele care te macină. Acum, spune-mi, ce te supără?

Marina îi spuse totul, după care adăugă:

— Poate că nu mi-am acordat suficient timp să-l uit pe James. Dar o să-l uit vreodată, oare? Şi dacă aştept prea mult, sunt sigură că nu va veni la mine, ci va căuta compania altcuiva. Şi nu cred că mai rezist să oscilez aşa. Trebuie să mă hotărăsc. Dac-ai fi în locul meu, te-ai muta cu el?

— Trebuie să mă gândesc puţin, spuse Cleone. Lăsă pensula jos, se opri din pictat şi privi în depărtare.

În cele din urmă, zise:

— E dificil să mă pun în pielea ta, pentru că eşti mult mai tânără şi mult mai lipsită de experienţă decât mine. Când eram de vârsta ta, un iubit era după căsătorie, nu înainte. De-a lungul secolelor, bărbaţii au tot încercat să le convingă pe fete să se culce cu ei, dar pe atunci, ele rezistau mai uşor, pentru că le era teamă să nu rămână însărcinate. Legea a schimbat lucrul ăsta, dar nu şi teama de a fi rănite şi părăsite. De asta te temi, nu-i aşa? Faptul că James s-ar putea distra cu tine, că nu-l vei putea ţine în

frâu şi că respectul tău va fi distrus.

— Da, încuviinţă Marina.

— Până la sfârşitul vieţii, ceea ce regretăm cu toţii este ceea ce ezităm să facem în viaţă: să mângâiem, să alintăm, să sărutăm atunci când simţim.

— James mi-a recitat cândva un vers dintr-un poem al lui Andrew Marvell: Mormântul e un loc sfânt, dar nu unul în care te poţi bucura de iubire, spuse Marina.

— Ei bine, uite, ăsta chiar e un punct în favoarea lui. Cum să nu iubeşti un bărbat care-ţi recită poezii? întrebă Cleone.

— Da, sunt de acord cu tine, dar poeţii pe care-i recita James se gândeau mai mult la sex decât la dragoste.

— Dar, draga mea, sexul este foarte important. Dacă sexul nu e bun, atunci şi celelalte lucruri încep să meargă prost. Iar dacă merge bine, completează multe lucruri. Dragostea fără sex e ca o prăjitură fără cremă. Imaginează-ţi cât de plictisitor ar fi totul dacă n-ar exista sexul. Dar sexul făcut din dragoste, nu se sfârşeşte niciodată. Ştii mirosul de la băcănie, când te duci dimineaţa să-ţi cumperi franzele proaspete şi pâinea e caldă încă şi are savoarea aceea dumnezeiască? îl poţi simţi în fiecare dimineaţă a vieţii tale şi mereu la aceeaşi intensitate. Să faci dragoste e acelaşi lucru. De fiecare dată ţi se pare că a fost mai bine ca ultima oară.

Făcu o pauză, după care spuse:

— Sfatul meu e să-ţi laşi inima să decidă. Acum nu mai e niciun pericol să te trezeşti însărcinată înainte de a vrea acest lucru. Bunicii tăi nu mai sunt în viaţă ca să te simţi stânjenită faţă de ei. Şi trebuie să-ţi asumi riscul de-a fi rănită, pentru că aşa se întâmplă mereu. Aşa s-a întâmplat şi cu mine când m-am căsătorit prima dată şi mi-am pierdut soţul după doi ani.

Mai făcu o pauză înainte de a adăuga:

— Dar, dac-aş fi în locul tău, nu mi-aş sacrifica

apartamentul. Oferă-i trupul şi inima, dar păstrează pentru tine un acoperiş deasupra capului şi independenţa.

În noaptea aceea, îi compuse o scrisoare lui James. Marina îşi dăduse seama că, vorbind cu Cleone, ieşise la iveală o decizie pe care o luase demult, în subconştientul ei. Scrise:

„Dragul meu, James, am venit la Champfleuri să petrec câteva zile cu Victor şi Cleone, în castelul lor, care e un minunat loc pentru relaxare. Poate că acum e prea târziu să-ţi spun că accept sugestia pe care mi-ai făcut-o când mi-ai trimis liliacul alb. Dar dacă nu ţi-ai schimbat părerea, să ştii că eu am făcut-o. Dacă nu mai e cazul, atunci te rog să ignori acest bilet. Marina”.

În dimineaţa următoare, când plecă la cumpărături cu Cleone într-un orăşel apropiat, puse scrisoarea la poştă şi se întrebă dacă James avea s-o primească.

În ziua următoare, ultima petrecută la Champfleuri, rămase surprinsă când i se înmână o scrisoare venită paravion, din Londra. Îşi simţea inima bătând nebuneşte.

— Asta e de la James. Dar nu se poate să fi primit deja scrisoarea mea. Cum a ştiut că sunt aici? spuse ea nedumerită.

— Poate că explică totul în scrisoare, sugeră gazda.

Cu degete tremurătoare, Marina deschise scrisoarea şi când începu să citească, scoase o exclamaţie de bucurie.

„Iubita mea, am fost un mare prost.

Ai fost mereu în gândul meu, de când ai plecat de pe Brook Street, şi acum ştiu că eşti tot ce mi-am dorit de la o femeie şi tot ce şi-ar dori oricare bărbat. Oare e prea târziu să reluăm ce am început? E posibil oare ca ceea ce mi-ai spus când ai fost ultima dată în biroul meu să mai fie valabil? Dacă e aşa, vrei să te căsătoreşti cu mine?”

— Draga mea, nu trebuie să plângi, spuse Cleone, văzând cum Marinei îi şiroiau pe obraz lacrimi de bucurie. James a cedat înaintea ta. În ceea ce mă priveşte pe mine,

am ştiut încă de la Jávea că sunteţi făcuţi unul pentru altul. Haide, trebuie să-i telefonezi imediat. Dacă scrisoarea ta n-a ajuns încă, probabil că se învârte ca un leu în cuşcă, săracul.

O duse pe Marina la telefon, dar când fata sună la birou, o voce necunoscută îi răspunse că domnul Sebastián nu era acolo.

— Atunci, pot vorbi cu doamna Fox-Lennox, vă rog? Sunt Marina Linwood.

Urmă o scurtă pauză, după care:

— Bună dimineaţa, Marina, aici e Sybilla. Cu ce pot să te ajut?

— Oh, bună dimineaţa. Voiam să vorbesc urgent cu James, dar mi s-a spus că nu e azi la birou. Ai cumva vreo idee unde ar putea fi?

— Mă tem că nu e în ţară. E plecat în Franţa. M-a sunat în dimineaţa asta de la aeroport şi mi-a spus că ia primul avion spre Paris şi mi-a dat şi un număr de telefon unde poate fi găsit în caz de urgenţă – 22 11 55. Este de la casa vicontelui Daubray.

— Mulţumesc, Sybilla… Mulţumesc… La revedere. Marina închise şi se întoarse radiind spre Cleone. Vine! E în drum spre castel!

— Nu mă surprinde. O scrisoare nu e cel mai adecvat mod de a-i spune unei fete că o iubeşti. Să te îndrăgosteşti când eşti adolescent e una, dar să se întâmple asta la vârsta lui James e cu totul altceva.

— Poate a mai fost îndrăgostit înainte.

— Nu, sunt sigură că nu. Mă duc să-i anunţ pe Marie şi pe Maurice că în seara asta va fi o ocazie specială, ca să pregătească totul. Până atunci, mai ai timp să citeşti în linişte scrisoarea.

Orele care au urmat au părut nesfârşite. Marina se gândea că, acum când era în culmea fericirii, se putea întâmpla ceva cu James.

La prânz, Cleone zise:

— Dacă vine pe şosea, s-ar putea să nu ajungă până la cină. Iar tu nu poţi sta atât de neliniştită până atunci. Ce distracţie ne sugerezi, Victor?

— De ce n-o vizitaţi pe prietena ta, doamna Albigny? sugeră soţul.

— Ce idee minunată! Antoinette e întotdeauna fericită când primeşte vizite. Dacă James ajunge înaintea noastră, nu-i spune că-l aşteptam. Nu va păţi nimic dacă mai stă puţin pe ace.

În mod normal, Marinei i-ar fi făcut plăcere să viziteze o fostă actriţă a cărei companie Cleone o adora. Doamna Albigny fusese dintotdeauna, o colecţionară de dantelă, care însemna pentru ea mai mult decât orice bijuterie scumpă. Avea piese rare în colecţie, care valorau o groază de bani şi trebuia examinate printr-o lupă, pentru a putea fi văzută lucrătura. Cu toate că poveşile gazdei despre cum intrase în posesia minunilor ei erau extrem de interesante, Marina nu se putea concentra deloc. Se gândea tot timpul la James şi spera să fie atent la drum, decât era ea la dantelă.

Când s-au întors la castel, o maşină pe care Cleone n-a recunoscut-o, era parcată în curtea din faţă.

— E aici! exclamă ea entuziasmată.

Marina începu să tremure. Căută în geantă, după oglindă şi ruj. Dar, înainte de a-şi duce rujul la buze, Cleone o opri, zicându-i:

— Nu-l mai irosi, dragă. În câteva momente vei fi sărutată aşa cum n-ai fost în viaţa ta. Vino! O să-l salut, apoi o să inventez o scuză ca să vă las singuri. Ah! Cât de mult te invidiez! îmi aduc foarte bine aminte de momentul în care ambii parteneri îşi declară dragostea şi totul parcă încetează să mai existe, în afară de ei doi.

I-au găsit pe Victor şi pe James pe terasă. După ce-şi exprimă surpriza şi plăcerea de a-l revedea, Cleone se

întoarse către soţul ei şi spuse:

— Jean şi Luc se ceartă din nou, Victor.

Trebuie să mergem să-i calmăm până nu se iau la bătaie din nou. Apoi îi explică lui James că erau doi bătrânei care lucrau în grădină. Se iau la ceartă cam o dată pe lună şi doar Victor îi poate împăca. Trebuie să-i spun lui Marie să pregătească o cameră pentru tine. Presupun că te duci să-ţi vizitezi mama, dar trebuie să rămâi aici, măcar o noapte. După care luă braţul lui Victor şi-l zori să meargă mai repede.

Când au plecat, James zise:

— Lucia mi-a spus că te găsesc aici, aşa că ţi-am scris pe adresa asta, dar poate că n-ai primit scrisoarea.

Marina se sprijini de balustrada ferestrei şi puse mâinile pe piatra veche, încălzită de soare.

— Ba da. A ajuns în dimineaţa asta.

— Când am trimis-o, m-am gândit că nu pot aştepta să-mi răspunzi în scris. Trebuia să te văd… chiar dacă aveai să mă refuzi. Se apropie de ea. Asta ai de gând să faci?

Îl privi în ochi şi spuse:

— Şi eu ţi-am trimis o scrisoare, dar nu e răspunsul la a ta. Am pus-o la poştă ieri. Voiam să ştii că, dacă încă mă mai vrei, sunt pregătită să fiu a ta, în condiţiile impuse de tine.

El rămase surprins. O luă în braţe şi-i şopti la ureche:

— Am o singură condiţie pe care vreau s-o respecţi: să devii soţia mea.

O petrecere mică dar foarte veselă a avut loc în seara aceea la castel. În camera de zi intra lumina reflectată de lacului de afară. Cei patru stăteau la o masă ornată cu lumânările mici, bând şampanie şi savurând o mâncare delicioasă. Afară, briza încreţea apa lacului şi aducea parfum de flori.

Marina se gândea că toată suferinţa ei din trecut a

fost un preţ prea mic pentru o seară atât de reuşită.

James abia de-şi putea dezlipi ochii de ea, iar Marina se simţea privilegiată că au ocazia să-şi serbeze iubirea într-un decor atât de intim.

După cină, Cleone s-a ridicat şi a spus:

— Acum, Victor şi cu mine vă vom lăsa să vorbiţi despre viitorul vostru şi să vă faceţi planuri, iar eu voi scrie în jurnal despre tot ce s-a petrecut azi la Champfleuri. Scriu doar despre evenimentele fericite, iar ăsta e cu siguranţă unul demn de consemnat. Noapte bună, prieteni.

Când au rămas singuri, James şi-a mutat scaunul lângă cel al Marinei şi a zis:

— Ultima dată când am fost împreună în Franţa nu m-ai lăsat să fac asta, spuse ţinând mâna pe umărul ei şi mângâindu-i gâtul cu degetele.

— Atunci nu mă iubeai.

— Oare? M-am abţinut cu greu să nu te ating în seara aceea.

— Când ai urcat în cameră la hotel şi ai scos din dulap pernele, cum de ai ştiut că sunt trează?

El începu să râdă.

— La câte ne spusesem în seara aia, nici dac-ai fi fost frântă de oboseală n-ai fi adormit aşa repede. Oricum, acum nu mai contează. Data viitoare când vom mai împărţi o cameră, se va petrece în circumstanţe perfect legale şi îţi va plăcea mult mai mult ca prima oară.

Puse şi cealaltă mână pe gât şi-i scoase cerceii.

— Nu pot rezista urechilor tale, murmură el şi muşcă încet lobul urechii, după care începu s-o sărute pe gât şi pe umăr, urmând croiala rochiei de seară.

— Dragule… nu e cam mult? sugeră Marina cu respiraţia tăiată.

— Cam mult? spuse abia şoptit în timp ce cobora cu săruturile în decolteul discret al rochiei.

— Cred că riscăm să fim văzuţi de îngrijitorii castelului şi de vizitatorii care probabil se plimbă pe afară.

— Poate că trebuie să ne plimbăm şi noi, sugeră James. Ai vreun şal să-ţi pui pe umeri? E o noapte caldă, dar chiar şi aşa, tot îţi va fi răcoare în rochia asta.

— O să urc să iau cava. Putem să ne plimbăm în jurul lacului? în grădină, aleile sunt pline de verdeaţă şi nu vreau să-mi ud pantofii.

James stinse lumânările şi ieşiră să se plimbe la lumina lampioanelor care luminau lacul. Mai erau vizitatori care se plimbau şi care admirau peisajul.

— Dacă te văd, vor crede că eşti o fantomă, cu şalul ăsta pe umeri, şi nu o fată frumoasă şi vie, spuse când ajunseră la uşa camerei ei.

— Pentru că ai avut o zi grea şi pentru că mâine ne vom întoarce la Londra, să nu stam până târziu.

— Eşti obosită?

— Puţin. A fost o zi plină de evenimente.

— Dar nu atât de frumoasă ca cea de mâine.

— Ce se întâmplă mâine?

— Dacă pot face aranjamentele, va fi ziua nunţii noastre. Dar, până atunci… noapte bună, frumoasa mea. Să dormi bine. Eu mai dau o tură prin grădină până urc. I-a sărutat mâinile şi a lăsat-o să plece.

— Noapte bună, şopti şi se furişă în cameră.

În cameră, a făcut un duş rapid, şi-a dat cu parfum şi s-a dus la sertarul în care-şi pusese furoul pe care-l cumpărase odată cu lenjeria pentru Pat. Atunci i se păruse un gest ciudat venit din partea ei şi nu-şi putea închipui că acum îl va îmbrăca pentru a se duce în camera lui James.

Cam după o jumătate de oră, a bătut la uşa lui.

— Pot să intru? l-a întrebat când i-a deschis uşa, nedumerit.

— Sigur, şi s-a dat la o parte s-o lase să treacă.

Marina a mers până la pat şi s-a întors cu faţa la el.

— M-ai întrebat cândva dacă mă voi dărui vreodată de bunăvoie. Iată-mă! Sunt toată a ta.

El închise uşa şi stătea în faţa ei într-un halat de mătase care-i contura trăsăturile corpului.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură. Ai mai spus şi că o femeie trebuie să-şi testeze bărbatul înainte de a accepta cererea lui în căsătorie.

— Dar credeam că ai acceptat-o deja.

— Aşa e. Se duse la el şi-i înconjură gâtul cu braţele. De ce trebuie să aştept până să primesc toate plăcerile pe care mi le-ai promis?

— Pentru că poate ai băut cam multă şampanie şi mâine dimineaţă vei regreta noaptea asta. O sărută, mângâindu-i spatele. Ea tresări, dar nu se retrase.

— Dragule, nu voi regreta niciodată.

El o sărută din nou, la început uşor, abia atingându-i buzele şi ochii. Aşa se visa şi ea, doar că în visele ei, nu ceda niciodată de bunăvoie.

Când a luat-o în braţe, a crezut că o va duce în patul lui, dar a dus-o de fapt în camera ei. Era foarte nervoasă din cauză că n-avea experienţă şi că nu ştia cum să-i facă pe plac.

Când coridoarele s-au intersectat, s-a oprit şi a întrebat-o încet:

— Care e camera ta?

— A treia pe stânga.

Se gândea că poate era frumos din partea lui să meargă amândoi în camera ei, pentru că, astfel, el trebuia să plece dimineaţa când toţi ai casei dormeau, şi nu ea.

Lăsase perdelele trase, aşa că James a putut vedea drumul spre pat. Dar, când a aşezat-o uşor pe marginea lui, în loc s-o sărute, i-a spus noapte bună.

— James, se agăţă ea de el. De ce mă laşi singură?

— Pentru că te iubesc, i-a şoptit. Pentru prima dată în

viaţa mea am venit cu intenţii onorabile în camera ta. Fără să mai spună ceva, ieşi repede.

* * *

A doua zi, pe la ora unsprezece, cei doi îşi luau rămas-bun de la soţii Daubray şi porneau la drum.

— Unde ai vrea să mergem în luna de miere? întrebă el în drum spre Paris.

— Poate am putea merge din nou la Jávea.

Apoi, Marina întrebă:

— Când am mers la hotelul de acolo, de ce ai cerut pat dublu?

— Aşa fac mereu. Când ai măsurile mele, patul de o singură persoană este cam incomod.

— Am crezut că plănuiai să mă seduci. Pat m-a avertizat că o să încerci, iar patul dublu mi-a confirmat spusele ei.

— Poate aşa s-ar fi întâmplat dacă m-ai fi încurajat în vreun fel, dar n-ai făcut-o. Nu mi s-a mai întâmplat lucrul ăsta până acum.

— Poate că ţi-a părut rău că am venit în camera ta noaptea trecută, spuse ea neîncrezătoare.

După ce privi repede în oglinda retrovizoare, trase pe dreapta şi opri maşina. Întorcându-se spre ea, spuse:

— M-ai făcut să adorm foarte greu. Pentru o puritană, porţi lenjerie prea sexy.

— De obicei, nu. Şi-i vorbi de cadoul lui Pat. Poate că, în subconştient, ştiam că nu-ţi voi mai putea rezista mult, iar o lenjerie ca asta mi-ar fi de folos.

— Cu siguranţă. Deveni serios. Nu m-ai fi putut face să-mi pară rău nici dacă ai fi încercat, dar mă întreb dacă îţi dai seama cât de discreditat este trecutul meu. Sigur că trecutul rămâne trecut, dar nu dispare, Marina. Eşti sigură că mă poţi accepta astfel, chiar dacă se va întâmpla să mai afli ceva ce nu-ţi va face plăcere?

— Dragule, nu-mi pasă câte femei au făcut parte din

trecutul tău, atâta timp cât eu sunt singura din viitor. Nu vreau să-ţi pun întrebări la care preferi să nu răspunzi, dar cu siguranţă ai mai iubit pe cineva înaintea mea, nu?

— Nu. Nu aşa cum te iubesc pe tine. Niciodată, spuse el pe un ton serios. Nu există multe femei care să fie şi frumoase, şi inteligente şi bune la suflet, şi care să aibă aceleaşi gusturi ca ale mele în multe privinţe. Până acum am găsit doar o singură persoană de felul ăsta.

— Nici eu nu cred că sunt mulţi bărbaţi care, noaptea trecută, ar fi preferat să plece decât să profite de situaţie. Asta dovedeşte că eşti un bărbat blând şi înţelept şi mult mai cerebral decât ar putea crede mulţi oameni.

Pentru prima dată, ea fu cea care luă iniţiativa şi-l sărută. Dar, după aceea, James îi întoarse sărutul.

Au plecat mai departe, zâmbindu-şi unul altuia şi gândindu-se la viitorul minunat care se deschidea în faţa lor.

SFÂRŞIT